

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Upside of Falling

ALEX LIGHT

watload

özveri

*Hayali bir kitap yayınlamak
olan on yaşındaki halime.*

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfasıözü

eri Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

Brett

Becca

teşekkürler yazar

hakkında Alex

Light1 kitap

*Geri Reklam telif
hakkı
Yayıncı Hakkında*

Becca

BAZI GÜNLER VARDIdün gibi hatırlayabiliyordu. Annemin nihayet yemek yapmayı öğrendiği yaz sabahı ki bu tesadüfen aynı zamanda dairemizin tütsü gibi kokmayı bıraktığı gündü. Ya da on yaşımdayken ve bisikletimi eğitim tekerlekleri olmadan nasıl kullanacağımı öğrendiğimde. Ama hatırlamak her zaman iyi bir şey değildi. Unutmak için her şeyimi vereceğim günler oldu. Babamın gittiği gün gibi. Ya da ilk kez bir matematik sınavında başarısız oldum.

Sonra hayatımın çoğunu oluşturan, tamamen önemsiz, birbirine karışan günler oldu. Her günü aynı soruyla bitirmeyi alışkanlık haline getirmiştım: Hatırlamaya değer miydi, unutmaya değer miydi?

Bugün unutulmaya giden tek yön biletteydi. Ve daha ilk dönem başlamamıştı bile.

Sırtımı Eastwood Lisesi'ndeki son meşe ağacına yaslamış, dizlerimin üzerinde bir kitapla oturuyordum. Kampüsteki en sevdiğim okuma yeri idi. Futbol sahasının arkasına gizlenmiş, mahremiyet için yeterince uzaktaydı ama tamamen izole değildi. Hâlâ sabah antrenmanını ve formlarını çıkarmış ortalıkta koşan futbol takımı üyelerini görebiliyordum. Bu, güneşli Georgia'da sonbaharın hiçbir yerde bulunmadığını belirtmek için yeterliydi. Yine de hava sıfırın altına düşse bile gömleksiz kalacaklarından eminim. Görünüşe göre karın kaslarını göstermek potansiyel donmayı gölgede bırakmıştı.

Başımı kitabımdan kaldırıp hızla takıma bir göz attım. Küçük bir göz atmaktan başka bir şey değildi, ama sahanın kenarlarında sıralanmış öğrenci gruplarını fark etmek için yeterliydi. Çoğunlukla kızlardı. Onlara vermek zorundaydım. Sırf futbol antrenmanını izlemek için yataktan erken kalkmak mı? Özveri aldı. Artı, okumak için erken kalkmaktan daha garip değildi.

barış.

Ailemin boşanmasıyla aşk romanlarına olan aşkımın biteceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, onları daha çok istememe neden oldu. Haftada iki kitap okuyordum. Yeterince alamadım. Sanki aşk gerçekte var olamıyorsa, en azından kurguda yaşıyordu. Sayfalar arasında güvenliydi. Kalp kırıklığı kontrol altına alındı. Sonrası yoktu, şok dalgaları yoktu. Demek istediğim, çift bir araya geldikten hemen sonra tüm kitapların bitmesinin bir nedeni var. Hiç kimse sonsuza dek mutlu olmanın sonsuza dek mutsuzluğa dönüştüğünü görecektir kadar uzun süre okumaya devam etmek istemez. Sağ?

Zil çalınca yerimden sıçradım. Kitap bacağımdan düştü ve çimler sayfaları yeşile boyamadan hemen aldım. Eşyalarımı okul çantama tıktırdıktan sonra yokuş aşağı, tarlayı geçtim ve öğrencilerin birinci derse zamanında yetişmek için koşturdukları, artık canlı olan mavi kilitli koridorlara girdim. İzlemesi çok eğlenceliydi. Birinci sınıf öğrencileri, hayatları kelimenin tam anlamıyla buna bağlıymış gibi koştu. Bu arada kıdemliler, sanki zamanın kanunları onlar için geçerli değilmiş gibi tembel tembel dolaplara yaslandılar. Hepsinin yanından geçerek İngilizce dersine doğru yol aldım. Geç kalmayı sevmezdim. Goody Two-shoes falan olduğum için değil. Zil çaldıktan sonra gelmenin kirli bakışlar için açık sezon olması gibi insanların bakışlarını hor görüyordum.

"Günaydın, Bayan Copper," diye seslendim sınıfa vardığımda, öğretmenime dostça el salladım. Homurdandı ve gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi. kendi kendime gülümsedim Bazı şeyler hiç değişmedi. Sabahın erken saatlerindeki düşmanlığına her zaman güvenebilirdim.

Arka sıradaki masamdayken kitabıma döndüm. Karakterler şimdi öpüşüyordu. Aşk gerçekten dünyayı durdurabilir mi? Neden her kadın karaktere yaşadığını hissettirdi? o hayatta değil miydi önce onunla tanıştı mı? Yoksa zombi benzeri bir koma halinde miydi? Aşk bunu nasıl değiştirdi ve daha da önemlisi, neden bu gerçekçi olmayan saçmalıklara doyamıyordum?

Önümdeki iki kızın dikkatimi çekmesiyle düşüncelerim bölündü. Biri kapıyı işaret ediyor, diğeri gömleğinin yakasını düzeltirken saçını kabartıyordu. Bunun tek bir anlamı olabilir. . .

Brett Wells, güneşin bir pencereden içeri girmesi gibi yavaş ve büyüleyici bir şekilde sınıfa girdi. Öğretmene gülümseyip önümdeki sıraya doğru ilerlerken zaman durmuş gibiydi. Olmadığından emin olmak için saate baktım. Her ihtimale karşı.

Adama vermek zorunda kaldım. Gerçekle kurmaca arasındaki çizgiyi bulandırabilen tek kişi o olabilir diye düşünüyorum. Kahverengiden biraz daha altın rengi olan bu saçlar, zahmetsiz gülümseme ve tamamen sarsılmaz mükemmellik ile, parlak mavi gözlerinde kendinizi kaybetmek kolaydı. Odadan çıkıp gidebilirdi

bir kitabın sayfaları ve önümde canlandı. Öğrenci vücudunun yarısının ona aşık olmasına şaşmamalı. Öğretmenler bile bağışık değildi. Bayan Copper'ın kızardığını düşünüyorum. Evet.

Ailesinin tüm okulumuzdaki en cömert kişiler olarak kabul edilmesi, onun gizemine katkıda bulunuyordu. Üçüncü yıl bitmeden, ailesinin futbol sahasını yeniden yapmak için binlerce dolar bağışlayacağına dair söylentiler dolaşmaya başladı. Gerçekten iyi durumdaydılar. Neden? hiçbir fikrim yoktu. Ancak birkaç hafta önce okul dönemi başladığında kale direkleri pırıl pırıldı, sahadaki boyalar hâlâ tazeydi ve tribünler artık pas ve rengarenk sakızlarla kaplı değildi. Wells geldi.

Şimdi ise sandalyesinin arkasından sarkan lacivert kolej ceketine bakıyordum. Kim olduğunu bildiren bir bayrak gibiydi: Futbol takımının kaptanı Brett Wells. Onun hakkında duyduğum fısıltılar veya ailesinin yazmaktan hoşlandığı çekler dışında hiçbir şey bildiğimden değil. Ama bir yanımda onun herkesin söylediği kadar iyi biri olup olmadığını merak etti. Ya da ilişki geçmişi gerçekten yoksa. Yani, gibi bir yüzleO? Şüpheli.

"Becca Hart mı?" diye sordu Bayan Copper, beni düşüncelerimden çekerek. "Hayal kurmayı bitirdiğinde soruma cevap verir misin?"

Önce boynumun, sonra yanaklarımın ısındığını hissettim. Bir saniye sonra ayak parmaklarıma ulaştı. "Soru neydi?" Boğulmayı başardım.

"Senden talihsiz aşıklar kavramını tanımlamanı istemiştim."

Defterimin sayfalarını dünkü derse çevirdim. "Talihsiz aşıklar, aşkları ölüme mahkum olan iki kişidir," diye okudum yüksek sesle. "Onlara karşı çalışan o kadar çok güç var ki, yıldızlar bile onları bir arada tutamaz."

Memnun kalan Bayan Copper cevabımı tahtaya yazdı, sınıfa çöken sessizliği tebeşirlerin cızırtılı sesi doldurdu. Sonunda arkasını döndüğünde kalp atışlarımı normale dönmüştü. Ta ki, "Sence buna değdi mi? Romeo ve Juliet'in aşklarının ölüme mahkum olduğunu bile bile birbirleri için savaşmaları için mi?"

Genelde sınıfta konuşmamayı tercih ederdim. Ama konu edebiyatta aşk olduğunda, alaycı mini konuşmalar yapmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı.

Başımı salladım. "Hayır, buna değmezdi. Aşık olmak ikisinin de hayatını mahvetti. Birlikte olamayacağınızdan eminken birini sevmenin ne anlamı var? Bana bakmak için dönen öğrencileri görmezden gelerek kalemimi masama vurdum. Yüzlerindeki ifadeleri çok iyi biliyordum. Artık alışmıştım. Annem ve en iyi arkadaşımın bana verdiği kaşların aynısıydı. Ancak, kararımı verdiğim için acımalarını veya güvence vermelerini istemedim. Burada müzakereye yer yok! Aşk yıkıcıydı, tehlikeliydi. üzerinde daha güvenliydi

sayfalar ve bu kitaplar benim için yeterli bir deneyimdi. Demek istediğim, Romeo ve Juliet'e bakın. Oyun trajik miydi? Elbette. Ama sevdiğim var olmayan adamlar aramda yüzyıllık bir husumet çıkmasından endişelenmem gerekiyor muydu? Kesinlikle hayır.

Brett omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, o kalın kaşları çatılmış, ben de defterime baktım. Sayılar arka kapağı doldurdu, sarı fosforlu kalemle, mavi kalemle, kurşun kalemle - elimde ne varsa karalandı. Mezuniyete, bu okulu ve onun binlerce yabancı yüzünü geride bırakabileceğim zaman için geri sayımdı.

Bir yıl daha, dedim kendi kendime başka bir el havaya ateş ederken.

Jenny McHenry, "Buna katılmıyorum," dedi. Amigo kız üniformasının rengi, Brett'in üniversite ceketiyle uyumluydu. "Kalp kırılmasına yol açsa bile aşk yine de riske değer." Öğrenciler başlarını sallıyordu. Bayan Copper da öyleydi.

"Sadece kalp kırıklığı değildi," diye ekledim. "Romeo ve Juliet öldü." Başka bir öğrenci "Birbirleri için öldüler," diye söze girdi.

"Ve yapmasalardı, kitap yine de onların birbirlerinden uzaklaştıklarını göstermeden sona erecekti. Aşk geçicidir. Bu sihirli bir tedavi değil. Shakespeare'in göstermeye çalıştığı şey buydu. Bu yüzden öldüler, çünkü aşklarının bir savaşı bitirebileceğini düşünecek kadar saftılar."

Jenny, Senin için bunu söylemek kolay, dedi. Sınıf sessizleşti.

"Bu ne anlama gelir?" Diye sordum.

"Aşk. Bunu hiç hissetmediğinizde onunla alay etmek kolaydır."

Sözleri boğazıma bir yumruk gibi saplandı. Muhtemelen onlarla hiçbir şey kastetmediğini biliyordum. Ama mesele şu ki, Jenny ve ben birinci sınıftayken, ikimiz de on dört yaşında deneyimsiz kızlarken en iyi arkadaşlardık. Yaz geçip gidene kadar, ikinci sınıf başladı ve Jenny diş tellerini çıkardı, birkaç santim uzadı (vücudunun diğer bölgeleri de öyleydi) ve arkadaş olmakla hiç ilgilenmedi. Birden popüler oldu. Amigo takımına katıldı ve bir dizi kalp kırıklığı yaşadı.

Ondan sonra kendini beğenmiş gibi davranmaya, aşk tavsiyeleri vermeye ve bekar olduğumu tamamen küçümseyerek davranmaya başladı. Sanki birkaç ay önce aynı gemide değilmişiz gibi. Bir erkek arkadaşının olması onu romantizmle ilgili her konuda uzman yapmış gibi. Lütfen.

İlk başta katlanılabilirdi ama şimdi, iki yıl sonra? Can sıkıcıydı.

Rahatsız etmenin ötesinde.

Her neyse, Jenny annemle babamın boşanmasının ayrıntılarını bilmiyordu. Babamın ortalıkta olmadığını biliyordu - evimde vakit geçirdikten sonra bunu anlamak kolaydı. Ama ona bundan hiç bahsetmedim. Ve hiç sormadı. Yani onun sözleri

tam olarak ne kadar alçaktan saldıracağını bilen iyi planlanmış bir hakaret değildi. Onlar bir tesadüftü. Hala acı veren bir tesadüf.

Elimi tekrar kaldırdım. "Anlamak için aşık olmaya gerek yok."

"Bence yaparsın." Jenny omzunun üzerinden masamdaki kitabı işaret ederek baktı. "Kitaplar bir şeydir. Ama gerçek duygular farklıdır. Aynı şey değil."

Kitabı defterimle hızlıca kapattım.

Bayan Copper boğazını temizledi, "Yeter Jennifer," dedi ve dönemin geri kalanının sessiz çalışılacağını bildiren bir bildiri dağıttı. "Sessiz" deyince sandalyeme yığılmama neden olan bir bakış attı.

Sınıfın geri kalanı boyunca, kafamda Jenny'nin söylediklerini tekrar ederken, gönülsüz cevaplar karaladım. O hatalıydı. Aşk hakkında çok şey biliyordum. İki tür olduğunu biliyordum: 1) gerçek aşk ve 2) kurgusal aşk. Gerçek tür, ailemin boşanma öncesi olduğunu düşündüğüm şeydi. Kurgusal tür, o zamandan beri tercih ettiğim şeydi.

Olumsuz düşüncelerin kulaklarımdan döküldüğünü hayal ederek başımı salladım ve çalışma sayfasına odaklandım. Dönem bitmeden önce bir kez baktım ve Brett'in bana baktığını gördüm. Yüzünde sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bir ifade vardı. Ya da daha kötüsü, kalbim. Zil çaldığında rahat bir nefes almamı sağlayan bir şey vardı.

Dediğim gibi, bu gün unutulmaya giden tek yönlü bir caddeye gidiyordu. . .

Olmayana kadar.

Bu, dolabımda durup biyoloji ders kitabımı alırken oldu. O sırada üzerime bir gölge düştü.

"İki yıl sonra ve sen hala bu kitaplara takıntılısın." Jenny yakaladı *ben senin olsam* kollarımdan Kapağa baktı ve homurdandı. "Neden gömleksiz? Ve göğüsleri neden kafasından daha büyük?"

Kitabı aldım ve korumacı bir şekilde kolumun altına sıkıştırdım.

"Bu aşk kitaplarını gerçekçi bulmuyor musun?" diye devam etti.

Dolabımda bir şey arıyormuş gibi yaptım. "Onları eğlenceli kılan şeyin bir parçası."

"Sınıfta bu kadar karamsar olmana şaşmamalı. Eğer okudukların buysa, kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun."

Birkaç erkek arkadaş sonra ve bilgisini benim gibi deneyimsiz ölümlülere bağışlayan bir aşk gurusu olduğunu düşündü. Ne kadar zarif.

Boşanmayı bilseydi hâlâ bunu söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Kötümser olmak için bir nedenim olduğunu bilseydi. Birini sevmenin ve onun seni terk etmesinin nasıl bir his olduğunu bilseydi.

"Derse gitmem gerek, Jen. İstenmeyen terapi seansını yarına saklayabilir misin?"

Jenny dinlemedi, buklelerini kulaklarının arkasına sıkıstırdı ve "Ailen sana hiç sormuyor mu?" dedi.

Dondum. O kelimeydi. Ebeveynler. Çoğul. İki tane olduğu varsayımı.

"Bana ne hakkında soru sor?"

"İlişkiler. Hatırlıyorum da annen birinci sınıfta bize hep aşktan bahsederdi. Hatırlamak? Gözlerinde hep kalpler vardı, birimizin aşık olmasını filan beklerdi. Keşke beni şimdi görebilseydi. Ha?"

ve aman tanrım *Allah Allah*, çok can sıkıcıydı. Mesela bekar olmanın nesi yanılttı? Tutacak birinin elinin olmamasının ve çiftlerin yaptığı diğer her şeyin nesi yanılttı? Neden on yedi yaşında bir çocuk kendi başına olamıyor ve herkes buna razı olmuyor? Herhangi bir anda aşık olmasını beklemeden mi?

Dudaklarımdan bu kadar zahmetsizce dökülen bu sonraki kelimelerin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Jenny'nin popülariteyi benim yerime tercih etmesinden duyduğum acı hâlâ buydu. Belki de ilişki eksikliğimle ilgili alaycı yorumlarının yıllarıydı. Ya da belki de bir cankurtaran halatı gibi tutunduğum bu kitapları korumak içindi, bir tür aşkın var olabileceğini hatırlatan tek şeydi.

Hangisi olursa olsun, kendimi "Annem bir ilişki içinde olduğum için beni rahatsız etmek zorunda değil çünkü ben bir ilişki içindeyim" derken buldum.

Yerin sallanmaya başlamasını bekledim. Duvarların çökmesi ve tavanın takip etmesi için bir moloz yığınının içinde durana kadar ve alnıma YALANCI yandı. Eski en iyi arkadaşımın yalan söylediğimi belirtmesini bekledim. Bunun yerine ağzı biraz açık kaldı ve eskiden tanıdığım on beş yaşındaki kızdan ne kadar farklı görüldüğünü anladım.

"Kim o?" diye sordu, gerçekten ilgileniyormuş gibi görünerek.

Beynim söyleyecek bir şey bulmak için çırpındı. Bir isim. Bir kişi. *Herhangi bir şey*. Avuçlarım terliyordu ve okuduğum her kurgusal karakter düşüncelerimden kaybolmuş gibiydi.

Tam pes edeceken bir kolun belime dolandığını hissettim. Keçe parmaklar benimkilerden geçiyor.

Brett'in gözlerini bulmak için yukarı baktım.

Gülümsüyordu. "Hey, sen," dedi bana bakarak.

Uykudan yeni uyanmış ve hayatımın son birkaç dakikasını kaçırmış gibi hissettim.

"Merhaba," dedim yavaşça, elimdeki eline bakarak. Oraya nasıl gitti?

Brett bana şöyle bir bakış atıyordu. *bu benim, Becca, kabul et.*

Jenny, benim de hissettiğim kadar kafası karışmış bir şekilde ikimizin arasına bakıyordu. Gözleri, Brett'in belimdeki koluna odaklandı ve "Siz çıkıyor musunuz?" dedi.

Tam hayır diyecekken değildik, çünkü bu tamamen saçma olurdu, dedi Brett ve oldukça zahmetsizce, "Sadece birkaç aydır. Yaz tatilinden beri. Sağ?" Bana baktı, bekliyordu.

Bu noktada beynime, beni ben yapan sinyalleri ağzıma göndermesi için bağıırıyordum.*konuşmak.*

Zayıf bir baş sallamayı başardım.

Brett, bir Hollywood filminde rol almak için seçmelere katılıyormuş gibi gülümseyerek, "Bunu gizli tutmak istedik," diye devam etti.

Jenny baktı. Ellerim titriyordu. Ve benim içim tam bir tsunami iken Brett orada öylece durmuş, su kadar sakın görünüyordu.

"İkinizin çıkması mümkün değil."

Bunu söyleme şekli çok kendinden emin, çok acımasızdı. Ve en çok bu acıttı. Çünkü bu neden inanılmazdı? Sonra tek hatırlayabildiğim, ikinci sınıfın ilk günü Jenny'yi koridorda gördüğümde nasıl hissettiğimdi. Ona yaz tatilini anlatacağım için heyecanlı bir şekilde dolabına gittiğimde bana baktı ve güldü. "Seni tanıyor muyum?" yeni arkadaşlarına dönmeden önce söylemişti. Öyle miydi? Sosyal gruptaki fark? Brett, ağaçların önüne oturup kitap okuyan bir kızla ilgilenemezdi. Hayır. Eşit sosyal statüye sahip biriyle çıkması gerekiyordu. Sağ? Popüler biri. Jenny gibi biri.

Brett omuz silkti, sanki bu onun normal günlük rutininin bir parçasıymış gibi tüm durumdan etkilenmemiş görünüyordu. Sanki ajandasına bir göz atarsanız, "ikinci döneme geçmeden önce Becca Hart ile on yaşındaymış gibi davranın" yazardı. Basit.

"Bu, drama dersi için bir tür oyun mu?" Jenny devam etti.

Rol değil, dedim elini daha sıkı tutarak çünkü neden olmasın? Jenny "Kanıtla" dediği için bu biraz geri tepmiş olabilir.

Sonra Brett önüme çıktı. Sırtı Jenny'ye dönüktü ve elleri yanaklarımdaydı. "Öp beni," diye fısıldadı yüzü benimkinden birkaç santim uzaktayken.

Ve sonra kalbim aşağı, aşağı, aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissettim. Ta ki dünyanın merkezine çarpana kadar. Ve, *Vay*, belki de bu kitaplar, tüm bu öpüşme-zamanı durdurma olayı hakkında bir şeyler düşünüyordu çünkü Brett'in dudakları benimkiler üzerindeyken, bir bakıma öyle hissettiriyordu.

Brett

İLK DÜŞÜNCÜM BU ŞU OLDU Muhtemelen bunu yapmamalıydım.

Becca'nın kolları hâlâ boynumdaydı ve iri, tetikte gözleriyle bana bakıyordu. Bu yakından, burnunun üzerindeki çilleri görebiliyordum ve saçları, gün ışığı yumağı gibi kulaklarının arkasına itilmiş, kocaman bir bulanıklık gibi görünüyordu.

Etrafta asla yabancılarla öpüşmem. Gerçekten kimseyi öpmeye gitmedim.

Jenny'nin sürekli bizi izlediğini hissedebiliyordum ama arkamı döndüğümde, koridorun yarısında gitmişti.

Becca'ya döndüm. "Yani," diye başladım. "İyi misin?"

Öksürdü. Gözleri benim yüzüm dışında koridordaki her noktaya odaklanmış gibiydi. "Evet," dedi.

Gülmemeye çalışarak dolaba yaslandım. "Biliyor musun, o öpücük fena değildi."

O sırada gözleri nihayet benimkilere indi. Yanakları kırmızıya döndü. Renk çillerini yutuyordu. Yerden çantasını aldı, kolunun kıvrımına bir kitap tuttu.

"Üçüncü derse geçmem gerekiyor,"

dedi. "İkinci ders."

"Bahsettiğim buydu."

Koridordan aşağı indi. Daha hızlı yürürse, koşuyor olacaktı. Kızın senden kaçması için ilk öpücüğe en iyi tepki değil.

Okul kapandığında güneş hâlâ tepedeydi. Takımdaki en yakın arkadaşım Jeff ile arabamda buluştum ve evime geri döndük. Ailem evde değildi. Babam, annemle bir etkinliğe gitmek için işten izin almıştı. Her zaman etkinliklere gidiyorlar, etrafa çekler sallıyorlar ve küçük kasabamızda kendilerine bir isim yapıyorlardı. Babamın parası sebebin bir parçasıydı.

futbol takımımız eyaletin en iyisiydi. Bize birkaç ayda bir yeni teçhizat aldı ve sahayı mükemmel durumda tuttu.

Babam takımımızla gurur duyardı. Benimle daha çok gurur duyuyorsun. Lisede de futbol oynadı. Takım kaptanı. Yeteneği ona Ohio Eyaletinde tam burs kazandırdı ama sonra annem son sınıfta bana hamile kaldı. Babam evde onunla kalıp beni büyütmek için futbolu bıraktı. Bu yüzden bu takım onun ve benim için çok şey ifade ediyordu. Asla yaşama şansı bulamadığı rüyayı sürdürüyordum.

Annem evliliğin ona sağladığı tüm ayrıcalıkları severdi. Sosyal duruş. para. Arkadaşlarının kıskandığı kıyafetleri ve soyadının taşıdığı ünlü statüsü. Ailem on sekiz yaşında hamile kaldıktan sonra bu kadar zengin olacaklarını hiç düşünmemişti. Ama ben doğduktan ve finans diploması aldıktan sonra babam üniversiteye geri döndü. Şimdi, ülke çapında bir otel zinciri olan United Suites'in CFO'su. İş için çok seyahat ediyor. Annem bundan hoşlanmaz ama şikayet etmez. Para, haftalarca gitmiş olsa bile herkesi mutlu etmeye yetiyor. Yine de her zaman futbol maçlarını için geri gelir. Hiç kaçırmadı.

Jeff ve ben arka bahçede top oynuyorduk. "En iyisi olmak istiyorsan boş vaktin yok" derdi babam her zaman. Her gün bir mantra gibi kafamda tekrar ediyor, onu hayal kırıklığına uğratmamamı hatırlatıyordu. Jeff topu fırlattığında bunu tekrarlıyordum. Bunun için atladım ve kaçırdım.

"Bir günlüğüne bir kız arkadaşın oldu ve bu şimdiden oyununu mahvediyor!" O çağırdı. Görünüşe göre haberler okulda hızla yayılmıştı.

Topu alıp geri attım. Mükemmel bir sarmal. "Yine de seninkinden daha iyi!" Göğsüne çarptı ve gülerken çimenlerin üzerine sırt üstü düştü. Yanına gittim ve ona bir su şişesi fırlattım.

"Bu ne zaman başladı?" O sordu.

"Ne?"

"Senin" - elini salladı - "ilişkiniz."

"Ah. Yaz sonu." Kelimeler hızlı bir şekilde çıktı. Bu ilişkiye devam edip etmeyeceğime henüz karar vermemiştim. Kız arkadaşlar benim işim değildi. Lise draması da değildi.

"Bana veya ekibe söylemeyi düşünmedin mi?"

Omuz silktilim. "Okulda insanların nasıl konuştuğunu bilirsin. İlişkimin dedikodusunun yapılmasını istemiyorum."

"Herkes zaten senin hakkında konuşuyor," dedi.

"Evet, takımı finale taşıdığın için," diye dalga geçip omzuna bir şaplak attım. Çıktığım kişi için değil.

Gerçek şu ki, lisede hiç çıkmamıştım. Burada kızlar, aşıklar vardı ve

orada, ama asla daha fazla bir şeye dönüşmedi. Her zaman futbola o kadar odaklandım ki, ailemi gururlandırmak için kafamı oyunda tuttum, hiç flört edecek zamanım olmadı. Takımdaki diğer adamlar gibi tek gecelik şeylere ilgi duymadım. Ailemin sahip olduğu türden bir aşk istiyordum -gerçek aşk- ama onu bulmak için hiç acelem yoktu.

O sırada kapı açıldı ve annemle babam el ele arka bahçeye girdiler, Jeff ve benim yanımızda terden sıırıslıklam duramayacak kadar giyinik görünüyorlardı. Her adımda annemin topukları çimlere batıyordu.

"Baba!" Topu kaptım ve ayağa fırladım. "Sadece kısa bir mola veriyorduk. Katılmak ister misin?"

Omzuma tokat attı. Annem gülümsüyordu, ikisinin arasına bakıyordu.

biz.

"Gelecek sefere," dedi.

Babanın eşyalarını toplaması gerekiyor,
Brett. Bu gece New York'a gidiyor," dedi.

Anne.

Ancak sezonun ilk maçı cuma günü. Onu özleyemezsin. Beş yaşında mızımız bir çocuk gibi konuşmaktan nefret ederdim ama babam hiçbir maçı kaçırmazdı.

"Uçağım Cuma sabahı iniyor. Orada olacağım."

Gülümsedim, tekrar nefes aldım ve içeri girmelerini izledim. Parayı veya statüyü hiç umursamadım. Ailemi ve ailemizi çok sevdim. Gerisi bir bonustu.

Jeff tuhaf bir şekilde bana
bakıyordu. "Ne?" Diye sordum.

Kafasını salladı. "Hiç bir şey. Gitmeliyim. Annemin gece vardiyasına gitmeden önce evde bebek bakıcılığı yapmam için bana ihtiyacı var."

Başımı salladım ve arabamın anahtarlarını ona fırlattım.

"Al onu." "Brett-"

"*al onu*," Israr etmiyorum. "Yarın okuldan önce alırım."

Anahtarları parmağında çevirerek gülümsedi. "Teşekkürler dostum. Yarın görürsünüz."

İçeri geri döndüm. Annem mutfakta havuç, yeşil ve yapraklı bir şey kesiyordu. Hepsini karıştırıcıya attı, bir bardağa döktü ve tezgahın üzerinden kaydırıldı.

"Teşekkürler." Kokusunu içime çekmemeye çalışarak hepsini içtim. "Farklı görünüyorsun."

Saçını kabarttı. "Bu sabah bir ton daha koyuya boyadım. Baban güzel görüneceğini düşündü."

Sorgulamadan başımı salladım.

"Gelmek istersen bir saat sonra hava alanına gidiyoruz."

Yaptım . . . ama bugün salonda olanları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Başımı salladım. "Ne zaman gideceğini söyle ki babama veda edeyim."

Annem başını salladı, sonra tezgahın etrafından dolandı ve beni kollarının arasına aldı. Ufacıktı, ancak bir buçuk metre boyundaydı. Babam her zaman kişiliğinin ondan daha büyük olduğunu söylerdi. Gerçi bunu hiç anlamadım. Etrafta başka insanlar olmadığı sürece pek konuşkan değildi. Annem sessizdi. Gülümsemeleri bile sırlar saklıyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı anne?"

"Her şey harika. Git çalış."

Yukarı çıktım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve Becca'nın çevrimiçi profilini aradım. Anında geldi ve ona bir arkadaşlık isteği gönderdim. Yüzün altında arkadaşı vardı. tamam Tüm ilgi alanları kitaplarla ilgiliydi; kitapçılar, yazarlar, hayran hesapları. Sergilediği resim, o ve mutfakta birlikte gülümseyen kahverengi saçlı bir kızdı. Yüzlerinde un ve kremayla pişiriyorlardı. kaydırmaya devam ettim.*Eastwood Lisesi'nde son sınıf öğrencisi, Crestmont, Georgia, ABD.*Biraz daha kaydardım; neredeyse hiç yazı yoktu. Orada! Dört ay önce, birisi bir grup projesi için cep telefonu numarasını istedi. Telefonuma yazdım ve kaydete bastım. Zaten öpüştüğümüz için kendi kendime bunun gerçekten ürkütücü olmadığını söyledim. Sağ?

Onu aramayı düşünürken telefonuma bakıyordum ki, yatak odamın kapısı açıldı ve babam içeri girdi. "Gitmek üzereyiz," dedi, yatağımın kenarına yürüyerek. "Bir kızla mı konuşuyorsun?"

Telefonumu yere koydum. "HAYIR. Kız yok."

"Biliyor musun," dedi otururken, "annenle ben senin yaşındayken tanıştık. Herkes bize, çok genç yaşta evlendiğimiz için riskleri yenemeyeceğimizi söyledi, ama bize bir bakın. Buradaydı. Sana, harika bir hayata ve sana iyi bir gelecek sağlayacak kadar paraya sahibiz."

Gülümsedim. "Biliyorum, baba." Hep böyle konuşur, geçmişten bahsederdi. Benim dışımda ailemin gurur duyduğu bir şey varsa, o da paralarıydı. Kendi deyimleriyle hak edilmiş yaşam tarzları.

"Mezun olduktan sonra üniversitede top oynamak önceliğin olacak, Brett. Şu anda, lisede mi? Bu senin asalin. Oraya gitmelisin. Anneni seviyorum ama bence ikimiz de lise ve kaçırdığımız şeyler için pişmanlık duyuyoruz.

Kafam karıştı ve biraz rahatsız oldum. "Sen ne diyorsun?"

"Büyüyünce alışmak için vaktin olacak diyorum. Şimdi biriyle çıkıyor olmalısın, top oynuyorsun. Eve hiç kız getirmedi. . . " Babamın sesi azaldı, onu düzeltmemi bekledi. Haklıydı. Hiç sahip olmadım.

"Şu anda biriyle çıkıyor musun?" o devam etti. "İlgilendiğin bir kız var mı?"

Putlaştırdığınız bir babaya sahip olmanın sorunu, onu asla hayal kırıklığına uğratmak istememenizdi. Geçtiğim her test, attığım gol - babam hepsiyle övündü. Benim başarılarım onun başarılarıydı. Lisede yapamadığını benden lisede yapmamı beklediği şeydi. Bu yüzden bir kız olup olmadığını sorduğunda teknik olarak evet demek yalan olmazdı. . . .

Telefonumu aldım ve Becca'nın profilini tekrar açtım.

"Adı Becca," dedim ona ekranı göstererek. Gözlüğünü çıkardı ve ışığa karşı gözlerini kısıtı.

Omzuma tokat attı. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Seyahatten döndüğünüzde," dedim.

Babam gitmeden önce benimle gurur duyduğunu söyledi, valizini arkasından yuvarladı. Yatağıma geri döndüm ve inledim. Beş dakikalık bir sohbette, bu sığ, sahte kız arkadaş büyüklüğündeki deliği tam bir mezara kazmayı başarırdım. Artık yapılacak tek bir şey vardı: tamamen taahhüt.

Telefonumu alıp Becca'nın numarasına mesaj attım. *Hey, o senin erkek arkadaşın, Yazdım. Yarın okula arabayla mı gitmen gerekiyor? Sahte flört amaçlı, Son dakika ekledim. Sonra sade bir gülen yüz. Göz kırpmak yok. Çok ürkütücü.*

Anında cevap verdi.

Brett mi? geri yazdı.

Kaç tane sahte erkek arkadaşın var? Gülererek geri yazdım.

Çok komik.

Tekrar yolculuğu sordum, sonra adresini sordum. Bir apartmanın adresini yazarak ve onunla sokakta buluşmayı kabul etti. Ona onu yarın göreceğimi ve her ne ise ayrıntılarını çözeceğimizi söyledim.

Bir saat sonra annem havaalanından dönmüştü. İyi geceler demek için odama uğradıktan sonra yatağına yöneldi. Çalan televizyonun ve akan suyun sesini duydum. Garip. Daha yakından dinledim, birkaç kez adını seslendim. Cevap vermedi. Bir süre sonra su durunca onu kontrol etmeye gittim. Yatakta uyuyordu, düzinelerce mendil yatağın boş tarafında birikmişti. Babamın tarafı. Bazen o gittiğinde ağlardı. O yokken onu özlediği için olduğunu düşündüm. Ertesi sabah, her zaman daha iyiydi.

Banyodan bir çöp kutusu aldım, peçeteleri temizledim, televizyonu kapattım ve yatağına geri döndüm. Biraz uyumaya ihtiyacım vardı. Bir şey bana yarının çılgınca olacağını söyledi.

Becca

YAZMAKTA GEÇ KALDIMdefterimde Saat 1:00 idi; gözlerim doldu ve esnememe engel olamadım. Annem saatler önce uyuyakalmıştı. Duvardan horladığını duyabiliyordum. Ani uykusuzluğumun nedeni, bu sahte ilişkiye devam etmek için tam sayfa bir aleyhte olanlar listesi idi. "Şüpheyi düşüğünüzde listeleyin" benim sloganımdı. En azından kafamda.

PROS: Brett çok tatlı (bariz mi? Evet. Yüzeysel mi? Çok), Annem sonunda benim bekar olmam konusunda erteleyecek, Jenny'nin keskin yorumları sona erecek (kulağa bunun bir intikam planı olduğunu söylemekten daha iyi geliyor), ikinci el popülerlik kazanacak! (şaka yapıyorum), belki sonunda bir futbol maçına gidersiniz?

EKSİLERİ: Brett çok tatlı, çok tatlı (ona ne diyeyim? Ortak neyimiz var?), Annem de bu ilişkiye çok fazla bağlı olacak (not: bunu annemden bir sır olarak sakla), Jenny korkutucu, popülerlik sosyal olmak demek, futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Açıkçası ikisi arasında kaldım.

Saat neredeyse ikiye geldiğini gösterdiğinde, üzerinde uyumaya karar verdim. Ertesi sabah nasıl hissettiğime bakardım, bunu Brett'le konuşurdum ve birlikte karar verebilirdik. Demek istediğim, benim kadar o da bunun bir parçasıydı. Bugün beni neden öptüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu; Sormak için çok hızlı kaçtım. Zaten bu ilişkiden nasıl çıkmayı planlıyordu?

Keşke beynimi kapatabilseydim.

Onun yerine gözlerimi kapattım. Bu yarının sorunu olabilir.

Ertesi sabah midem düğüm düğümdü. Ve bu düğümler başka bir düğüm dizisine bağlandı. Artık o öpücükten duyduğum çılgınca heyecan kaybolduğuna göre, doğrudan gerçeğe bakıyordum: Kendimi Brett Wells ile sahte bir ilişkiye sokmuştum. Artık hiçbir mahkumiyet listesi beni kurtaramaz.

En iyi arkadaşım Cassie'ye bir SOS mesajı gönderdim, sonra okula hazırlandım.

Tek bakış

ayna bana geç saatlere kadar ayakta kalmanın iyi bir fikir olmadığını söyledi (merhaba, göz torbaları) ve ben uyurken bir kuş sürüsü oraya yuva yapmış gibi saçlarım her yöne dağılmıştı. Genel olarak, güne iyi bir başlangıç yapmadım.

Kap keklerle kaplı bir mutfığa girdiğimde sabah biraz daha iyi oldu. Tezgah, masa ve hatta set üstü ocak - hepsi küçük kekler. Buzlanma kenarlardan damladı ve her yerde şekerli küreler bıraktı. Masanın ortasında üzerinde ismimin yazılı olduğu pembe bir not vardı. Onu kopardım ve parmağımdaki kremayı yaladım. *Benim kekim için bir kek. Okulda harika bir gün geçir. Annemi seviyorum.* Annemin bıraktığı nota gülümsedim. Babam gittiğinden beri her sabah böyle başlardı. Artık bu notlardan yüzlerce vardı.

İlk başta, annemin pişirmesi korkunçtu. Yenilmez düzeyde korku gibi. Şeker yerine tuzdan krema yaptı. Yeterince sert fırlatırsanız, krepleri duvarı çökertebilir. Ama durmadı. Bence pişirme onun terapisiydi. O gittikten sonra yaptığı tek şey buydu. Sanki benim için güçlü olması gerekiyordu, bu yüzden tüm acıyı bastırdı ve onu serbest bırakmasının tek yolu un ve yumurtaları bir kasede karıştırıp tüm üzüntüsünü atmaktı. O ilk yaz, bizi kitapçıya götürür ve çantasını kekler, kurabiyeler, küçük kekler ve tatlı olan her şey hakkında kitaplarla doldururdu. Eve vardığında rastgele bir sayfa çevirir ve gecenin geri kalanını yemek pişirerek geçirirdi.

Sonunda becerileri gelişti. Kasabada kendi fırını açacak kadar iyi oldu. Arkadaşı ve iş ortağı Cara işi, annem de fırınlamayı halletti. Üzüntüsü pişmiş keklere dönüştürüldü ve pembe-gümüş ambalajlarda servis edildi.

Ön kapı çarparak açıldı ve Cassie üzerinde pastel pembe Hart's Cupcakes polo tişörtüyle bir kasırga gibi mutfığa daldı. Şaşırtıcı bir şekilde, Cara iş için soyadımızı kullanmayı kabul etti. İlk işe alınan kişi kızı Cassie idi. Yazın okul tatilken yardım ettim. Bir yaş büyük olan ve çoktan mezun olan Cassie tam zamanlı çalışıyordu. Paradan çok beş tatlı için bu işin içindeydi.

"Bu sabah kekler!" diye bağırdı, her bir elinden birer tane alıp birer ısırık alarak. "İki yıl geçtiğine ve bunlardan hala bıkmadığıma inanabiliyor musun?"

"Yani," dedi parmağındaki kremayı yalayarak, "bir SOS gönderdin. Ne oldu?"

Bütün Brett durumunu anlattım. Ona İngilizce dersinden, Jenny'den, öpüşmeden ve acele kaçışımdan bahsettim. Bitirdiğimde Cassie'nin dili tutulmuştu.

İki yıllık arkadaşlığında onu hiç suskun görmemiştim.

"Vay canına," dedi sonunda. "Annene söylemelisin. O gidiyorçatlak"

"Annemin kızının ilk erkek arkadaşının sahte olduğunu bilmesine gerek yok," dedim.

söz konusu. Biraz utanç vericiydi.

"O zaman tüm sahte kısmı dışarıda bırak. Birinin olması güzel olacak, sence de öyle değil mi? Okulda birlikte olmak gibi mi? Geçen sene mezun olduğumdan beri bir münzevi oldun."

"Bir keşif değilim," diye ekledim.

"Bir münzevi," diye tekrarladi. "Takıldığın tek kişi ben ve o kitaplar."

"Öyleyse bu seni de bir münzevi yapmıyor mu?"

Cassie ikinci kekini açarken omuz silkti. Haklı olabilirsin. Yine de, kendi seçiminle bir münzevisin. Bu farklı. Kendinizi diğer insanlardan izole etmeyi seçiyorsunuz. Öte yandan, ben seçmekle. İnsanlar nedense beni sevmiyor."

"Belki de dairelerine dalıp tüm yiyeceklerini yediğin içindir." Gülümsediğinde ön dişlerinin arasına çikolata sıkışmıştı.

"Kesinlikle öyle değil." Cassie ayağa kalktı, ellerini yıkadı ve beni koridora kadar takip etti.

"Belki de mezuniyette yaptığın konuşmadı?" diye sordum, yüzündeki gülümsemeyi izlerken.

"Bütün sınıfıma onlardan nefret ettiğimi söylediğimde mi demek istiyorsun?" "Bu o."

"Babam her zaman bir patlama ile çıkmanı söylerdi." İkimiz de güldük. Bunu yapmamak çok saçmaydı. Annelerimiz her zaman garip bir çift olduğumuzu söylerdi. Cassie göze çarpmak için elinden geleni yaparken, fark edilmemek için çok uğraştım. Ama iki yıl önce fırın açıldığında tanıştığımızda tıkladık.

"Bugün tuhaf olacak. Sahte flört üzerine herhangi bir kitap okudun mu? diye sordu. Başımı salladım. "Keşke."

Telefonum titredi. Cassie ciyakladı. Güle güle, lise radarı altında üç yıl yaşayan hayat. Sanatta ikinci sınıfta ustalaşmıştım: öğle yemeğini tek başına ye, yanında her zaman kulaklık ya da kitap bulundur, bir saniyeden fazla göz teması kurma, yanında insanların oturmaması için çantayı boş sandalyelere koy... liste uzayıp gidiyordu. Ben bir profesyoneldim. Ve tüm bunlar bugün sona erdi.

Şimdi yaşayan kelebekler vardıAçıkmidemdeki düğümler. "O mu?" Cassie telefonuma bakarak bağırdı.

Oldu. mesaj dedi ki: *Burada.*

Kelebekler çoğaldı.

"O burada," diye tekrarlardım. Cassie'nin elleri sırtımdaydı, beni kapıdan dışarı ve koridora doğru itiyordu.

"İyi eğlenceler," dedi. "Saatlik güncellemeler ve sana zorluk çıkaran öğrencilerin isimlerini bana mesaj at."

"Neden? Erişte kollarınla onlarla savaşılabilmem için mi?"

"Şiddet benim silahım değil, sevgili Becca. Kekler. Kaşımı kaldırdım. "Bazen öğrenciler dersten sonra Hart's Cupcakes'e uğrarlar. Kabul edeceğim, orada çalışmaktan hoşlanmamamın bir başka nedeni de bu, ama şimdi faydalı olacak. O yüzden bana birkaç isim gönder, kremalarına tüküreyim."

"İğrençsin."

Cassie bana bir öpücük gönderdi ve "Erkek arkadaşınla iyi eğlenceler!" diye bağırdı. sonra dairemin kapısını kendi yüzüme kapattı. Anneme kilitleri değiştirmesini söylemeyi ya da Cassie'nin neden anahtarı olduğunu sormayı aklıma not ettim ve asansöre bindim. Kalbim boğazımda atıyordu. Asansör yolculuğundan çok değil, daha çok aşağıda beni bekleyen, asla söylememem gereken bir yalanı satmak için elini ve yüzünü öpmek zorunda kalacağım çocuk yüzünden.

Tanrı. Ben ne yapmıştım? Ve Brett muhtemelen bu anlaşmadan ne elde ediyordu? Popülaritesinin artması gerekmiyordu. Bir düşünün, muhtemelen sert bir darbe alacaktır.

Dışarıda dururken terliyordum. Kısmen güneşten, elbette stratejik olarak Brett'in arabasının arkasına yerleştirildi ve onu parlattı. Ve tabii ki üstü açık bir araba kullanıyordu. Ve tabii ki canlanan bir dergi reklamı gibi kollarını kavuşturmuş, ona yaslanmıştı. Neden normal bir şey süremiyordu? Daha mı az havalı? Minibüs gibi mi? Vurduğunuzda bagajı açılanlar mı?

Gözlerimiz buluştu ve sırtıttı. "Günaydın kızım" dedi. Yanağımı öpmek için eğildiğinde, beynime kalbime atmaya devam etmesini söylemesini hatırlattım.

"Sana bir şey getirdim," dedim çantama uzanarak. Sırtışı

tüm yüzünü kaplayana kadar büyüdü. "Yaptın?"

Cassie bakmazken gizlice aldığım keki ona uzattım. "Annem pişirdi," diye açıkladım.

Bakışları kekten gözlerime kaydı, sonra tekrar geri döndü. Bana yarı ezilmiş bir kek yerine ona bir milyon dolar vermişim gibi bakıyordu.

"Teşekkürler Becca." Daha sonra, erkeklerin yaptığı gibi her şeyi ağzına sokmaya başladı. "Bu gerçekten çok iyi," dedi, gömleğine kırıntılar düşerken.

Arabaya bindim, bacaklarım yanan sıcak deri koltuğa değdiğinde çığlık attım, ardından Brett gülmeye başlayınca sessizce kendimi azarladım. Sokaklarda araba kullanıyorduk ve söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyordum ki Brett, "Annen çok yemek yapar mı?" diye sordu.

"Bize ne halt oluyor" konuşmasına dalıp havadan sudan konuşmayı atlayacağımızı düşünmüştüm, ama sanırım öyle değil.

"Evet. Her sabah uyanıyorum ve mutfağım kap kekler, krepler ve hemen hemen her türden kekle dolu. O takıntılı.

Onayladı. "Bu gerçekten havalı. Annem asla yemek yapmaz. O daha çok şarap ve peynir tepsisi tipinde.

Buna nasıl cevap vereceğimden gerçekten emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım.

Kırmızı ışığa ulaştık. Brett bana bakmak için koltuğunda döndü. "Erkek arkadaşın olarak her sabah kek alıyor muyum?" Şaşırmış görünmüş olmalıyım ki, "Ne?" dedi.

"İsteyip istemediğinden emin değildim. . . buna devam et." Işık yeşile döndü.

"Yapıyor musun?" O sordu.

"Tamamen karşı değilim."

Brett güldü. Bulaşıcıydı. Garipliğin bir kısmı kalkmış gibi, onunla gülmek iyi hissettirdi.

"Önce seni öptüğümde kaçıyorsun. Şimdi bir gün bile çıkmamışken benden ayrılmak istiyorsun. Bir erkeğin kalbini kırmanın yolu, Hart." Bacağımı dürttü. "Orada ne yaptığımı gördün mü?"

Neden bu kadar çok insanın onun etrafında olmak istediğini anlamaya başlıyordum. Belki de söylentiler doğrudu: Brett gerçekten iyi bir adamdı. Dün bana bu yüzden mi yardım etmişti?

"Yani bununla devam etmek istiyor musun?" Diye sordum. Çıkıyormuş gibi yapmak mı? Okuldaki herkesi kandırmak mı?

"Eğer ondan daha fazla kapkek alırsam, tabii." Bana göz kırptı. Gözleri gün ışığında berraktı. Bu ilişkiden başka ne elde ettiğini sormak istedim. Demek istediğim, annemin kekleri güzeldi. Ama değillerdi Otüm bu karışıklığı garanti etmek güzel. Ama sonra okulun otoparkına girdik ve midemde bir an için unuttuğum kelekler geri döndü. Şimdi trilyonlar.

yutkundum. Pencereyi açtı. Pencereyi kapattı. *Nefes al, ciğerler. Nefes almak.*

"Hmm," dedim tamamen oyalanarak. "Bütün bunların kurallarını bulmalıyız."

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz? İlk derse geç kalmak isteyeceğini sanmıyorum."

saate baktım. Ders beş dakika sonra başladı ve ben yine de dolabımın önünde durmak zorunda kaldım. Bayan Copper'ın bakışlarını hayal ettiğimde bile arabadan son hızla inmeme neden oldu. Brett yanıma koştu, omzumu tuttu. Sanırım ne kadar paniğe kapıldığımı görebiliyordu.

"İyi olacak," dedi.

"Bayan Copper beni korkutuyor," dedim. Geç kalmak istemiyorum. "Sağ. Bu yüzden çıldırıyorsun."

iç çektim Brett'in duruşuna ve ne kadar yakın olduğuna bakılırsa, otopark benim görüşüme göre tamamen kapalıydı. İnsanlar bakıyorsa, onları göremezdim. Ama beni görebileceklerini biliyordum. Görmek*biz*. Ne derlerdi? Ne düşünürlerdi? Brett Wells'in benimle çıkacağına bile inanırlar mıydı? Tamamen bunalmıştım. Sırt çantamı omuzlarıma atmak ve kapıya doğru bir adım atmak kararlılığın her zerresini gerektirdi.

"Bütün bu ilgiye alışık olabileceğini biliyorum, Brett. Ama ben değilim. Bu benim için yeni ve korkutucu. Ben sadece . . . bir dakikaya ihtiyacım var."

"Çok havalı. Bekleyebiliriz. Bayan C beni korkutmuyor," diye ekledi.

Önce burnumdan sonra ağızımdan nefes aldım. Ona kadar saydım, gözlerimi kapattım ve yere dikilmiş ayaklarıma odaklandım. Onları açtığımda, Brett beni izliyordu. Yine de rahatsız görünmüyordu. Orada öylece durmuş, yüzünde o umut dolu bakışla bekliyordu.

"Hazır?" diye sordu elini uzatarak.

"Hayır," dedim yine de alarak.

Sonra beni ön kapıya doğru çekiştiriyordu.

"Ben de ilgiden pek hoşlanmıyorum," dedi yürürken, muhtemelen beni öğrencilerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gözlerimi kaçırmadan direk önüme baktım. "Bununla devam etmek istediğimden emin olmamamın tek nedeni buydu. İnsanların flört hayatım hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum. Bu onların işi değil."

"Evet," dedim, yarı dikkatimi vererek. "Bu mantıklı."

Kıkırdıyor, beni resmen koridorda sürüklüyordu.

Gördüğüm ilk kişi, amigo ekibiyle ofisin yanında duran Jenny'di. Gözden kaçan bir hayat nasıl yaşanır konusundaki ilk kurala uyarak bakışlarımı hızla başka tarafa çevirdim. Brett habersizdi, koridorlarda ilerlerken beni arkasından çekiyordu. Kişisel bir insan kalkanı. Ayaklarıma bakmayı bırakıp dolabımın önünde durduğumuzu fark etmem bir dakikamı aldı. Kitaplarımı rekor bir hızla kaptım ve İngilizce dersine koştum. Bu noktada, Brett muhtemelen benim deli olduğumu düşündü ki bu, kayıtlara geçsin, kısmen doğru olabilir.

Sınıf beklediğim kadar kötü değildi. Zamanında başardık, bu yüzden bugün göze batmak yok. Brett benimkinin yanındaki boş masaya oturmaya çalıştı ama görünüşe göre onun cazibesi bile kendisine tahsis edilmiş oturmanın dehşetinden muaf değilmiş. Bayan Copper ona koltuğuna dönmesi için bağırmadan önce Brett tam iki dakika dayandı. Sınıf güldü ve bundan sonra nefes almak biraz daha kolay geldi. Jenny'nin arada bir dönüp bana bakması dışında herhangi bir rahatsızlık yoktu. Çünkü sohbete kimse yorum yapmadı. Kimse beni Brett hakkında sorguya çekmedi. İngilizce dersinde sıradan bir gündü.

Antiklimaktik hakkında konuşun.

Günün ilk yarısı, öğle yemeği gelene kadar sorunsuz geçti. Kafeteryada Jenny ile sadece ikimiz otururduk. Her birimiz yemek ve paylaşmak için farklı bir şeyler alırdık. İkinci ve üçüncü sınıf için Cassie ile yemek yedim. Mezun olduktan sonra tek başıma dışarıda yemeye başladım. Avluya dağılmış birkaç düzine piknik masası vardı. İyi bir yer kapmak için oldukça erken gitmeniz gerekiyordu, bu yüzden kafeterya kuyruğunda beklemek yerine öğle yemeği getirmeyi tercih ettim. Benim favorim olan bir ağacın altına gizlenmiş bir masa vardı. Brett mesaj atıp bana içeride bir yer ayırdığını söyleyene kadar bugün orada yemek yemeyi planlıyordum.

Demek istediğim, beklentilerim bile değildi. Muhtemelen köşede ikimize bir masa ayırdığını düşündüm böylece kimse duymadan bu konuyu baştan sona konuşabilirdik. Bunun yerine, onu merkezde otururken bulmak için kafeteryaya girdim. Futbol takımının her üyesinin sıralandığı spor masasıydı. Amigo kız takımı yan masada oturuyordu. Jenny ve ark.

Çıkış kapılarına doğru koşmadan önce bir saniye dayandım. Yani, hadi! Brett gerçekten takım arkadaşlarıyla oturup futbol oyunlarını tartışmalarını dinlememi ve sözde yazın nasıl çıkmaya başladığımız hakkında konuşmamı mı bekliyordu? İlişkimizin görünüşünü korumak, bu düzeyde bir işkenceye değmezdi.

Her zamanki masama oturdum, sandviçimi ve kitabımı çıkardım ve okumaya başladım. Brett mesaj attığında ilk sayfayı bile okumamıştım.

Neredesin?okur.

Dıştan, Geri yazdım.

... Neden?

Telefonu kapatıp kitabıma döndüm. Bir dakika sonra üzerime bir gölge düştü.

Brett, üzümlemeden birini çalarken, "Beni ektin," dedi.

"İçerde yemek yemeyi sevmiyorum." Yer imini sayfaya yerleştirdim ve yukarı baktım. "Ve gerçekten de sporcu masasında yemek yemek istemiyorum, Brett."

"Ah." Kaşları çatıldı. "Bunu düşünmedim bile. Bana bir saniye ver."

Ben daha nedenini sormadan kafeteryanın kapısından koşarak geri döndü. Bir an sonra bir elinde yemek tepsisi, diğer elinde sırt çantası, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aralarından fırladı.

"Burada tek başına yemek yemene izin vermeyeceğim," dedi koltuğa oturarak. Korumamız gereken bir imajımız var tatlım.

burnumu kırıştırdım. "Tatlım?"

"HAYIR? Beğenmedin mi? Peki ya bebeğim? Bebek?"

Güldüm, başka bir üzüme uzandığında elini şaklattım. "Birinci

kural, takma adlara izin verilmemesidir."

Brett başını salladı. "Becca öyle. Diğer kurallar neler?" "PDA yok," dedim.

Somurttu. "Öpücük gerçekten o kadar kötü müydü?" "Bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Buna geri döneceğiz," dedi. "Her cuma futbol maçına gelmen gerekiyor."

"Her Cuma? Peki ya diğer Cuma günleri?"

"Her cuma," diye tekrarladı. Pazarlık edilemez. Ve tribünde benim adımla haykırmanı istiyorum. Hatırlat da sana yedek formamı vereyim."

"Öyleyse öğle yemeğini kafeteryada yemiyorum."

Ah, o kadarını zaten biliyordum, dedi hamburgerinden bir ısırık alırken. "Bu masaya taşınmayı kabul ediyorum. Biraz öpüşmeye ne dersin? El tutmak? Aramızda her zaman üç fitlik bir mesafe olursa kimse çıktığımızı inanmaz."

Havalı oynamaya çalıştım. Yüzüm, "Evet, erkekleri her zaman eğlenmek için öpüyorum. yaptımıyıklar. Tecrübeli öpüşen? Bu benim, tanıştığımıza memnun oldum, "diye düşünürken içimden televizyonların kanal çalışmadığında çıkardığı siyah beyaz statik ses geliyordu.

"İyi. Alanı ve minimum dokunuşu azaltın. Anladım."

Brett sırttı. "En iyi kısım."

gözlerimi devirdim.

"Bunun nasıl başladığı konusunda aynı hikayeye sahip olmalıyız," dedim. "Muhtemelen bunu dün konuşmalıydık."

"Senden kaçmakla çok meşguldüm," diye yarı şaka yaptım.

Brett güldü. "Bu hikayeye geri dönelim; ne düşünüyorsun?"

Beynimin okuduğum her aşk kitabını gözden geçirmesi ve işe yarayabilecek bir durumu bir araya getirmesi bir saniye sürdü. "Yaz tatilinin başında tanıştık," dedim. "Parkta kitap okuyordum ve sen futbol oynuyordun."

"Ve açıkçası gömleksizdim," diye ekledi.

"Açıkça."

"Sonra bana delicesine aşık oldun..." dedi, kafasına bir üzüm fırlattığımda eğilerek. Sonra dondum çünkü az önce *Brett'in kafasına üzüm fırlattı*. Ama sırtıyordu, bu yüzden bu konuda tuhaf hissettiğini sanmıyorum. "Güzel atış. Yani, burnunu bir kitaba gömmüşken sana bir bakış atıp kalbimi mi kırmıştı? Ve okul başlayınca tüm ilgiyi çekmek istemediğin için ilişkimizi bir sır olarak sakladık mı?"

Başımı salladım, dalgın bir şekilde kitabımın sayfaları ile oynuyordum. "O zaman sanırım

aşk hikayemiz böyle başladı," dedim.

"Şimdi sadece nasıl bittiğini görmemiz gerekiyor."

Ancak o zaman Brett'in kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Gözlerini her kırışında yanaklarını sıyırdılar, kendi fırtınalarına neden olacak kadar uzun süre. Göz kırpmak. Göz kırpmak. Göz kırpmak. Biz birbirimize bakarken onlar vurmaya devam ettiler. Yüzünde bu şapşal karikatür gülümsemesi vardı.

Güneş bundan sonra bir bulutun arkasına saklanarak kayboldu. Güneş ışığından farklı görünüyordu. Bütün gün üzerimde ağırlık yapan soruyu sormak için mükemmel bir zaman gibi geldi. "Bunu neden yapıyorsun?" Sonunda sordum. "Bu okuldaki çoğu kızın ve pek çok erkeğin seninle çıkacağını biliyorsun. Beğenmek,gerçekflört Peki neden ben? Neden uyduruyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," dedi, dirseklerini masaya dayadı ve çenesini üstüne dayadı, "ama bence cevabının dün İngilizce dersinde aşkın ne kadar tehlikeli olduğuyla ilgili söylediklerinle bir ilgisi var."

Omuz silktim. "Ailem tuhaf bir şekilde boşandı. Mazeretin nedir?"

Tam tersi. Annemle babamın mükemmel bir evliliği var—"

"Öyle görünüyor."

"Görmek? Herkes bunu biliyor. Şehir çapında bir Kulkedisi hikayesi falan gibi. Babam bana her zaman lisede nasıl flört etmem gerektiği, onun asla yapamadığı gibi sahada oynamam gerektiği hakkında bu konuşmaları verir.

"Neden yapamadı?"

"Annem son sınıftayken bana hamile kaldı. Babam onun için futboldan, bursundan, her şeyden vazgeçti. Benim için. Sanki kaldığı yerden devam etmemi istiyor. Bilirsin?"

Annemin biriyle çıkmam ve kaybettiği aşkı bulmam konusundaki ısrarını düşünerek başımı salladım. "Evet," dedim. "Gerçekten yaptım."

"Ama lisede flört etmekle ilgilenmiyorum," diye devam etti Brett. "İyi notlarım ve futbolla ilgili iyi bir şeyim var. Ailem var ve bu benim için yeterli. Her zaman üniversite sonrasına yerleşmek için ayrılmak istemişimdir. Ama babam öyle düşünmüyor."

"Yani sahte bir kız arkadaş tam ihtiyacın olan şey. Babanı mutlu eder ve üzerindeki baskıyı alır."

"Beni bir pislik gibi gösteriyor," dedi.

"Sanmıyorum," dedim. "Bir bakıma, karşılıklı olarak birbirimizi kullanıyormuşuz gibi. Ve yol boyunca sadece arkadaş olabiliriz.

Brett sandviçimi işaret etti. "Bitirecek misin?" Tepsiyi masanın üzerinden ona doğru ittim. "Teşekkürler. Jenny ile aranızda ne var? Bu tartışma çok şiddetliydi."

Birinci sınıftan beri yaşadığımız tuhaf, dile getirilmeyen gerilimi anlattım. Daha

sonra

Brett, "Bu öpücük onu gerçekten kızdırmış olmalı," dedi. "Bence de."

Brett sandviçini bitirdi, ellerini tişörtüne sildi ve masanın üzerinden uzandı. "Öyleyse birkaç ay çıkıyormuş gibi davranacağız, sonra karşılıklı olarak ayrılacağız ve arkadaş olarak ayrılacağız. Anlaşmak?" O sordu.

Bir kez olsun, bunu fazla düşünmemeye çalıştım. elini sıktım "Anlaşmak."

Brett sırtıttı. "Harika," dedi ve sonra aramızdaki kitabı işaret etti. "Peki, bu senin kitaplarından biri olsaydı, biz kim olurduk?"

"Bu değışir," dedim. "Ne tür bir kitap bu? Romantik? Gizem?"

Masal?"

"Bir peri masalı," dedi Brett çok ciddi bir şekilde. "Prens olmak istiyorsun sanırım?"

"Sadece sen prensessen."

O gün okuldan yüzümde bir gülümsemeyle ayrıldım. En iyi kadın oyuncu değildim - ikinci sınıf drama dersinde neredeyse kalıyordum - ama birlikte bunu başarabilirdik. Brett zaten sahte erkek arkadaş rolünü üstleniyor gibiydi. Onun doğuştan her şeyde iyi olan insanlardan biri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Geçen dersten sonra, Brett beni dolabımda karşıladı ve beni eve bırakmayı teklif etti. Yürümek istediğimi söyleyerek reddettim. Zihnim neredeyse aşırı hızlanmak üzereydi ve yalnız kalıp günü bitirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bu sadece ilk gündü ve bunalmıştım. Neden sadece aşk kitapları okumaya devam edemiyordum? Neden hayatım bir olmak zorundaydı? Şans eseri, aşk romanlarım gibi, bunların hepsi sahteydi. Ve bunda hiçbir tehlike yoktu.

Her iki dünyanın da en iyisini elde etmek gibiydi: kalp kırıklığı riski olmayan bir ilişki.

Babamın oturduğu sokağa bağlanan parkın önünden geçene kadar ayaklarımın beni nereye götürdüğünü düşünmeden dalgın dalgındım. Bir yanım onun evinin tarifini ezbere bilmekten utanıyordu. Adresi bir keresinde anneme gönderilen postayla gelen bir mektupta görmüştüm. Sanırım nafaka için gönderdiği bir çekti. Adresi karaladım, sonra hiç görmemiş gibi yaptım.

Buraya ilk geldiğimde on üç yaşındaydım. Ev boştu. Garaj yolunda hiç araba yoktu. Kendimi o kadar suçlu hissettim ki bir yıl daha dönmedim. Burada olmak, onun peşinden koşmak anneme ihanet gibiydi. *Osolbiz*. Bir dahaki sefere verandasında oturuyordu. Babam beni görmesin diye bir ağacın arkasına saklanmak zorunda kaldım.

Ondan sonra ayda bir ziyaret etmeye başladım. Sonunda başka bir kadın vardı. Arabası garaj yoluna girdiğinde kapıyı açar ve ona merhaba öpücüğü verirdi. Uzun, kıvrırcık siyah saçları vardı. Annemin kısa sarı bob'u gibisi yok. BEN

ona birisiyle çıktığını asla söylemedi. Bilmek isteyip istemediğinden emin değildim. Ya da artık umursuyorsa.

Şimdi sokağın sonunda, altı ev aşağıda, dizlerimin yarısına kadar gelen bir çalının arkasında duruyordum. Evi köşedeydi, etrafını saran bir verandası ve gökyüzünün rengine boyanmış iki arabalık bir garajı vardı.

Hiçbir zaman babamın pencereden bakıp beni görebileceği kadar yaklaşmadım. Beni görmesini riske atmak istemedim. Durmadan. Artık babamın beni tanıyacağından tam olarak emin değildim. Beş yılda çok değişmişim. En azından dışarıda.

Nasıl ayrıldığını düşünmek hâlâ canımı yakıyordu. Nasıl da arkasına bakmadı. Annem de benim tam velayetimi aldı. Mahkemeye bile gitmediler. Sadece kabul etti. Evrakları imzaladılar ve iş bitti. On iki yaşımdayken gerçekten anlamıyordum. Filmelerde gördüğüm gibi hafta sonlarını babamla, hafta içi annemle geçireceğimi düşündüm. Ama sonra aylar geçti ve beni hiç almadı. Anneme ne zaman sorsam meşgul olduğunu söyledi. Daha sonra babamın "yeni bir başlangıç" olarak kabul edilen şeyi istediğini öğrendim. Ve bunu on iki yaşındaki bir çocukla yaşayamazsınız, geçmişinizin yürüyen bir hatırlatıcısı.

En zor kısmı, beklenmedik olmasıydı. Ailem hiç kavga etmedi. Herhangi bir işaret yoktu. Sonra tekrar, ben bir çocuktum ve muhtemelen onları zaten özleyecektim. Ama aklımda öne çıkan bir şey olmadı. Annemin hemşireyken sabah işe gitmek için ayrıldığını ve babamın ona veda öpücüğü verdiğini hatırladım. Gündüzleri evdeydi ve kasabadaki bir depoda gece vardiyasında çalışıyordu. Beni okuldan aldı. Bana yazın dondurma, kışın da sıcak çikolata alırdı. Kötü anılar yoktu. Belirleyebileceğim ve söyleyebileceğim hiçbir an yokevet, *orasi her şeyin ters gittiği yer*. Anneme de sormaya hiç tenezzül etmedim. Bunun hakkında hiç konuşmadık. Onu incitmekten çok korkuyordum. Bu yüzden konuyu pişirerek ve okuyarak atlattık ve ben her zaman neden ayrıldığını merak ediyordum. Belki de bu yüzden hala cevaplar için buraya geldim.

Arabasının garaj yoluna girmesi için yirmi dakika bekledim (her zaman yirmi dakikaydı). Gri bir takım elbise giymiş, gözlükleri burnunun üzerinde düşük bir şekilde dışarı çıktı ve ön kapı çekilip kadın dışarı çıkana kadar garaj yolundan yukarı çıktı. Adını hâlâ bilmiyordum. Onu boşanmadan önce mi tanıdığını yoksa sonra mı tanıştıklarını merak ettim. Belki de en başta gitmesinin nedeni oydu.

Babam onu öperken gülümsedi, sonra elleri onun buraya son geldiğimden beri biraz büyüyen hamile karnına gitti. Dizlerinin üstüne çöküp karnını öpmesini izledim. Bir gün o çocuğu da terk edip etmeyeceğini merak ettim. Gerçekten olmamasını umuyordum. Kalmayı seçeceğini umuyordum

Böylece o küçük bebek asla benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmasın. Bir çalının arkasına saklanıp babalarının eski ailesini sevmeyeceği kadar yeni ailesini sevmesini izlemek zorunda kalmamalarını umdum.

Ancak kapı kapanıp içeri girdiklerinde eve yürümeye başladım. O gece annem okuldan sonra nereye gittiğimi sorduğunda yalan söyledim.

Brett

HER PERŞEMBE AYNI ŞEYLE BİTEREastwood Lisesi'nde, geçen periyodun ardından moral verici bir mitingle. Zil çaldıktan sonra tüm öğrenciler tribünlere doluştu. Miting, amigoların bir rutin çalışması ve futbol takımının ön sırada oturmasıyla başlayacaktı. Her zaman Müdür Marcus'un yapması gereken bir çeşit duyuru olurdu. Geçen hafta müdür yardımcımız emekli oluyordu. Amigo kızlar hemen ardından bir rutin yapmasaydı üzücü olurdu.

Bugün geç kalıyordum. Becca birlikte gideceğimizi kabul etti ama buluşmak için sözleştiğimiz dolabına hâlâ gelmemişti.*Neredesin?* Ayaklarımın üzerinde sabırsızca zıplayarak mesaj attım.*Kütüphane*, geri gönderdi,*neredeyse bitti*. Koridordan kütüphaneye giden merdivenlere doğru koşarken grubun çalmaya başladığını duyabiliyordum.

Onu arka köşede bir rafın önünde bacak bacak üstüne atmış ve ayak bileklerinde bir kitapla otururken buldum. Okuduğu şeye dalmış, ayakkabılarım onunkine değene kadar orada durduğumu fark etmemişti.

"Merhaba," dedim. Yerinden sıçradı ve kitabı hızla kapattı. "MERHABA. Üzgünüm. Bunu bitirmeye çalışıyordum."

Yanına oturdum ve kucağındaki kitabı aldım. "*Romeo ve Juliet*?"

Hâlâ bunu mu okuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun*Hala*?" Elimden alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Gelecek hafta onunla ilgili bir testimiz var." Bunu biliyormuş gibi başımı salladım. "Ayrılmak mı istedin?"

"Grup yeni başladı. Hâlâ birkaç dakikamız var," dedim. "Okumaya devam et."

"Tamam aşkım."

Becca o kitabı, insanların bebekleri tutarken gördüğümünden daha dikkatli tuttu. Nedenini anlayamadım - zaten yırtılmış ve kenarları yıpranmıştı. Okurken her satırı parmağıyla takip etti. İçimde ona sormak için garip bir istek vardı.

yüksek sesle okumak, ama bunun kütüphanenin bir numaralı kuralını ihlal ettiğinden emindim: sessiz olmak.

"Sen bana bakarken okuyamıyorum," dedi.

"Sana bakmıyorum." Hızla yukarı baktı ve beni yakaladı. "Kitaba bakıyordum. Çok şey yaşamış gibi görünüyor."

"Buraya en son ne zaman geldin?" diye sordu. Bir an düşündüm. "Birinci yıl."

Gözlerini devirdi. "Vay.Vay."

"Olmak istediğin kız arkadaş bu mu?" Şaka yaptım. Yargılayıcı mı? "Sen sadece . . . tam bir sporcu," dedi gülerek.

"Bütün Harry Potter'ları okuduğumu bilmeni isterim."

Etkilenmiş görünmüyordu. Hiç.

"Bu sayılmaz. Herkes Harry Potter okumuştur. Pratik olarak bir çocukluk geçiş ayını.

Bir anlamı vardı.

Becca sırt çantasına uzandı ve dizlerimiz birbirine çarptı. Eşyalarını toplarken spor ayakkabılarının arasından çıkan çoraplarına baktım. Üstlerinde kedi kulakları olan beyazlardı. "Biliyorsun, burada başka kimse yok" dediğinde gülüyordum.

"Bu yüzden?"

"Yani etrafta bizi görececek kimse yokken çıkıyormuş gibi davranmamıza gerek yok." Başka bir sağlam nokta.

Becca eşyalarını topladı ve koridora çıktık. Kolumu çekiştirip beni durdurduğunda onu sahanın kapısına doğru götürüyordum. "Ne?" diye sordum, biraz sinirliydim. Ekibimle moral mitinginde olmak istedim.

"Eve gidip ralliyi atlasam sorun olur mu?" Sanki bana sormaya korkuyormuş gibi dudağını kemiriyordu. "Pazartesi günü matematik sınavım var ve çalışmaya başlamak istiyorum."

"Becca, bugün perşembe."

Kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Kesinlikle. Bir hafta önce çalışmaya başlamalıydım.

Alaycı mı olduğuna karar veremedim.

Daha şimdiden tribünde yüzlerce öğrenci vardı. Orada olmasaydı kimsenin fark edeceğinden şüpheliydim. . . .

"Tamam," diye kabul ettim. "Hala yarınki maçıma geliyor musun?" "Elbette."

Gülümsedim ve bir adım geri gittim. "Öyleyse ders çalışırken iyi eğlenceler." Becca el salladı ve o kitap hâlâ elindeyken koridora yöneldi.

Sahaya birkaç dakika geç çıktım. Müdür konuşuyordu ve Jeff

Beni aşığı sallıyor, yanında boş bir yer. Mümkün olduğunca gizli bir şekilde içeri girdim. Hey, diye fısıldadım.

"Geç kaldım," diye fısıldadı.

"Becca'yla birlikteydi." Jeff bana bir baktı, sonra dikkatini tekrar müdüre verdi. Muhtemelen bunu, bir kütüphanenin arka tarafında oturmak yerine, bir yerlerde saklanıp sevişmemiz olarak algılamıştı. onu düzeltmedim En azından buna biraz güvenilirlik kattı.

Miting bir saat sonra sona erdi ve telefonum çaldığında arabama gitmek için yolu yarılanmışım. Annemdi. İkinci çalışta cevap verdim. "Hey anne. Naber?"

"Her şey yolunda?" diye sordu. "Genellikle şimdiye kadar evde olursun." Sesindeki değişikliği özlemedim. Babam gittiğinde oluyordu. Sesi biraz yalnız geliyordu. Belki biraz üzgün.

Ona moral mitingini hatırlattım ve yakında evde olacağıma söz verdim. Bir fırın gördüğümde ve dürtüsel olarak kenara çektiğimde kasabadan geçiyordum. Belki biraz tatlı annemi neşelendirirdi. Kapıyı açtığımda zil çaldı ve üzerime vanilya kokusu geldi. Duvarda sıralanmış masalar ve kocaman bir cam tatlı vitrini vardı. Yer boştu. Tezgaha doğru yürüdüm ve zili çaldım. Arkadan kısa sarı saçlı yaşlı bir kadın gülümseyerek çıktı.

"Sana ne getirebilirim tatlım?"

Annem hiç tatlı yemediği için ne sevdiğinden emin değildim, bu yüzden ona çeşit çeşit aldım. Biraz kek, biraz meyveli tart. Birkaç kruvasan ve ortasında reçel olan bu beyaz toplar. Onları işaret ettiğimde kadın, "Bunlar kızımın favorileri," dedi.

"Öyleyse üç tane alayım," dedim. "Cannoli'niz var mı?" Sanırım annemi bir düğünde bunları yerken görmüş olabilirim.

"Şimdi yeni bir parti yapıyoruz. Hazır olmalılar." Arkasını döndü ve "Bells, bana biraz cannoli getir!"

Gülümsedim ve ona birkaç banknot uzattım. "Teşekkür ederim."

İsim etiketinde AMY yazan kadın bozuk parayı elime bırakıyordu ki arkadan biri çıktı. Yukarı baktım ve dondum. Bu Becca'ydı. Yüzü un içindeydi ve pembe Hart's Cupcakes tişörtü giyiyordu.

"Becca?" Yavaşça dedim.

Cannoli tepsisinin tamamını yere düşürdü.

Ne kadar benzer göründüklerine bakılırsa ancak annesi olabilecek kadın arkasını döndü ve eliyle ağzını kapatarak çığlık attı. "Beka!" diye bağırdı. "Ne oldu?"

"Ben..." Yanakları kıpkırmızıydı. Elim hâlâ tezgahın üzerinde uzanmış, avucumda para vardı.

“Sadece şunu temizle. Gidip daha fazlasını alacağım. Sonra annesi yüzünü bana döndü ve "Çok üzgünüm tatlım. Bana bir dakika ver."

Becca arkada gözden kaybolur kaybolmaz tezgâha koştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, eğildi ve parmağını bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım. "Anneme bir şeyler almaya geldim. Burada çalıştığını bilmiyordum. . . Çanlar."

"Bu bir lakap," diye tısladı, "ve bu fırının sahibi annem!" Omzunun arkasına çılginca bakmaya devam etti. "Hart'ın Kekleri mi? BeccaHart? İkisini bir araya getirmedin mi?"

Ah.

"Matematik çalıştığını sanıyordum," dedim. Tezgâhın arkasına eğildi ve kırık cannoli kabuklarını toplamaya başladı. "Yardıma ihtiyacım var?"

"Hayır," diye tersledi, sonra içini çekti. "Üzgünüm. Ders çalışıyordum ama annem beni aradı ve gelip ona yardım etmemi istedi. Yarın sabah için büyük bir son dakika yemek siparişi var."

O sırada annesi elinde başka bir cannoli tepsisiyle içeri girdi. Üç tane aldı ve bir kutuya koydu. "Evde, tatlım. Bunun için üzgünüm." O sırada konuştuğumuzu yeni fark etmiş gibi aramıza baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu, yüzü aydınlandı.

elimini uzattım "Evet, yapıyoruz. Ben Brett'im. Oğlu-"

Becca yerden fırladı ve "Arkadaş! O Brett. Arkadaşım, anne."

Daha gücenme fırsatı bulamadan, arkadaki kapı açıldı ve kahverengi saçlı bir kız dışarı çıktı - Becca'nın profil resmindeki kız. Önce bana, sonra Becca'ya, sonra da annesine baktı. Sırıttı, izlemek için duvara yaslandı.

Tüm durum tuhaftı ve Becca'nın annesi bana bir kutu hamur işi uzatıp, "Tanıştığımıza memnun oldum, Brett. Keyfini çıkarın ve tekrar özür dilerim."

Şaşkınlıkla pastaneden çıktım. Becca bize annesinden bir sır saklamak istediğinden hiç bahsetmedi. Ama bu artık açıktı. Kristal berraklığı. Ve annesinin bir fırını mı vardı? Çıkacağım kız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Bunun değişmesi gerekiyordu. Başka türlü buna kimse inanmazdı. Sonra yarın akşamki maçımı ve annemle babamın orada olacaklarını hatırladım. Becca'yla.

Parmaklarımı geçtim ve bunun iyi gitmesini umdum. Ve Becca son dakikada geri adım atmazdı.

Becca

DÖRT SAAT GEÇMİŞTİR Bütün Brett fırın fiyaskosu ve annem hala bunun hakkında konuşmayı bırakmamıştı. Kızdığı için değil, büyükannesinin gizli tarifinden yapılmış bütün bir cannoli tepsisini düşürdüm. Bunu tercih ederdim. Bunun yerine, şaşkın ve tuhaf bir ifadeyle Brett hakkında konuşuyordu. Fırını kapatıyorduk, sadece ikimiz. Cassie bana şans diledikten sonra çoktan gitmişti. O haklı. buna ihtiyacım vardı. Annemin beyni o saplantılı aşk bölgesine girmişti ve onu içinden çıkarana kadar kaçış yoktu. sistem.

"Bir daha nasıl tanışırsınız?" diye sordu yeri süpürürken. "İngilizce dersi," dedim üçüncü kez.

"Senin yaşında mı?" "Evet anne."

"Onun bir kız arkadaşı var mı?"

"Anne!" Islak bezi ona fırlattım. "Durabilir misin? Lütfen?"

"Tek söylediğim," diye devam etti, dinlemeden, "siz ikinizin arkadaş olduğunuz konusunda bağırmadan önce o bir şeyler söylemeye başlamış gibi geldi."

Süpürgenin üstünden bana şüpheyle baktı.

"Bilmiyorum. Ben zihin okuyucu değilim, diye mırıldandım. O güldü. "Doğru, Bells."

Bir parçamın ona Brett'le çıktığımızı söylemeyi düşünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum (sahte kısmı dışarıda bırakarak, ah). *Annem sonunda benim bekar olmam konusunda vazgeçecek* pro-con listemin PRO bölümünde listelememin nedenlerinden biriydi. Brett'in benim (sahte) erkek arkadaşım olduğunu öğrendiğinde hissedeceği mutluluk ona bir ömür yeterdi. Bana "hayatını kurtar" kucaklamalarından birini verirdi ve *oabilir* potansiyel olarak güzel bir an olabilir. . . .

"O çok tatlı," diye devam etti.

Sonra böyle şeyler söyledi ve mahvetti. Beni tuhaflaştıran bu saplantılı ruh hallerine girdi. Yani, ona biraz hamur işi sattıktan sonra düğünümüzü planlamaya neredeyse hazırды.

"Fark etmemiştim." Yalan söyledim. Annem biliyordu. Biliyordum. Yeryüzündeki herkes bunu biliyordu. Kafama "Evet Brett'in Sevimli olduğunun Farkındayım ve Hayır Ondan O Şekilde Hoşlanmıyorum" yazan bir tabela yapıştırmak ve buna bir gün demek gibi hissettim.

"Becca." Sesi şimdi tamamen ciddiye ve bana doğru yürüyordu. Gözlerimi tezgahı tuttum. "Mutlu olmanı istediğimi biliyorsun," dedi elini elimin üzerine koyarak.

"Biliyorum anne." Ve biliyordum. Bana her zaman söyledi.

"Ve bu, babanla benim denk olmamamız senin de seninkini bulamayacağın anlamına gelmez."

"Evet anne."

"Ve," diye devam etti, çenemi kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorlayarak, "seveceğin birini bulmanı istiyorum. Seni hak eden biri."

Ah! Böyle anlarda babamın annemi nasıl terk edebildiğini anlamak benim için çok zordu. O sevecen, nazikti. O da güzeldi. Gerçekten güzel. Bir insan onu nasıl sevmez? Annem dünyanın en harika insanıydı.

"Boşanmaların olmadığını biliyorsun..."

"Boşanmalar genetik değildir," diye bitirdim.

"Biliyorum." Gülümsedi, tatmin oldu.

Biraz sessizlik içinde temizlik yaptık. Babamı düşünmeden edemiyordum. Onun hakkında sormak istediğim milyonlarca soru vardı. Normalde kesinlikle yasaklardı. Geçmiş deneyimlerden annem ya 1) ağlar ya da 2) çok sessizleşir ve yatak odasına çekilirdi. Ama şimdi süpürürken gülümsüyordu ve bana umut dolu bakışlar atmaya devam ediyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve "Hey anne? Babamla en son ne zaman konuştun?"

Beni duyduğunu sanmıyordum. Süpürmeye devam etti, ritmi asla bozmadı. En iyisi bu diye düşünerek dilimi ısırđım. Ama sonra, "Fırın açıldığında" dedi.

Hemen temizlemeyi bıraktım.

"İkinci veya üçüncü gün geldi," diye devam etti. "Pişirmeyi öğrendiğime inanamadı. Her zaman doğum günü pastalarımızı nasıl berbat ettiğini hatırlıyor musun? Şok oldu. Yüzünü görmeliydin." Şimdi kendi kendine gülümsüyordu, düşüncelere dalmıştı. "Biraz cannoli aldı -büyükannenin tarifini ne kadar sevdiğini biliyorsun- ve sonra gitti. O zamandan beri ondan haber almadım.

ne diyeceğimi bilemedim

"Dükkan temiz. Kilitlenelim, Bells."

Süpürgeyi ve paçavrayı alıp dolaba yerleştirdim. Ceketlerimizi aldık, sonra annemin peşinden dışarı çıktım ve kapıları kilitlemesini izledim. Sonra eve gittik.

Daha fazla soru sormadım. Daha fazla cevap vermedi.

Ertesi sabah mutfakta kekler vardı. Yani annem önceki geceki sohbetimize kızmamıştı. Hâlâ babam hakkında konuştuğunu hayal ettiğim hissinden kurtulamıyordum. Bütün gece, fırının kapısı açıldığında ve babamın orada durduğunu ve bunun annem için nasıl bir his olduğunu hayal ederken zilin sesini duymaya devam ettim. Acıdı mı? Yoksa onu görmek güzel miydi? Beni sordu mu? Hamur işlerinden başka ne konuştular? Başım dönüyordu. En kötü yanı, cevapları asla alamayacağımı bilmektir. Annemin onu gördüğünü söylemesi bile bir mucizeydi. Bir kerelik bir mucize.

Okula geldiğimde hala buna takıntılıydım. Bu yüzden dolabımın dibindeki paketi, düşüp ayakkabımın üzerine düşene kadar fark etmemiştim. Hızla aldım ve koridora baktım. Kimse beni izlemiyordu. İçinde, arkasına altın iplikle WELLS dikilmiş lacivert bir futbol forması vardı. Okuyan bir not vardı *Bunu bu gece giy, kız arkadaşım.* gözlerimi devirdim. İlk lise futbol maçımın tamamen rol olması çok saçmaydı. Ama forma gerçekten yumuşaktı ve güzel kokuyordu, tıpkı Brett gibi (Brett'in nasıl koktuğunu neden biliyordum?), ben de onu giyerdim.

Öğle yemeğinde Cassie'yi aradım. Bu akşam sezonun ilk maçı olduğu için futbol takımı, oyun planını görüşmek üzere öğle yemeğinde teknik direktörle buluşacaktı. Bu, Brett'in olmaması ve çok fazla mahremiyet anlamına geliyordu. Cassie'ye formadan bahsettim ve bu akşam benimle maça gelmesini istedim. İstediklerini ama fırında kapanış vardiyası olduğunu söyledi. Anneme onu koruyacak birini bulmasını teklif ettim ama şans yok. Yalnız gidiyordum. Belki forma, içine bir kitap saklayabileceğim kadar büyük olurdu. Tribünlerin arkasına otursam kimse fark etmezdi. Sağ?

Haklı olduğum ortaya çıktı. Eve geldiğimde formayı denedim ve neredeyse dizlerime geliyordu. Beş beden büyüktü ve neredeyse giymiyordum. Ama sonra dün okul mitingiyle Brett'i nasıl ektiğimi hatırladım. . . .

Onu giymek, ağırlığımı buraya çekmek için yapabileceğim en az şeydi.

Yoldayım diye mesaj attığımda cevap vermedi. Muhtemelen maça hazırlanmakla meşguldü.

Eastwood Lisesi'ne geldiğimde tribünler tamamen doluydu. Sonunda iki kişinin arasına sıkışmış bir yer buldum ve yere yığıldım. Okumayı düşündüm ama konsantre olmak için çok fazla gürültü vardı, bu yüzden kalabalığa odaklandım.

yerine. Amigo kızlar, sonunda Ayılar yandan koşana kadar sahada dans ediyorlardı. Herkes ayağa kalkıp bağırmaya başladı. Bunun Brett'le yaptığımız anlaşmanın bir parçası olduğunu hatırlayarak ben de aynısını yaptım.

Kız arkadaşı tribünde tezahürat mı ediyor? Kontrol etmek. Brett'in formasını mı giyiyorsun? Kontrol etmek.

Yılın Sahte Kız Arkadaşı için bir seçim mi? Kontrol etmek.

Maçı izledim ve ne olduğunu anlamış gibi yaptım. En azından futbolun temellerini öğrenmek için önceden araştırma yapmalıydım. Herkes ayağa kalktığında ayağa kalktım, onlar bağırduğunda çığlık attım ve alkışladıklarında alkışladım. Hatta top Brett'teyken ekstra yüksek sesle bağırmayı bile ihmal etmedim ki bu gerçekten oyunun büyük bir bölümünde geçerliydi.

Yaklaşık bir saat sonra, gerçekten eğleniyordum. Belki de bu futbol olayı o kadar da kötü değildi. Heyecan içinde kendimi kaybetmek kolaydı ve neden bu kadar çok insanın cuma gecelerini yanaklarında mavi boya ve saçlarında altın kurdelelerle burada geçirdiğini anlamaya başlıyordum. Kendinizden daha büyük bir şeyin parçası olduğunuzu hissettirdi.

Brett galibiyet golünü attığında, kalabalık bir volkan gibi patladı. Kalıcı hasarı önlemek için aslında kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Takım arkadaşları onu başlarının üstüne kaldırıp adını söyleyerek ve onu bir ganimet gibi taşıırken yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. Sahte olsa bile onunla çıkmak çok havalıydı.

Kalabalık tribünlerden soyunma odası kapılarına doğru süzülerek oyuncularını beklerken onu takip ettim. Gece serindi, yıldızlar tüm gökyüzünü bir battaniye gibi kaplıyordu. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden tüyleri dökmek için Brett'in formasını biraz daha sıkı sardım. Topuklarımda zıplıyordum, ısınmak için ellerimi ovuşturuyordum ki sonunda kapı açıldı ve Brett dışarı çıktı. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve onun üzgün değil gülümsemesini bekledim. Bana doğru yürürken gözleri kalabalığı tarıyordu.

"Harikaydın," dedim topallayarak önümdeyken. Sanki kelimeler beyninde kayıtlı bile değildi.

Ailemi gördün mü? diye sordu çığınca kalabalığı arayarak.

Giydiğim formaya bakmadı, tezahüratıma yorum yapmadı. "HAYIR." Sanki onları tanıyacaktım gibi etrafa bakınmaya başladım.

"Babam bu gece burada olacağını söyledi. Onu görmedim. Ya da annem." Bu noktada kendi kendine mırıldanıyordu, gözleri hâlâ etrafı tarıyordu.

"Buralarda bir yerlerde olduklarından eminim, Brett. Onlara mesaj mı atıyorsun?

"Sağ." Başıyla onayladı ve telefonunu çıkardı. Bir dakika sonra yüzü düştü.

"Nedir?"

Babamın New York'ta daha uzun süre kalması gerektiğini söyledi. O kadar evde

olmayacak

Pazartesi." Bunu söylediğinde yumruğunu sıktı ve kızmış gibi telefonunu cebine sokma şeklini kaçırmadım.

Neden bu kadar kızdığını anlayamadım. Babası bir maç kaçırdı. Ne olmuş? Babam hayatımın yarısını kaçırmıştı ve bu yüzden insanlara kızmıyordum.

Yine de bunu söylemek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. "Bir sonraki randevunuzda olacak," diye teklif ettim.

"Sanırım. Eve bırakmaya ihtiyacın var mı?" O zaman bana ilk kez baktı, gözleri formaya indi. "Sen giydin." En küçük gülümsemeler. "Sana çok yakışmış."

İstemsizce eteğini çektim. "Evet. Teşekkürler." "Gezi için mi yoksa iltifat için mi?"

"İkisi birden?"

Sonra Brett elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından geçirdi. Otoparka doğru ilerliyorduk; Köşeye park etmiş arabasını görebiliyordum. Bu sefer havadan sudan konuşmadı ve babası için hâlâ üzgün olduğunu hissettim. Arabasına vardığımızda ve içeride otururken tekrar denedim.

"Baban hakkında," diye başladım, "gerçekten hiç maç kaçırmadı mı?" Brett normalden biraz daha hızlı sürmeye başladı. "Asla."

Peki ya annen? Bir araya gelirler mi?"

"Evet. Bu gece yalnız gelmek istemediğini söyledi." "Peki gelselerdi ne olurdu?"

Bana hızlıca baktıktan sonra tekrar yola döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Beğenmek . . . Beni onlarla kız arkadaşın olarak tanıştırmıy mıydın yoksa bir şey?" diye sordum, babasının yokluğunu aklından uzaklaştırmaya çalışarak.

Brett güldü, dizime bir fiske atmak için uzandı. "Muhtemelen, evet. Babama senden çoktan bahsetmişim, hatırladın mı? Seninle tanışmak isterdi."

Bilgin olsun, bunu bana söylememişti. "Senin gerçekten daha önce hiç kız arkadaşın olmadı mı?" "Asla."

"Bu çok tuhaf," diye fısıldadım duymaması için.

Brett tekrar konuşmadan önce iki trafik ışığını geçtik. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Becca. Çalışmıyor."

Pencereyi indirip havayı içeri aldım. "Peki o da ne?"

"Bana dünkü fırını unutturmaya çalışıyordu. Ve miting sırasında beni nasıl ektiğin."

Düşündükçe yüzümün ısındığını hissettim. "İkinci kez seni ekmedim! BENöyleydiAnnem aramadan önce ders çalışacağım. Ve inan bana, o gece yaşadığım sorgulama yeterince cezaydı.

"Sorgulama mı?"

"Annem senin yeni bir numaralı hayranın olabilir." "Annen beni tanımıyor bile" dedi.

"İşleyiş böyle değil mi? Herkes senin hakkında ufak tefek şeyler biliyor ve yine de seni seviyor mu?" Şimdi Brett kaşlarını çatarak bana bu komik bakışı attı. "Ne? Sen bir muammasın."

"Ne?"

"Bir muamma," diye tekrarladım. "İngilizce dersine hiç dikkat ediyor musun? Bilmece, gizem anlamına gelir. Her neyse."

Apartmana girdiğimizde gülümsüyordu.

"Ben bir sır değilim," dedi, "insanlar sadece varsayımlarda bulunur ve kimse gerçeği öğrenmekle uğraşmaz. Bu kadar."

Ay ışığı Brett'in yüzüne vururken, tüm bu konuşma hüzünlü bir hal almıştı. Rahatsız olduğumdan ve derin konulardan bahsetmekten hiç hoşlanmadığım için kapıyı açtım ve arabadan inmeye başladım. Brett'in eli benimkine dolandı ve beni durdurdu.

"Çantanız," dedi, arabanın karşısına uzanıp onu alırken. "Neden bu kadar ağır?" Eli içeri uzanmaya başladığında çığlık attım ve onu çekmeye çalıştım. Çok geç. Brett kitabımı tutuyordu.

öksürdüm Kafası karışmış gibi davrandı. "Vay. Bu oraya nasıl girdi?" "Futbol maçına bir kitap getirdin," dedi ciddi ve gücenmiş bir sesle. Omzumun üzerinden baktım, biri beni arıyormuş gibi yaptım. "Yapmadım." Son zamanlarda o kadar çok yalan söylüyordum ki zar zor takip edebiliyordum.

Brett onu çantama geri koydu ve bana verdi. Bu noktada, arabanın yarısı içinde yarısı dışındaydım. Sırtım ağrımaya başlamıştı.

"Maçta olmak o kadar kötü müydü?" O sordu.

Bu sefer dürüsttüm. "Hiç de bile. Bundan hoşlandım denilebilir." "Öyleyse bir dahaki sefere kitap yok mu?" Bana köpek yavrusu bakışları atıyordu. pes ettim. "Bir dahaki sefere kitap yok."

El salladım ve Brett adımı söylediğinde kapıları yarılamıştım. Pencere indirildi, kafası bir köpek gibi arabadan dışarı çıktı. "Yarın ne yapıyorsun?" bağırdı.

Annemin bu konuşmayı on bir kattan duyacağından ve kan kokan bir köpekbalığı gibi dışarı fırlayacağından mantıksız bir şekilde korkuyordum. Onu susturdum ve hızla arabaya koştum. "Hiç bir şey. Çalışmak-"

"Matematik için çalışıyorum. Biliyorum. Başka ne?"

Düşünerek bir nefes verdim. "Bu kadar." Duraklat. "Çok yoğun bir sosyal hayatım var."

Brett güldü ve sanki daha önce ona ağırlık yapan her ne ağırlıklıymış gibiydi.

tamamen gitmişti. "Yarın takılmak ister misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Yüzümün buruştuğunu hissettim. "Bu bir randevu falan mı? Gösteri için falan mı?" Bu ilişkinin hafta sonlarımı da çalmasını istemedim. Beş günlük bir okul taahhüdü yeterliydi. Artı Cuma gecelerim!

Kafasını salladı. "Bu sefer değil. Sadece iki arkadaş, birlikte. Benim bir gizem olduğumu söyledin. Sağ?" Başımı salladım. "O zaman sana olmadığımı göstereyim. Kendi kız arkadaşımın benim hakkımda hiçbir şey bilmemesi pek mantıklı değil.

İyi bir noktaya değindi.

"Futbolu sevdiğini biliyorum." "Başka şeyleri de severim." "Ne gibi?"

"Yarın benimle gel ve öğren," dedi sırtarak. Adam iyiydi.

Ona bunu vereceğim.

"Beni ikide al," dedim. Sonra annem pencereden dışarı bakıp bizi birlikte göremeden içeri koştum.

Brett

ON DAKİKA GEÇ KALDIM Becca'nın dairesine. Hala babama takıntılıydım ve onu aramak için neredeyse bir saat harcadım. O neredeydi? Annem bile dünden beri ondan haber alamadığını söyledi. İkimize de mesaj atamayacak kadar önemli ne yapıyordu? Kendi kendime onun meşgul olduğunu, muhtemelen başka bir toplantıda olduğunu ya da bu gece eve gelmek için erkenden uçağı olduğunu söyledim. Bu, neden aramadığını haklı çıkarırdı ve bunu düşünmek, unutmaktan daha kolaydı.

Ama babam unutmadı. Bu yüzden tüm bunların bir açıklaması olmalıydı.

Sırf kafamı dağıtmak için sabah Jeffle spor salonuna gittim. O herhangi bir yardımcı olmadı. Ona babamdan bahsettiğimde patladı, insanları idolleştirmenin iyi bir fikir olmadığını çünkü asla beklentilerinizi karşılayamayacaklarını söyledi. Ama bu bir ünlü ya da dergideki rastgele bir kişi değildi. Bu benim babamdı ve gelmemesinin bir nedeni olmalıydı. Sadece her şeyin yolunda olduğunu umdum.

Her iki durumda da, Jeff'in bana kızdığından oldukça emindim. Bu alışılmadık değildi. Evde zor zamanlar geçirdi, ailesi gece gündüz çalışırken kız kardeşini izliyordu, bu yüzden bazen hüsranı artıyordu ve ben de ateş hattındaydım. kızmadım Pazartesi günü özür dileyecekti ve tekrar futbol hakkında konuşmaya devam edecektik.

Şimdi arabamda Becca'nın, tercihen annesinin fırınından bana yiyecek bir şeylerle gelmesini bekliyordum. Nihayet bir dakika sonra elinde kahverengi bir kese kağıdıyla dışarı çıktığında hayal kırıklığına uğramadım. Kapıyı açtığında gülümsüyordu ve bunun - ikimizin takılmasının - yeni bir tür normal olabileceğini fark ettim.

Öğleden sonra, dedi çantayı önümde sallayarak. "Sana bir sürpriz getirdim."

Zaten daha iyi hissediyordum.

"Kapkek?" diye sordum
burnumu çekerek.

"HAYIR. Bundan daha iyi. Çantaya uzandım, o da çekip, ben ulaşmadan kapının kenarına tıktırdı. "Sonrası için," diye açıkladı. "Bugün yaptığımız şeyi beğenirsem, onu yiyebilirsin."

"Ya beğenmezsen?"

Güldü. Belki de şimdiye kadarki en büyüğü. "O zaman onu yerken beni izleyebilirsin."

O zaman bir amaçla kasabanın içinden geçmeye başladım. On binden az nüfusa sahip bir kasaba olan Crestmont'ta yaşamının iyi yanı, o kadar küçük olmasıydı ki, her şeyi on dakikadan daha kısa sürede araba ile geçebiliydiniz. Bir lisemiz, bir kilisemiz, bir spor salonumuz, bir tiyatromuz vardı - hemen hemen her şeyden biri. Gece için mola veren yolcular için eyaletler arası sıralanmış birkaç köhne otel ve lokanta vardı. Ve her zaman bir geceydi. İnsanlar Crestmont'tan döner bir kapı gibi geçti. Kimse kalmak istemedi. Burada doğmadığın ve başka seçeneğin olmadığı sürece.

Liseden sonra ayrılmayı planlıyordum. Yüzbinlerce kişinin yaşadığı, sayamayacağın kadar çok sokağın olduğu başka bir şehirde futbol bursu almak. Koç yetenek avcılarının yetenekleri ortaya çıkarmak için artık futbol maçlarımıza geleceğini söyledi. Ve yeteneğin ben olmasını istedim. Buradan tek yönlü bir bilete ihtiyacım vardı. Daha da önemlisi, babamın maçlarımda olmasını ve buna tanık olmasını, onun istediği gibi hayalini gerçekleştirmeme tanık olmasını istiyordum.

Becca, sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, "Babandan haber aldın mı?" dedi.

Bunu sorma şekli hoşuma gitti. Yargı yoktu. Jeff'in aksine.

"Henüz değil," dedim, Main Street'ten yan yola saparak. Yer çakıllıydı ve ilerliyorduk. Becca penceresini açtı ve içeri sızan nem tişörtümün tenime yapışmasına neden oldu. Durum hakkında başka bir şey söylemedi, ki bu en iyisiydi. Bunu düşünmekten bıktım.

Keskin bir sola döndüm ve bir otoparka girdim. Bir eczane, bir market, bir postane ve...

"Eski atari salonu mu?" diye sordu Becca, ön camdan dışarı bakmak için öne doğru eğilerek.

Güneş binanın tam üzerindeydi ve ikimiz de gözlerimizi kısıyorduk.

"Eski atari salonu," dedim. Neon harflerden birkaçı yanmıştı, bu yüzden tabelada ARC yazıyordu. Dışarıdan, bitkin görünüyordu. Otoparkta açık tabela veya araba yoktu. Kasabadan geçen biri, buranın bir dalış olduğunu, on yıl önce kapandığını düşünürdü. Ama yanılıyorlar. Crestmont'un harika yanı da buydu. Sadece burada büyüyen insanların bildiği tüm bu gizli çekiciliğe sahip olduğunu. Sanki yeterince kırı sınırsanız,

Altında bekleyen parlak bir elmas ol.

Biz kapıya doğru yürürken Becca kendi kendine, "Çocukluğumdan beri buraya gelmemiştim," diyordu. Kasaba bugün çok sessizdi - rüzgar yoktu, geçen arabalar yoktu. Tek duyabildiğim, ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısı ve Becca'nın parmaklarının arasında tuttuğu kese kağıdının hışırtısıydı.

Kapıyı açık tuttum, içeri girdik ve klima bizi havaya uçurdu. En büyük duygulardan biriydi. İkimiz de bir saniye orada durup sakinleştik. Sonra Becca'nın elini tuttum ve onu ikinci otomatik kapı grubundan geçirip atari salonuna çektim. Ben de göstermek için elini tutmadım. Burada yalan söyleyecek kimse yoktu. Ben de alışkanlıktan yapmaya başladım.

Atari salonu tam olarak hatırladığım gibiydi. Loş ışıklı, sıra sıra oyunlar. Solumuzda bilet takası için ödüllerle dolu bir gişe vardı. Sergilenen pelüş hayvanlar ve plastik takılar vardı ve hava yağ, patlamış mısır ve biraz da tencere gibi kokuyordu. Becca'nın nefesinin kesildiğini duydum. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Buranın yıllar önce kapandığını sanıyordum," dedi odayı inceleyerek. "Yedi yaşımdayken doğum günü partimi burada yapmıştım. Büyük ikramiyeyi bu konuda vurdumÇarkıfelekoyun."

Samson tezgâhın arkasından ayağa kalktı, gözleri yarı kapalı ve kıpkırmızıydı. Bu kokuyu açıklıyordu. Kuyular mı? diye seslendi, ikimize bakarak.

"Merhaba Sam." Tezgaha doğru yürüdüm ve elini sıktım. Buraya son geldiğimden daha yaşlı görünüyordu, daha çok beyaz saçları ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar. Birkaç yıl önce kanser teşhisi kondu ve tedavi gördüğü sırada atari salonu kapanmıştı. Geçen yaz kanser olmadığından yeniden açıldı. O hastanedeyken ara sıra kontrol etmek için gelirdim, hiçbir çocuğun izinsiz girip para ödemededen oynamadığından emin olurdum. Yeniden açıldığından beri gelmeyi bıraktım. Bugüne kadar.

"Seni yıllardır görmemiş gibiyim," dedi, tüm konuşmaların yerini kalın bir aksan aldı.

H'S. Sonra dikkati Becca'ya kaydı. "Bu da ne?"

O elini uzattı. "Becca. Seni tekrar görmek güzel. Bu yerin hâlâ açık olduğunu bilmiyordum."

Samson başıyla onayladı, tezgahın altından iki torba jeton çıkardı ve her birimize birer tane verdi. "Buradaki adam olmasaydı kapanacaktı," dedi bana gülümseyerek. "Siz ikiniz tüm yer size ait. Eğlence." Jetonları ödedim, ona teşekkür ettim ve Becca'yı takip ettim.

"Sen olmasan buranın kapanacağını söylerken ne demek istedi?" Becca, duyamayacağımız bir mesafedeyken fısıldadı. Kısaca Samson'un hastalığını anlattım ama orayı nasıl izlediğime gerçekten girmek istemedim. Becca bana bir kodu falan çözmeye çalışıyormuş gibi kafası karışmış bir bakış attı, sonra yürüdü.

yarış oyununa kadar. Uyumlu direksiyonlara sahip kırmızı ve mavi iki koltuk vardı. Mavi olana bakıyordu.

"Hadi oynayalım," dedim kırmızı koltuğa oturarak. Yavaşça maviye oturdu. "Ters giden birşey mi var?"

Araba kullanmayı bilmiyorum.

Hemen iki büklüm olana kadar başımı direksiyona yaslayarak gülmeye başladım. Bana ters ters baktığını görünce boğazımı temizledim ve doğruldum.

"Ah. Ciddi misin?" Başını salladı. "Bu gerçek araba kullanmak gibi değil, Becca. İyi olacaksın. Bakmak." Ellerini tuttum ve on ve ikide direksiyona yerleştirdim. "Sağa, sonra sola dönmek için bu şekilde döndürün. Evet, aynen öyle. Fren büyük olanıdır. Anladım?"

Çok ciddi bir şekilde konsantre oluyordu. Çok tatlıydı.

"En büyük fren," diye tekrarladı. "Anladım. Biraz jeton koyun. Ya Brett?"

İki jeton düşürdüm ve başlat düğmesine bastım. "Evet?"

"Kazanmama izin verme," dedi parmağıyla göğsümü işaret ederek. "İçtenlikle söyledim. Tamamen şövalye olma. Bu çok kaba.

Buna anlam vermeye çalıştım. "Saygılı olmanın kaba olduğunu mu söylüyorsun?" Elleri direksiyonda ekrana bakıyordu. "Bu durumda, evet."

"Anladım hanımefendi."

Oyun başladı. Becca korkunçtu. İlk turun yarısını geri geri sürerek geçirdi. Arabayı döndürmeyi başardığında, çimlerin üzerinde sürüyor ve binalara çarpıyordu. Bir veya iki kişiyi vurmuş olabilir. Kesinlikle birkaç posta kutusu. Her turu kazanmak benim için fiziksel olarak acı vericiydi ve en azından *denemek* ona yardım etmek için ama dediği gibi, oyun söz konusu olduğunda şövalyelik öldü. Böylece üçüncü turu yüzümde bir gülümsemeyle bitirdim. Ben de yumruğumu havaya fırlattım. Sırf ona ne kadar saygılı ve yeteneksiz olduğunun farkında olduğumu göstermek için.

Tanrım. Biraz yumuşatabilirsin," diye homurdandı, maçın tekrarını gösteren ekrana bakarak. Ağaca çarptığı görüntülerdi.

Bir sonraki oyuna geçtik. Her biri bir ödül miktarına sahip farklı bölümlere ayrılmış devasa bir çarktı. İkramiye bin biletti ve en küçüğü beşti. Önce ben çevirdim - ne kadar eski görüldüğü için çarkın kırılmamasına şaşırdım - ve yüze indi. Sonra Becca gitti. Ok beş yüze indi. Biletleri mutlu bir şekilde çıkardı, sanki yarış oyununda berbat olduğunu telafi ediyormuş gibi yüzünde bu sırıltıyla sürekli beni süzdü. Biletlerimizi cebime tıktırdım ve bir sonraki maça geçtik. Bu sefer Skee-Ball'du. Üst yarısında rampa ve delikler olan büyük bir masaydı. Her birinin farklı bir bilet tutarı vardı. Amaç bir top kapmaktı,

masanın üzerinde yuvarlayın ve farklı deliklerden birine sıçramasını sağlayın. Delik ne kadar küçük olursa, ödöl o kadar büyük olur.

İlk topu Becca'ya uzatarak, "Bunu ilginç hale getirelim," dedim. "Bir top alırsanız, diğer kişiye bir soru sorabilirsiniz. Beni daha yakından tanımak istediğini söylemiştin, değil mi? İşte şansın."

"Yani bu yirmi sorunun Skee-Ball versiyonu gibi mi?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Becca başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve boynunu çıtlattı. "Bunu yapalım." İlk topu yuvarladı ve topun girdiği deliğe girdi. En küçüğü de tam ortada.

Sırtışının yayılmasını izleyerek ıslık çaldım. "Etkileyici. Sor bakalım."

Rampanın kenarına oturmuş bana bakıyordu. "Senin bu yerle bağlantın ne? Samson'la gerçekten yakın görünüyorsunuz, dedi tezgaha doğru başıyla işaret ederek.

"On beş yaşımdayken burada sadece yaz için çalıştım," diye açıkladım.

"Ama ben senin ailen sanmıştım. . "ne zengin, demek istediği buydu ama söylemedi. Rahatsız görünüyordu, dudağını çiğniyordu.

Omuz silktim ve sıramı alabilmem için ayağa kalkmasını işaret ettim. "Ailem iyi durumda tabii. Ama çocukken en sevdiğim yer burasıydı. Bu, babamla birlikte futbol oynamadan geçirdiğimiz tek gerçek zamandı. Sam'in yardıma ihtiyacı olduğunu görünce gönüllü oldum. Bana çoğu hafta ödeme yapamadı, bu yüzden oyunları bedava oynadım ve bir sürü patlamış mısır yedim. Çok tatlıydı." Topu yuvarladım, ıskaladım ve sıradakini Becca'ya verdim. Bana yine o şaşkın, sen kimsin suratını veriyordu. "Senin sıran."

Gözlerini kırptı, "Tamam" dedi ve topu aldı. Yuvarlandığında ıskaladı.

Sonraki beş yüz puanlık deliğe topum indi. "Favori renk?" Diye sordum.

Bir saniye düşündü. "Hepsi. Kararsız." Yuvarlandı ve gol attı. "Favori yiyecek?"

"Burger," dedim. "Ve patates kızartması."

yuvarlandım. Kaçırıldı. Becca yuvarlandı. Gol attı.

"İlk öpücüğünü aldığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

On üç. Teneffüs sırasındaydı ve ikimizin de telleri vardı. Tekrar yuvarlandım ve bu sefer gol attım. "Sen ve annen yakın mısınız?"

Gülümseyerek başka bir top almak için eğildi. "Evet. O benim en iyi arkadaşım." Becca yuvarlandı ve ıskaladı, bir sonraki topu bana verdi. gol attım

"Daha önce burada çalıştığımı söylediğimde ne düşünüyordun?" Diye sordum. "Yüzünde komik bir ifade vardı."

Becca bir top aldı ve gözleri onu takip ederek iki elinin arasına attı.

"Hiç bir şey. Sadece, bilmiyorum, düşündüğümden farklısın. "Nasıl yani?"

"Mesela, seninle konuşması kolay birisin," diye söze başladı, "ve çekici insanlarAsla

konuşması kolay. Bu bilimsel bir gerçek." "Sence ben-"

"Ve sen gerçekten çok iyisin," diye devam etti, beni duymazdan gelerek. "Burada çalışmak ve Samson hastayken burayı kontrol etmek. Yani, bunu zaten biliyordum. Eastwood'daki herkes senin ne kadar iyi biri olduğundan falan bahsediyor. Ama ilk elden görmek farklı. saçmalıyor muyum? Kendimi sallıyormuş gibi hissediyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde gülümsüyordum.

"Saçmalama," diye yalan söyledim.

"İyi." Sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi söyledi ve bir sonraki topu aldı. Yine gol attı. Yüz puan. "Buna pişman mısınız?" diye sordu. "Sahte ilişkimiz."

Bunu düşünmek zorunda bile değildim. "Demedim. "Hiç de bile."

Becca'nın yanında olmak normal gelmeye başlamıştı. Onun arkadaşlığından ne kadar zevk aldığımı şaşırmanm kabalık mıydı? Çünkü bundan zevk alıyordum. Onun yanında daha önce hiç olmadığı kadar rahat hissediyordum. Biriyle ilk tanıştığınızda ve onların yanında kendiniz gibi davranıp davranamayacağınızdan tam olarak emin olmadığınızda, başlangıçtaki garip aşamayı atlamış gibiydik. Sanırım doğrudan flört etmeye başlamak bunu iki kişiye yapabilir. Becca ile kendim olabileceğimi hissettim. Onda bu nezaket ve bu zeka da vardı, sanki sandığından fazlasını anlamış gibiydi. Güzeldi.

"Ben de değil." Bunu utanarak söyledi. Onu öptüğüm gün koridorda nasıl göründüğünü hatırlattı bana.

Son topu aldım ve kaçırdım. O da berbattı çünkü mükemmel bir sorum vardı. Sonraya saklardım.

Tüm jetonlarımızı gözden geçirmemiz bir saatimizi aldı. Sahip olduğumuzda daha fazlasını aldım. Elimizde ve cebimizde bilet kalmayana kadar atari salonunda kaldık. Benimkini kemerimden geçirmeye başladım ve ben yürürken arkamdan takip ettiler. Becca, bakmadığımı düşündüğü bir anda birkaç tanesini alıp kendi zulasına eklemeyi çok komik buldu. İşimiz bittiğinde, toplam iki binlik biletlerimizi birleştirdik ve onları üç ödülle takas ettik: üzerinde gül olan kırmızı plastik bir yüzük, bir paket ekşi sakızlı solucan ve doldurulmuş mavi bir balina.

Becca yüzüğü aldı, solucanları paylaştık ve balina kararsız kaldı.

Dışarıda, park yerinin kaldırımında, diz dize, güneşin altında oturuyorduk. Hava şimdi daha serindi ve ağaçların yaprakları rüzgarda uçuşuyordu. Becca'nın saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu ve sürekli olarak gözlerimin içine giriyordu. Sonrasında

Son sakızlı solucanı da yedim, kahverengi kese kağıdını çıkardı -bunca zaman nerede saklamıştı?- ve dizime koydu.

"Karar nedir?" diye sordum çantaya bakarak. "Bugün eğlendin mi? Sonunda her ne ise onu yememe izin verilecek mi?"

Güldü, dizlerini göğsüne çekti ve "Onları yiyebilirsin" dedi.

Çantayı aldım, ayağa kalktım, biraz zafer dansı yaptım, sonra tekrar oturdum ve çantayı yırtıp açtım. İçinde hepsi beyaz şekerle kaplı dört küçük top vardı. Annem için aldıklarımın aynısıydı ve kahretsin, inanılmaz kokuyorlardı. Uzandım ve birini tuttum. Bir mucize eseri, hala sıcaktı. Bu nasıl mümkün oldu?

"Annem onlara jöle çanları diyor," diye açıkladı, kendine bir tane alarak. "Çilekli jöle ile doldurulmuş ve şekerle kaplanmış kızarmış hamur. Pişirmeye başladığında gerçekten mükemmelleştirdiği ilk tarif buydu. Başlangıçta jöle topları olarak adlandırılıyorlardı ama benim favorim oldukları ve annem bana Bells dediği için onları yeniden adlandırdı.

Dinliyordum, gerçekten dinliyordum ama aynı zamanda açlıktan ölüyordum ve bu şeyler gerçek anlamda cennet gibi kokuyordu ve bir sonraki saniyede bir tane yemezsem gerçekten düşüp öleceğimi düşündüm.

Becca bir ısırık aldığında hepsini ağızma tıktım. İnlemiş olabilirim çünkü bu kesinlikle yediğim en iyi şeylerden biriydi.

"En sevdiğim yemeğin ne olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum, ağızımdan beyaz bir toz bulutu fişkirirken. Becca başını salladı. Ağızının her yeri şeker olmuştu. "Bunlara cevabımı değiştiriyorum."

Güneş batmaya başlayana kadar orada oturduk, geri kalanını yedik. İkimiz de toz içinde kaldığımızda üzerimizi silktik ve Becca'yı eve ben bıraktım. Hangisinin en sevdiğini ve neden tekrar oynadığı oyunlardan bahsediyordu. Parmağındaki gül yüzüğüyle oynamaya devam etti. Mavi balina gösterge panelinde oturuyordu. Apartman binasına girdiğimde, bir dakika sessizce gökyüzüne bakarak oturdum. Ne düşündüğünü sormak istedim ama sessiz kaldım.

Bir an sonra bana döndü ve "Seninki gibi bir ailen olduğu için çok şanslısın Brett. Para yüzünden değil. Sadece sizin için orada olan ve sevginin nasıl olması gerektiğine dair bu rol modeller olan iki ebeveyne sahip olmak. Haddimi aşmak istemem ama futbol maçını kaçırdığı için babana kızman gerektiğini düşünmüyorum. Sadece bir oyundu. Gittiği yüzlerce maçı düşünmeye çalış, tamam mı? Seni desteklemek için çaba sarf ettiği tüm o zamanlar - önemli olan bu, başarısız olduğu bir sefer değil.

Sonra arabadan indi, vedalaştı ve gitti.

Bir süre orada oturdum ve bir seçim yapma konusunda ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

oldukça harika sahte kız arkadaş.

Becca

ANNEM OTURDUİçeri girdiğimde mutfak masası. Fırın açıldı, boynuna bir önlük bağlamıştı ve dairemiz vanilya kokuyordu - yeni bir tarife başladığının üç işareti.

"Günün nasıldı?" diye sordu, omzunun üzerinden bakıp gülümseyerek

Ben.

"İyi." Buzdolabından bir su şişesi aldım ve duvara yaslandım.

tezgah.

"Sen ve Cassandra ne yaptınız?"

Anneme günümü Cassie'nin evinde üniversite başvurularını doldurmasına yardım ederek geçireceğimi söylediğim için biraz suçluluk hissettim. Yine de bazı yalanlar daha büyük iyilik içindi. Başka bir Brett fiyaskosundan kaçmak gibi.

"Hiç bir şey. Sadece üniversite şeyleri," diye yanıtladım, gözleri dışında her yere bakarak. Annem (tüm anneler?) tam olarak ne zaman yalan söylediğini bilme yeteneğine sahipti. Sanki yüzümde falan görebiliyordu. İşin püf noktası, olabildiğince az şey söylemek ve aceleyle çıkış yapmaktı. Adımı söylediğinde neredeyse mutfaktan çıkmış, neredeyse güvendeydim.

"Sen içeri girmeden önce Cara ile telefonda konuşuyordum!" Dondum kaldım, yavaşça döndüm ve yüzünde O Bakışı gördüm. Cassie'nin annesiyle konuşmasından iyi bir şey çıkamazdı. "Bu akşam bizi yemeğe davet etti. Ona bunun çok komik olduğunu söyledim çünkü sen zatendeonun evi. Ve ne dedi biliyor musun?"

Başımı salladım. Darbe için desteklendi.

"Cara senin orada olmadığını söyledi," diye devam etti.

Bir kahkaha patlattım. "Bu çok komik anne. Görüşünün ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Bir düşünün, bugün gözlüklerini hiç taktığını sanmıyorum. Ve Cassie ve ben bütün günü onun yatak odasında geçirdik, bu yüzden muhtemelen o

o

görmedim bile..."

"Becca."

Bir ip makarası gibi çözüldüm.

"İyi! Cassie ile değildim. Yenilgiyle karşısındaki sandalyeye çöktüm ve gerçeğin ağzımdan çıkmasına izin verdim. "Brett'le birlikteydim," diye mırıldandım alçak sesle.

Annemin yüzünün bir saniyeden kısa sürede üzgünden inanılmaz mutluya geçmesinin fiziksel olarak mümkün olduğunu bilmiyordum. Şimdi ışınlanıyordu. Hatta masanın üzerinden eğilerek daha dik oturuyordu.

"Fırından gelen çocuk mu?" Sanki Brett diğer odada kulak misafiriymiş gibi fısıldadı.

"Evet."

"Siz ikiniz ne yaptınız?" Bunu sakince söyledi. rastgele. En azından onun olduğunu takdir ettimdenemekkendini dizginlemek. Ona atari salonundan (hala açık olmasına aynı derecede şaşırmıştı) ve evet, anne, Brett'in sevdiği jöle çanlardan bahsettim. Ah. Ve hayır anne, ondan o şekilde hoşlanmıyorum. Biz arkadaşız. O noktada onun uçmak üzere olduğunu gördüm - koltuğunda zıplıyordu - bu yüzden bir an önce odadan ayrılmam gerekiyordu.

"Sorgulamayı yarına erteleyebilir miyiz? Matematik sınavım için çalışmam gerekiyor."

Ocağın üzerindeki zamanlayıcı çaldı ve bir çift fırın eldiveni geçirdi. Ve aman tanrım, harika kokuyordu. Neredeyse o cennetsel kokuyu yaratan her şeyi yemek için sorgulamaya devam etmeye karar verdim.

"Yarından bahsetmişken," dedi annem, bir çöreğin içine bir kürdan yerleştirip kuruyunca başını sallayarak, "sabah vardiyanı almanı istiyorum. Bana o suratı verme, Becca. Mağazayı açmaya yardım etmek için sadece bir veya iki saatin var, sonra eve gelip çalışabilirsin.

"Mooooooooom," diye inledim.

"Pazartesi sabahı okul için sana taze jöle çanları yapacağım. Onları istediğin kişiyle paylaşmaktan çekinme," diye ekledi göz kırparak. Hiç şüphesiz Brett'e o kadar da ince olmayan bir gönderme.

Yine de pes ettim. Jöle çanlarının gücüydü. "İyi. Ama iki saat sonra oradan çıkıyorum. Söz?"

"Söz."

Odama çekildim, on dakika sonra gizlice mutfığa geri döndüm ve bir çörek çaldım ki bu dürüst olmak gerekirse hayatımı değiştirdi ve sonra aslında iki gün önce yapmam gerektiği gibi çalışmaya başladım. Sahte bir erkek arkadaşına sahip olmak biraz heyecan verici olabilirdi, ama özellikle üniversite başvuruları yaklaşırken, A notu alan bir öğrenci olmayı bırakacak değildim. Hala ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu

Yapmak. Gerçekten sevdiğim tek şey okumaktı. Belki İngiliz edebiyatı okurdum. Ya da yaratıcı yazarlık. Zamanın yarısında kendi kendime Cassie gibi bir yıl izin alacağımı, evde kalıp anneme pastanede yardım edeceğimi ve sonra tüm bu üniversite meselesini daha sonra çözeceğimi söyledim. Anneme okul ücretinde yardımcı olacak bir burs kazanmasaydım, üniversiteye gidebileceğimden bile emin değildim.

Ama liseden mezun olduğum sürece önemli olan buydu.

Liseden ya da başka bir şeyden gerçekten nefret ediyormuşum gibi bile değildi. Demek istediğim, ortalama bir ergenlik döneminden hoşlanmadım ama Crestmont dünyanın bu kadar küçük bir parçasıymış ve orada görülecek çok daha fazla şey varmış gibi hissettim. Ve Eastwood Lisesi'nin mavi dolaplarından daha fazlasını keşfetmek istiyordum.

Pijamalarımı giyip yatakta uzanmış, ışıklar kapalıyken telefonum çaldı. Ekranı baktım, gözlerimi yaktıktan sonra parlaklığı düşürdüm ve Brett'ten bir mesaj gördüm. Yatakta gözleri kapalı uzanmış, uyuyormuş gibi yaptığı bir özçekimdi.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi.*Jöle çanlarını hayal etmek*, okur.

Gülümsedim, gül yüzüğü komodinin üzerine koydum ve uyumaya gittim.

Annemle benim fırını açmak için bir rutinimiz vardı. Ben mutfağın geri kalanını hazırlarken o mutfağı halletti -fırınları ısıtmak, kek hamurunu yapmak, cannoli kabuklarını çözmek. Sandalyeleri kaldırdım, masaları ve tezgâhları sildim, yerleri bir kez daha hızlıca taradım, kasanın bozuk olduğundan emin oldum ve saat sekiz olduğunda açık tabelasını çevirip kapıyı açtım. Bu sabah tam saatinde dışarıda bekleyen iki kadın vardı. Her birinin teslim alınmayı bekleyen bir siparişi vardı. Anneme haber vermek için aradım.

Pazar, fırında en yoğun gündü. Annem pazar yemekleri yüzünden olduğunu ve ailelerin nasıl bir araya geldiklerini, büyük bir yemek yediklerini ve tatlı olarak hamur işleri sipariş ettiklerini söyledi. İnsanlar bunu yaptığı için biraz kıskandım. Annem ve babamın ikisi de sadece çocuktı, bu yüzden kuzenlerim, teyzelerim veya amcalar yoktu - hiçbir şeyim yoktu. Annemin annesiyle babası ben çocukken öldü. Cenazelerinin her birine katıldığımı ve ailemin cesetleri görmeme izin vermediğini hatırlıyorum. Söylediklerine göre çok gençtim. Babamın ailesi hala hayattaydı ama emekli oldular ve yıllar önce Florida'ya taşındılar. Önemli olduğundan değil. Onların da beni görmek isteyeceğinden şüpheliyim.

Annem kadınların emriyle dışarı çıktı ve onlar da yola koyuldular. Ayrıca elinde bir yığın pembe kağıt tutuyordu. Onları kasanın önüne, tezgâha koyduğunda daha yakından baktım. Fırın için el ilanlarıydı. Promosyon el ilanları.

"Anne," dedim yavaşça, bir tanesini yukarı kaldırarak. "Bu ne için?"

"İşler son zamanlarda biraz durgun, Bells. Bunları müşterilere dağıtmaya çalış, olur mu? Haberi kasabanın her yerine yayın."

Hart's Cupcakes logosunun altında küçük siyah bir metinle "Herhangi Bir Satın Alımla Ücretsiz Cannoli Deneyin" yazıyordu. "Şimdi de bedava şeyler mi dağıtıyoruz?"

Annem dinlemiyordu. Ortalıkta koşuşturuyor, tezgahın üzerindeki var olmayan kırıntıları siliyordu.

"Anne." Elini tuttum, gözlerinin içine baktım. "Bu broşürlerin nesi var? İşler yolunda mı? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Becca," dedi, uzanıp önlüğümü düzeltirken. Endişelenme, her şey yoluna girecek gülümsemesiyle gülümsüyordu. "Sadece iş getirmek için yeni bir strateji deniyorum. İşte bu, tatlım. Endişelenme. bizi*yi*. Birkaç tanesini dağıtmayı dener misin? Onları müşterilerin siparişleriyle birlikte çantalara koyun.

bir nefes verdim. "İyi, anne." Bana bir öpücük gönderdi ve arkada gözden kayboldu. Onu çok fazla okumadım. Her şeyin yolunda olduğunu söylediyse, o zaman her şey yolundaydı.

Matematik ders kitabımı çıkardım ve çalışmaya başladım. Her dakika yardımcı oldu. Zil çaldığında üslerle ilgili bir bölümün yarısına gelmiştim. Ders kitabımı kapattım, en iyi çalışan gülümsememi takındım, yukarı baktım ve hemen donup kaldım. Tezgaha doğru yürüyen Jenny'ydi, gözleri benim üzerimdeydi.

"Ağabeyim bu sabah için bir sipariş verdi," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Böyle havalar için fazla sıcak tutan bebek pambesi bir kot ceket giymişti.

"Sipariş hangi ad altında?" diye sordum çarşafı çekerek. Parker.

Listeyi taradım, adının üstünü çizdim, anneme seslendim ve sonra parmaklarımı beceriksizce tezgaha vurdum.

"Bir dakika sürer," dedim ders kitabımı açarak, çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu.

Jenny başını salladı, gözleri fırını taradı. "Bunun sahibi ailen mi?" diye sordu. Sağ. Fırın açılmadan arkadaşlığımız sona erdi.

"Annem istiyor."

"Brett nasıl?" merakla sordu.

Bu garipti. Durum tersine dönmüştü. Artık erkek arkadaşı olan bendim. O iyi, diye yanıtladım sonunda.

Sessizlik uzadı. Bir çukura girip bir daha geri dönmek istedim.

Jenny broşürlerden birini aldı. Köşelerle oynayarak, "Bana birisiyle çıktığını söyleyebilirdin. Artık yakın olmasak da. . . yine de bana söyleyebilirdin. bilmek isterdim." Burnunu çekti, boğazını temizledi ve broşürü kaldırdı. "Bu nedir?"

Cevap vermem, az önce ne dediğini anlamam bir saniyemi aldı.

ve kenara itildi. "Annem yeni işler getirmeye çalışıyor," dedim.

Jenny, "Herhangi bir satın alma işleminde ücretsiz bir cannoli deneyin," diye okudu. "Bugün mü başlıyor?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle."

Bir asır sonra annem Jenny'nin emriyle içeri girdi ve ayrılmadan önce bana "Flyers" diye fısıldadı. Çantaya bir tane sokmak için elimden geleni yaptım ama Jenny beni yarı yolda yakaladı.

"Haberı yaymak için," diye homurdandım, çantayı ona uzatırken. Gözleri yüzümden broşüre gitti ve tekrar geri döndü. Saniyeler uzadı.

Sonra bir yığın el ilanını aldı, çantasına tıktırdı ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Jennifer mıydı o? diye sordu annem, kapı kapandığında yeniden belirerek. "Evet."

"Vay. Çok farklı görünüyor. Siz ikiniz hala arkadaş mısınız?"

Jenny ile arkadaşlığımın sona ermesini ona anlattığımı çok iyi hatırlıyorum. Ama bu aynı zamanda fırını açtığı yazdan sonraydı, bu yüzden aklında başka şeyler vardı.

"Artık değil."

Annem başını salladı, omzuma vurdu, "El ilanlarını aldı. İşe yarayacağını söylemiştim!" sonra arkada kayboldu. Adil olmak gerekirse, garantili bir başarı değildi. Bildiğim kadarıyla, kağıt hırsızlığına tanık olabilirdik. Yine de annem umursamıyor gibiydi. Blenderin vızıltısını duyabiliyordum ve çalışmaya devam etmek için ders kitabımı yeniden açtım.

İki saat uçup gitti. Neyse ki artık Eastwood Lisesi öğrencileri görülmedi ve saat onu vurur vurmaz kaçtım. Kulaklıklarım takılı halde eve yürüyordum ki ayaklarım tekrar aynı şeyi yaptı ve beni başlangıçta gitmeyi planladığım yerden tamamen farklı bir yere götürdüler.

Ana Caddede yürüdüm ve kavşaktan sola döndüm. Hava normalden daha sıcaktı ve enseme yapışmasın diye saçlarımı bağladım. Bir kez daha sağa döndüm ve babamın sokağında duruyordum. Evi aynı görünüyordu. Çimenlikte yeni bir tabela dışında. Kundaklanmış bir bebeği tutan büyük bir pembe leylekti. Farkına bile varmadan kaldırımda durmuş, gazete okuyordum. *Tebrikler* İletti. Kızının adı Penelope'ydi. Bir kız kardeşim vardı. üvey kardeş. Tek çocuk olduğum onca yıl aklımdan geçti. kaldırımda tökezledim. Dizim betona sürtündü. Kanın tenimden aşağı akmaya başladığını hissettim.

Bir kızkardeş.

Bir çift beyaz spor ayakkabı ortaya çıktı. Bana bakan bir kadın vardı.

yüz endişeyle buruştu. Ağzı hareket ediyordu ama tek kelime duyamıyordum. Odaklanabildiğim tek şey, öncekinden daha düz olan karnıydı.

"İyi misin?" babamın yeni karısı (yoksa kız arkadaşı mıydı?) elini uzatarak sordu. Yüzüğü fark ettim. Eş.

Kendi başıma ayağa kalktım ve üzerimdeki kiri silkeledim. "Ben iyiyim," dedim, aynı anda ikimizin de gözleri kan ve gevşek çimento parçalarıyla kaplı dizime kaydı.

"Sana bir yara bandı ve sıcak bir havlu getireceğim." Garaj yolunda yürüdü, verandaya vardığında omzunun üzerinden bakmak için durdu. "Beni takip et," dedi içeri girip kapıyı açık bırakarak.

Merdivenleri şaşkınlıkla çıktım. Kim olduğumu bilmesi gerektiğini düşünüyordum. Başka neden tamamen bir yabancıyı evine davet etsin ki? İkinci düşüncem, aman tanrım, ya evdeyse? İlk defa boş garaj yolunu fark ettim. Neyse ki arabası gitmişti.

Ayaklarım kapının eşiğinde sallanarak yürümeye devam ettim. O tanıdık suçluluk duygusunun içimde kıpırdandığını hissettim. Annemi ve burada olduğumu, evine girmek üzere olduğumu bilse ne diyeceğini hayal ediyordum. Bu ona ihanet gibi geliyordu. Her zaman yaptı. Ama orada, suçluluğun hemen yanında çok fazla merak vardı. Sadece hayatına bir göz atmak istedim. Küçük bir bakış. Ve sonra belki bu yeterli olacaktır. Belki o zaman asla geri dönmezdim.

İçeri adım attım.

Bütün duvarlar maviydi. Sanki biri gökyüzünden bir avuç alıp her yere fırlatmış gibiydi. Boş alanın neredeyse her santimini kaplayan çerçeveli fotoğraflar vardı. Çoğu, babam ve yeni karısıydı, gözlerinde güneş ışığıyla kameraya gülümsüyordu. Birkaçı bebeklerindendi. Büyük kahverengi gözleri ve yanağında küçük bir gamzesi vardı. Yeni hayatı için bir türbe gibiydi. Benim fotoğraflarım neredeydi? On iki yıldır sahip olduğu diğer aile? O buradayken, annem ve ben son beş yılı nasıl bu kadar kolay bir şekilde yeniden inşa ederek hayatımızın parçalarını bir araya getirmeye çalışarak geçirebildik?

Karısı elinde bir havluyla geri döndü. Adını sormak istedim. Nasıl tanıştılar?

Evlendiklerinde. Boşanmadan önce birbirlerini tanıyorlar mıydı?

"İşte," dedi, "bunu kanı silmek için kullan." Kim olduğumu öğrenmek için onu DNA testi için kullanacağını düşündüm, ama yine de havluyu tuttu çünkü bu çok saçma.

Bezi bastırdığımda kesik acıdı. Bacağımı sildim ve ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ağlayan bebek yoktu. Arka planda radyo veya televizyon sesi yok. Annem evde kimse yokken bile radyoyu hep açık tutardı. Şimdi cildim sürünmeye başlamıştı ve her yerim tuhaf ve kirli hissediyordum. Buradan gitmek istedim. Hızlı. Babamın arabasının garaj yoluna girdiğini hayal etmeye devam ettim.

ve içeri adım atacağı an. Nasıl olurdu? İki dünyasının çarpışmasını izlemek mi?

"Adınız ne?" diye sordu kadın, bir yara bandı uzatarak.

Sanırım gerçekten kim olduğumu bilmiyordu. Mantıklıydı. Annem ve ben açıkça babam için önemli değildik.

Cassie, dedim. Güldü. Ön dişleri arasındaki küçük boşluğu ve buklelerini gözlerinden üfleme şeklini fark ettim. Ve ondan nefret ettim. Kaba olmasını istedim. Ya da ondan hoşlanmamayı kolaylaştıracak bir kusuru var. Bunun yerine hoş görünüyordu. Gerçekten hoş, yabancılara yara bandı dağıtan insan tipi.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. Geri adım attı. Suçluluk duygusu daha da yükseliyor, ciğerlerime ulaşıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu yanlış hissettirdi. Çok yanlış. Bir veda mırıldandım ve ayrıldım, deli gibi sokağı tararken garaj yolundan aşağı koştum. Birinin adımı söylediğini duyduğuma yemin ettiğimde birkaç ev aşağıdaydım. arkama bakmadım Daireme girene kadar nefes nefese koşturmak devam ettim. Kapıları kilitledim, herkesi dışarıda tuttum ve dizlerimi göğsüme dayayarak yere çöktüm. Gözlerimi kapatıp kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

Farklı hissedeceğimi düşündüm.

Bunun daha iyi hissettireceğini düşündüm. Bunun yerine kafam daha da karışmıştı.

Evleri normal görünüyordu. Bu konuda özel bir şey yoktu. Abartılı bir şey yok. Karısı hoş görünüyordu. Ama annem de güzeldi. Artık bir kızı vardı. Ama daha önce bana sahipti. Öyleyse neden birini diğeriyle değiştirelim? Oraya gitmenin bana cevaplar vereceğini düşündüm, daha fazla soru değil.

İnledim, ayağa kalktım ve somurtarak odama çıktım. Bunu yapmamalıydım. Doğruca eve gitmeli ve işime bakmalıydım.

Babam birkaç sokak ötede yaşıyor olsa da, burası farklı bir dünya gibiydi. Ve öyle tutmalıydım. Dünyaların çarpışmasına izin vermemeliydim. Ya annem öğrenirse. . . Yaralanır mıydı? İhanete mi uğradın? Onunla bu hayatın benim için yeterli olmadığını düşünür müydü? Çünkü öyleydi. Öyleydi. Ama beş yıl, neden uzun bir süre diye merak etmek ve sormadığım sorulara cevap istemek, bunu daha da zorlaştırıyor.

Kalbim, onun gittiği günkü gibi ağrımaya başlamıştı. İlk başta yavaştı, ince bir yanıktı. Ve sonra alevler büyümeye başladı, yollarına çıkan her şeyi yuttu. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. bir kitap kaptım. Herhangi bir kitap. Başlığı okumaya tenezzül bile etmedim. Son bölüme döndüm çünkü şu anda mutlu sona ihtiyacım vardı. Gerçeklik kurguya dönüşene kadar okudum, okudum ve okudum.

Brett

BEN VE ANNEM Pazar sabahı taksi evimizin önüne park ettiğinde verandada beklemek. Babam yüzünde bir gülümseme, elinde bagajla dışarı çıktı. Yardım etmek için merdivenlerden aşağı koştum. Sırtımı sıvazladı, futbol maçını sordu ve zamanında gelmediği için özür diledi. Becca'nın atari salonundan sonra, katıldığı tüm oyunları hatırlamak için söylediklerini düşündüm. Ona sorun olmadığını, yine de kazandığımızı söyledim ve garaj yolunda yürüdük. Şimdi sırtıyordum, en çok da bütün ailem evdeyken mutluydum.

O gece birlikte yemek yedik. Annem, babamın en sevdiği restorandan yemek sipariş etti. Yemek sırasında çok sessizdi, zar zor yemek yiyordu. Ona birkaç kez iyi olup olmadığını sordum ve elimi okşayıp başını salladı. Babama New York'ta geçirdiği zaman hakkında soru üstüne soru sordum: Ne yaptı? Central Park'a gitti mi? Gezmek için çok meşgul olduğunu söyledi. Bu mantıklıydı.

Gelecek hafta sonu tekrar gitmesi gerektiğini söylediğinde annem elindeki şarap kadehini masaya düşürdü. Her yere döküldü ve beyaz masa örtüsünü kırmızıya boyadı. O mutfağa koşup bir rulo kağıt havluyla geri dönmeden önce hepimiz bir an donup kaldık. Ağlıyordu, elleri titriyordu ve alçak sesle özür dilemekten geri kalmıyordu. Babam ellerini tuttu ve birlikte uzaklaştılar. Yatak odalarının kapısının kapandığını duydum. Bu garipti. Gerçekten garip.

Bir havlu alıp masayı temizledim. Tüm yiyecekleri kaldırdım ve babamın eşyalarını yukarı çıkardım. Odalarının kapısı hâlâ kapalıydı. Fısıldadıklarını duyabiliyordum. Babam bu kadar uzak kaldığı için özür diliyordu. Bunu bizim için yapıyorum, diyordu. Annemin hala ağladığını duyabiliyordum. Ayrılmasının onun için zor olduğunu biliyordum ve son birkaç aydır her zamankinden daha sık ayrılıyordu. Orada burada bir hafta sonu olarak başladı. Son zamanlarda, neredeyse her hafta sonu olmuştu. Onun için zordu. Benim için zordu. Ama her zaman geri geldi.

Önemli olan bu değil miydi?

Ailem konuşmayı kestiğinde, kapıyı açmadan önce odama koştum ve beni kulak misafiri olurken yakaladım. Kendi evimin etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda kalmak kendimi garip hissettim. Ailem daha önce hiç sır saklamadı. Annem içkisini döktüğü nadir durumlarda asla böyle davranmazdı. Babam eve geldiğinde hep gülerek ayakta kalırdık. Bu bir ilkti.

Yatağa uzandım ve babamın kapıyı çalmasını bekledim. Bana her zaman gezilerinden bir şeyler getirirdi. Geçen sefer Chicago'dan bir şapkeydi. Ondan önce Washington'dan bir saat ve Kuzey Carolina'dan bir anahtarlık.

Bu sefer hiçbir şey getirmedi.

Başka bir ilk.

Ertesi gün yağmur yağdı. Gökyüzü bütün sabah griydi, gök gürledi. Becca, öğle yemeğini kafeteryada yemek zorunda kalma konusunda büyük bir anlaşma yaptı. İkimiz için köşedeki bir masayı temizlediğimde bile sürekli paspaslıyordu. Tabii, insanlar bakıyorlardı ama onları görmezden geldim. Çantasından bir kitap çıkarıp okumaya başlayınca sorgulamadım. Ben de kendi kafama takıldım.

Annem bu sabah ben okula gitmeden önce tuhaf davranıyordu. Uyandığımda hala yataktaydı. Annem *Aslasekizden* sonra uyudum. Dün geceden sonra iyi olduğundan emin olmak için bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için başımı kapıdan dışarı baktım. İyi olduğunu söyledi. inanmadım Yine de Becca'yı almak için ayrıldım.

Babam artık şehre dönmüştü. Her şeyin normale dönmesi gerekiyordu. Bunun yerine, bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Ve en kötü yanı, her ne ise, ailemin bunu bir sır olarak saklamasıydı.

"Ne okuyorsun?" Becca'dan dikkatimi dağıtmasını istedim. Gözlerini kitaptan ayırmadan beni susturdu. "Çooooook gel. Bana göster."

Beni görmezden gelmeye devam etti.

"Sadece küçük bir göz atma. Lütfen?"

Gözleri kitabına kilitlenmişti.

Şimşek gibi hızla uzandım ve onu elinden aldım. Bakışlar öldürebilseydi.

Brett! Onu geri ver!" Morali bozuktu. Çok kötü gibi. Biraz korkmuştum. Ama bu kitabın ne hakkında olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

"*Son şarkı*" Yüksek sesle okudum. Sayfaları çevirdim, özeti okudum, sırf canımı sıkmak için bir kez daha yaptım (bugün bana ne oldu?), sonra Becca'ya geri verdim. "Bir faydası var mı?"

Onu elimden biraz fazla agresif bir şekilde kopardı. "Evet."

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"HAYIR."

"Biliyor musun Becca, oldukça zor bir sabah geçiriyorum ve kız arkadaşımın bana kızması yardımcı olmuyor."

Şimdi yavaşça başını kaldırdı ve kitabı kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu. Sonra Becca, sanki içeride, insanlarla çevrili olduğumuzu yeni hatırlamış gibi kafeteryaya baktı ve koltuğunda biraz küçüldü.

Bir an ona söylememeyi düşündüm. Annemle babamın yaşadıkları her neyse, bunu yüksek sesle itiraf etmek garip geldi. Bir perdeyi kaldırıp arkasında saklanan büyük bir karmaşa bulmak gibiydi. Ama sonra Becca orada, nefret ettiği kafeteryanın ortasında oturuyor, benimle olmak için öğle yemeğinden vazgeçiyordu ve ona gerçeği söylemekten başka ne yapabilirdim? Atari salonundan sonra arabadaki o an gibi, gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu. Ve belki de umurundaydı. Belki de bunu çözmeme yardım etmesi için ona güvenebilirdim.

Bu yüzden ona dün geceki tuhaf yemekten, annemle babamın fısıldaşarak yaptıkları sohbetten, babamın beni New York'tan eve hiçbir şey getirmediğinden ve sonra da bu sabah annemden bahsettim. Gözlerini devirip aşırı tepki verdiğimi söylemedi. Babama çok fazla saygı duyduğumu söyleyerek Jeff gibi sinirlenmedi. Ailemin benden bir şey sakladığı için incindiğim için bana kendimi bebek gibi hissettirmedi. Bunun yerine masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Ve bunun şov için olduğunu da düşünmedim. Bu sefer sadece benim içindi.

"Bu biraz tuhaf. Annene sordun mu?"

Ona hayır, yapmadığımı söyledim. "Bu sabah evden çıktığımda yarı uykuluydu. Ve biraz üzgün görünüyor. Daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Becca başını sallıyordu, kaşları ortadan kırılmıştı. Gerçekten dikkat ediyordu.

"Bence fazla okumamalısın. Garip bir geceydi.

Sağ? Çıldırmaya başlamadan önce bekle ve ne olacağını gör.

Söylemesi yapmaktan kolay. Zaten korku bölgesine yaklaşıyordum.

"İhtiyacın olan şey dikkatini dağıtmak," diye devam etti kitabını alırken. "Okumak bana yardımcı oluyor. Okurken sanki başka bir dünyadayım. Ve hayatımdaki tüm problemler artık yok. Yardımcı olur." Sonra, kişisel bir şey söylediğini fark ederek kızarmaya başladı. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var."

Kendi sorunlarıma o kadar kapılmıştım ki, bu sabah onu da rahatsız eden bir şey olduğunu fark etmemiştim. o değildi *Sadece* kızgın. Dikkatini dağıtmasına ne gerek vardı?

"Dün ne yaptın?"

Becca kitabını tekrar eline aldı. "Anneme pastanede yardım ettim ve okudum.

hesap için.”

"Bu kadar?"

"Bu kadar."

Başını kitabından kaldırmıyordu.

Hamburgerimi cıladım ve Jeff yanımdaki koltuğa oturduğunda Becca birkaç sayfa çevirmişti. Saçından ve kıyafetlerinden damlayan sular masayı ıslatıyor ve yerde su birikintisi oluşturuyordu. "Öğle yemeğimi arabada unuttum," diye açıkladı, cebinden yarı ezilmiş bir sandviç çıkardı. Köpek gibi saçlarını savurdu. Her yere su püskürtüldü. Becca bir çığlık attı ve kitabını hızla masanın altına sakladı.

Kaburgalarına dirsek attım.

"Ne?" Ağzından marul sarkıyordu. "Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"En iyi arkadaşım ve onun kız arkadaşıyla öğle yemeği yiyorum."

Becca'ya baktım. Jeff'e sanki uzaylı bir türdenmiş gibi bakıyordu. "Becca," dedim yavaşça, "bu Jeff. Jeff, Becca." Yine gülümsedi marul Becca kitabını yavaşça masanın üzerine koydu. "Benim matematik sınıfımdasın," dedi.

"Öyle düşünüyorum." Ağzından kırıntılar düştü. "Bugün o testte başarısız olduğunu mu düşünüyorsun?" şüphe et. Bir haftadır ders çalışıyordu.

"Başardım," dedi Becca. Sanki evet, kız arkadaşım çok akıllı ve ona sahip olduğum için mutluymuş gibi biraz gurur duydum. Sonra o bekleyişi hatırladım, o benim kız arkadaşım değil. Yine de gurur verici.

"Siz ikiniz bu cuma bataklık partisine geliyor musunuz?" diye sordu Jeff yemeğini bitirdiğinde.

Kendime biraz şaplak attım çünkü bunu Becca'ya söylemeyi unutmuştum. Bu hafta sonu olanlardan sonra tamamen aklımdan çıkmış.

Bataklık partisi nedir? diye sordu.

Crestmont ile komşu kasabanın ne kadar sınırdaki Aşıklar Gölü olduğunu anlattım. Eskiden iki ayrı göl olmasına rağmen su seviyeleri yıllar içinde nasıl değişti ve onları ayıran kara şeridi nasıl küçülmeye başladı. Şimdi ortada buluştular ve sanki bir kalbin iki kırık parçası gibi görünüyordu. Gölün kenarında, ormana doğru uzanana kadar suyla kaplı devasa çimenlik bir alan olan bir bataklık vardı. Sezonun ikinci futbol maçından sonra takım ve bir grup yaşlılar geceyi orada kutlayarak geçirirlerdi. Bu, Eastwood Lisesi'nde bir nevi gelenektir.

"Bugün Cuma," diye araya girdi Jeff. "Bütün ekip gidiyor."

Bir tür işaret beklerken Becca'nın yüzünü izledim. Başını sallıyor, düşünüyordu. Ondan nefret mi ediyordu? Kulağa hoş geldi mi? Benimle gelir miydi? Olmak

dürüst olmak gerekirse, onsuz giderdim. İkinci sınıftan beri bunu dört gözle bekliyordum ve bunu kaçırmak üzere değildim çünkü o evde kalıp okumayı tercih ediyor. Sonra bunu düşündüğüm için pişman oldum çünkü bu biraz kabaydı. Ama gerçekten gelir miydi? Eğlenceli olurdu. Ve bu sahte ilişkide bile dünyalarımız ayrı kalmıştı. Yani, arkadaşlarımdan biriyle ilk kez konuşuyordu. İki dünyamız biraz daha örtüşseydi ne olurdu diye merak ediyordum.

"Aşıklar Gölü," diye tekrarladı. "Bunu neden duymadım?"

Jeff, "Gerçek adı Crestmont Gölü," diye açıkladı. "Çocuklar oraya Aşıklar Gölü demeye başladılar çünkü orada olan şeyler, bilirsiniz."

Becca gözlerini kırptırıyor, kesinlikle anlamıyordu. "Ne tür şeyler?"

"Beğenmek . . ." Jeff'in ağzı bir balık gibi açıldı ve bana döndü, biraz utanmış görünüyor. "Götür onu, Wells."

"İnsanların oraya sevişmek için gittiğini söylüyor," diye açıkladım, o boğulana kadar güler. Ormanın ortasında bir göl, Becca. Karanlık ve özel ve Crestmont çok sıkıcı. Elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

"Biraz çılgınca olabilir," diye ekledi Jeff, biraz fazla hevesle.

Sonra bir mucize eseri Becca beklediğim son şeyi söyledi. "Tamam aşkım. Kulağa eğlenceli geliyor."

Jeff yumruğunu havaya kaldırdı ve haykırdı, "Lanet olsun! İçeride olacağını biliyordum," sonra çantasına uzandı ve küçük beyaz bir kutu çıkardı. Becca da onu benimle aynı anda fark etti. Masanın üzerinden o kadar hızlı eğildi ki su şişesini devirdi.

"Bu mu . . ."

Jeff kutuyu açtı ve ikimiz de şok içinde bir jöle zili çıkardı. Gözleri kapalı, rahatsız edici bir inleme sesi çıkararak yedi.

Gözlerini açtığı anda ikimizin arasına baktı. "Ne?" Becca, "Bu bir jöle çanı," dedi.

"Ve?"

Şaşkınlıkla, "Annemin fırınına gittin," dedi.

"Oranın sahibi annen mi? Çok havalı. Jenny öğle yemeği sırasında ekibe el ilanları dağıtıyordu. Uğrayıp o bedava cannoli teklifini kabul edeyim dedim. orası *anamılmaz* Neden bana öyle bakıyorsun?"

Becca'nın ağzı tam anlamıyla açıldı. "Jenny broşür dağıttı mı?" dedi.

Jeff bana baktı. "Ne oluyor?" Omuz silktim. Bilseydim cehenneme. Cebinden pembe buruşuk bir top çıkardı ve masanın üzerine düzeltti. Hart's Cupcakes için bir el ilanıydı. Becca aldı, olduğu gibi yüzüne tuttu

bilimsel bir analiz yapmak.

"Bunu sana Jenny mi verdi?" tekrar dedi.

"Evet." Jeff bana bir baktı, çantasını aldı ve gitti.

Hâlâ sersemlemiş görünen Becca'ya döndüm. "Neler oluyor?"

"Garip olduğunu düşünmüyor musun?" dedi. "Jenny annemin fırınına el ilanları mı dağıtıyor?"

Omuz silktim. "Belki."

Kendi kendine başını salladı. "Çok garip."

Sohbeti tekrar rayına oturttum. "Eğer istemiyorsan gerçekten partiye gelmek zorunda değilsin."

Broşürü dikkatlice katlayıp kare şeklinde cebine koydu. "Önemli değil," dedi şimdi bana bakarak. "Ve insanların bizi senin futbol maçlarından başka bir yerde birlikte görmesi iyi olacak. Bunun daha gerçek görünmesini sağla."

Bazen çıkmamız gerektiğini gerçekten unutuyordum. Arkadaşlığımız zaten çok normal geliyordu. Masanın üzerinden uzandım ve ne olur ne olmaz diye elini tuttum.

"Sanırım insanlar onu satın alıyor," dedim. "Takım arkadaşlarım tek kelime etmediler. Jeff bile bundan şüphe duymadı. Aşıklar Gölü'ne dönersek, evet diyeceğini düşünmemiştim."

"Her zamanki sahnem değil elbette ama kulağa eğlenceli geliyor. Ve garip bir şekilde yalnız kalacağım gibi değil. Orada olacaksın ve oldukça iyi bir arkadaşsın.

"*Tatliyi?*"

"Kesinlikle ortalamanın üzerinde."

"Bu koridorlarda biraz revaçta olduğumu bilmeni isterim, Hart." O zaman seninle çıkan kişi olduğum için şanslıyım. Şimdi söyle bana"—alçalttı sesi masanın üzerinden eğildi - "Aşıklar Gölü'ne hiç bir kız getirdin mi?"

Ben de burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildim.

"Demedim. İlk sen olacaksın."

Becca

AŞKLAR GÖLÜ İĞRENÇTİ.

Ve kalabalık. Ve korkunç kokuyordu.

Brett'in beni buraya sürüklemesine nasıl izin verdiğimi hatırlamaya çalışıyordum ki o elimi çekiştirip beni ileri doğru çekti. Evet, bulanık sularla kaplı çimenlerin arasında ilerliyorduk ve evet, kasıtlı olarak zihnimi bu iğrenç göl/bataklık/şu anda içinden geçmeye çalıştığım her ne haltsa başka bir şeyle meşgul etmeye çalışıyordum. Sesler duyabiliyor ve daha aşağıda bir tür ışık görebiliyordum. Kesinlikle ateş değil. Çok ıslaktı. Belki bir el feneri? İyi olur. Kafamın etrafında dönen tüm böcekleri aydınlatalım.

"Beni çekmeyi bırak!" diye tısladım, Brett'in kolunu geri çekerek. "Tökezleyeceğim ve boğulacağım."

"Su bir ayak derinliğinde bile değil, Becca."

Her neyse!

Yürümeye devam ettik. Karanlıktı. Ayın normalden on kat daha parlak görünmesine neden olacak kadar karanlıktı. Arkamızda yürüyen insanlar vardı ve önümüzde birkaç kişi yol gösteriyordu. İlk geldiğimizde Brett beni onlarla tanıştırdı. İsimlerini hatırlamak için elimden gelenin en iyisini yaptım, gerçekten yaptım ama bu lapa gibi çimenlere attığım bir adım, şu anda yok edilmekte olan yeni beyaz Converse'im dışındaki her şeyi unutmama neden oldu.

Aşıkla Gölü'nün ne olduğundan hala tam olarak emin değildim. Ve çevremi seçemeyecek kadar karanlıktı. Tek bildiğim, Brett'in düzinelerce başka arabanın park etmiş olduğu bir açıklığa gelene kadar engebeli bir yoldan aşağı indiğiydi -birkaç kez pencereye uçtum-. Görünüşe göre tüm çimler lastikler tarafından o kadar çok ezilmiş ki, yeniden büyümeye çalışmaktan vazgeçmiş. Yine de bu, yolculuğun sonu değildi. Arabadan indikten sonra ormanın içindeki bu patika yoldan yürümek zorunda kaldık ve hayatım (kelimenin tam anlamıyla) Brett'in ellerine bırakıldı ve

El feneri olan her genç bizi Aşıklar Gölü'ne götürüyordu.

Kayıt için, beklentilerim yüksek değildi.

İnsanların buraya eğlenmek için isteyerek geldiklerine inanamadım. Bırakın üstlerini çıkarıp ağaçlarda ne yapacaklarsa yapsınlar. Sürekli etrafa bakıp ürperiyordum. Bunu düşünerek duş almak istedim. Artı, bataklıkta yağmurdan sonra havayı dolduran o tuhaf balık kokusu vardı ve her yerde uçuşan böcekler vardı. Onları göremeyecek kadar karanlıktı -ki bu iyi bir şey olabilirdi- ama kulaklarımda uğulduyorlardı ve bir tanesinin doğrudan beynime uçtuğunu hayal etmeye devam ettim. Bacaklarımda alt yarısı sivrisinek ısırıklarıyla kaplıydı (kısmen şort giymek benim hatamdı). Sonuç olarak, bana ailemin boşanmadan önce kamp yapmaya gittiği yazı hatırlattı. İlk gece bile dayanamadık. Çadır çöktükten sonra eşyalarımızı toplayıp yola çıktık.

Telefonuma baktım ve neredeyse on bir olduğunu gördüm. Gecenin daha başlamadığına inanamıyordum! Sokağa çıkma yasağım birdi, ama beni bırakan Brett olduğu sürece annemin eve geç gelmemde sorun olmayacağını düşündüm.

O sırada önümüzdeki insanlar tezahürat yapmaya başladı ve ben de Brett'in arkasından bir açıklığa açılan dar yolu bulmak için baktım. Tanrıya şükür. Olduğum yerde ağlayabilirdim. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki bazı battaniyeler veya insanların üzerine oturabileceği bir tür organize yapı. Bunun yerine, bir meydanda yeniden düzenlenmiş devrilmiş ağaç gövdeleri, birkaç çim sandalye ve alanı aydınlatmak için dallardan sarkan fenerler vardı. İnsanlar oturup içiyor, ağaçlara yaslanıyor, birbirlerine çamurlu su sıçratıyor ve evet, Jeff'in dediği gibi çevredeki ormana kaçıyorlardı.

Hepsi çok liseydi. Yani hem tamamen iğrenç hem de tuhaf bir havalıydı.

Brett takım arkadaşlarını görünce elimi bıraktı. Bu gece ikinci futbol maçlarını kazanmışlardı ve sanki tribünün ilk sırasında oturmuş ben izlemiyormuşum gibi tüm yolculuğu her anı yüksek sesle tekrar oynayarak geçirdi. İşin iyi yanı, yavaş yavaş futbol dilini öğreniyor olmamdı. (Kelime dağarcığım "touchdown"u aşmıştı.)

Ayrıca ailesinin maçta olmadığını da fark ettim. Tekrar. Ona bunu sormaya çalıştım ve babasının Ohio'ya yeni gittiğine dair bir şeyler mırıldandı. *Üst üste iki kaçırılan maç*, Zihinsel hesabıma ekledim. Bu iyi görünmüyordu. Brett ise harika görünüyordu. Yüzündeki o gülümseme herkesi kandırabilirdi. Takımı kazandığından beri gitmemişti. Garipti, çünkü bu hafta okulda bir şekilde ortalıkta dolanıyordu. Bu konuda pek konuşmazdı ama ailesinin ona yük olduğunu biliyordum. Özellikle de bu maçı kaçırdıkları için. Ama şimdi? Bu açıklıkta? O herkesin bildiği normal Brett Wells'di.

sevilen. Yüz vatlık gülümseme falan.

Yani, elbette, onunla birlikte giderdim. Bu gece Brett ve Becca: The Couple olacaktık. El tutma kısmını zaten indirmiştik. Şaka yapan çift bile. Ve çantamdaki kitaba henüz bir kez bakmamıştım. Gece iyi başladı.

Keşke oturacak bir yer bulabilseydim de ayaklarımı bu çim/su durumundan kurtarabilseydim.

Ağaç kütüklerinden birine bakıyordum. Beni ondan ayıran bir su birikintisi vardı. Oldukça sığ görünüyordu. Ama genişti, dar açıklığın iki yanındaki ağaçların içine kadar uzanıyordu. Uzun da. Karşıdan karşıya atlamamın hiçbir yolu yoktu. Belki koşmaya başlarsam. . .

Brett yanımda belirdi ve eğildi, neredeyse beni geriye doğru deviriyordu. Adını haykırdım, dik durmak için kollarımı bir yel değirmeni gibi iki yanımda salladım. Arkamı dönüp beni yakaladı. O futbolcu refleksleriydi. Ve gülümsüyordu. Her zaman gülümseyen.

Üzgünüm, dedi sonra, elleri hala kalçalarımıdaydı. Saçları bir şekilde ıslaktı ve bir damla su yavaşça burnundan aşağı akıyordu. "Seni su birikintisinde sırtıma bindirmeye çalışıyordum." Tekrar döndü, eğildi ve sırtını sıvazlamak için arkasına uzandı. "Atla." Bunun basit olduğuna karar vermeden önce beyaz spor ayakkabılarıma bir saniye bakmam yeterli oldu. Kollarımı boynuna doladım ve Brett tek bir hızlı hareketle ellerini dizlerimin arkasına geçirdi ve beni sırtına kaldırdı. Su birikintisinde taşınan bir çocuk gibi hissettim, her iki taraftan da su sıçradı. Brett neredeyse devrilecekmiş gibi yaptı - bu noktada boynunu ölümcül bir şekilde kavradım - sonra beni yavaşça çimlerin kuru olduğu yere bıraktı.

"Bir içki alacağım. Bir şey istemek?" O sordu. Başımı salladım ve ortadan kayboldu.

Dostça bir yüz bulmak için etrafa bakınırken, Jenny'nin tek başına bir ağaca yaslanmış durduğunu gördüm. Derin bir nefes aldım ve adım attığım yere dikkat ederek yanlarına gittim.

Hey, dedim el sallayarak.

"Becca," diye yanıtladı, fincanından bir yudum alırken.

"Sadece sana teşekkür etmek istedim." Kafası karışmış görünüyordu, ben de ekledim, "Annemin fırını için o broşürleri dağıttığın için mi? Jeff futbol takımına biraz verdiğini söyledi. Çok iyisin.

Omuz silkti, gözleri ağaçları taradı. "Önemli bir şey değildi. Hamur işleri gerçekten güzeldi ve futbol takımının ne kadar yediğini bilirsiniz"

Yapmadım ama hayal

edebiliyordum. "Her neyse,"

dedim, "tekrar teşekkürler."

Yürümeye başladım, sonra durdum, sabah ne dediğini hatırladım.

fırın.

Arkamı dönüp, "Artık arkadaş olduğumuzu düşünmüyordum," dedim. Biraz sersemlemiş görünüyordu. "Ne?"

Bu yüzden sana Brett'ten bahsetmedim. Umursayacağını düşünmemiştim. Ya da bilmek bile istiyorum. Ve yapmadım *istek* Sana söylemek için, Jenny. Bekar olduğum için benimle hep alay ettin, bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden oldun. Peki bunu neden sizinle paylaşmak isteyeyim?"

"BEN . . . Sana böyle hissettirdiğimi bilmiyordum." "Eh, yaptın."

Ayağıyla kiri tekmeleyerek fincanına bakıyordu. Her zamanki gibi kendinden emin görünmediğini görmek garipti. "Özür dilemem için çok mu geç?"

"Belki," dedim. "Ama annem için o broşürleri dağıtmaya devam edersen belki ödeşmiş sayılırız."

Jenny gülümsedi. "Belki."

Sahte bir tezahüratla bardağını kaldırdı ve ben de doğru yöne doğru bir adım daha atarak ağaç sırasına yöneldim ve oturdum. Bir saniye sonra Brett belirdi, yanağını öptü ve yanıma oturdu. Eli hemen dizime gitti. Çiftlerin yaptığı şeyin bu olduğunu kendime hatırlattım. Brett'in benden yapmamı beklediği şey buydu.

Elimi elinin üstüne koydum.

"Jenny ile mi konuşuyorsun?" dedi, sesi şaşırmıştı. "Bu ne hakkında?"

Ağaçların arasında tek başına duran ona tekrar baktım. İçeriye bakan bir yabancı olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ama Jenny hiçbir zaman bir yabancı olmamıştı. . . peki tüm arkadaşları neredeydi?

Brett'in gözleriyle karşılaştım ve gülümsedim. "Senin hakkında konuşuyorduk," dedim, "beni bu pisliğe bulaştırmana neden izin verdiğimi. yutturmaca anlamıyorum. Hiç. Bu gerçekten iğrenç. Ayakkabılarım parçalandı ve bacaklarım böcek ısırıklarıyla kaplı."

"Sana şort giymemeni söylemiştim," dedi.

"Onları zaten giydiğimde bana söylemiştin!"

Gülerken omuzları titriyordu. Brett'in bu bulaşıcı gülüşü vardı. Gürültülü ve gürültülüydü ve dikkat gerektiriyordu. Onun gibi.

"Şortları beğendim," dedi. Duraklat. "Sen güzel görünüyorsun."

Bana çok yakın oturuyordu ve en kaba durumlarda bile nasıl bu kadar güzel kokmayı başardığını merak ediyordum. Tarçın gibi kokuyordu, biraz sıcaktı. Sonra annemin yaptığı tarçınlı keki düşünmeye başladım. Jelly bells'den önceki favorimdi. Sonra o gece atari salonundan sonra Brett'in bana gönderdiği selfie'sini düşünüyordum.

Göz kırptım. Kendimi toparladım. Kelimenin tam anlamıyla zaten tehlikeli sulardaydık ve bu sahte ilişkinin hislerimi alt üst etmesine ihtiyacım yoktu.

gerçek olan ve olmayanı bulanıklaştırıyor.

Bu, kendime hatırlattım, değildi.

"Ne zamandır bunu dört gözle bekliyordun?" Ona sordum.

"Üç yıl," diye yanıtladı Brett. "Ben ve Jeff ikinci sınıfta gizlice içeri girmeye çalıştık. Maç bitene kadar bekledik ve büyükleri ormanın içinden takip ettik. O kadar akıllı olduğumuzu ve bundan paçayı sıyracağımızı düşündük. Şanssız."

Birdenbire ortaya çıkan Jeff soluma oturdu ve zahmetsizce sohbete katıldı. "Sanki ikinci sınıfın kokusunu üzerimizde hissedebiliyorlardı. Bizi dışarı atmadan önce kamyonumdan zar zor çıktık."

"Siz ikiniz çok tuhafsiniz."

"Aşıklar Gölü," dediler aynı anda. "Ve?"

Jeff elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyarak, "Biraz sevgi arayan, öpülmemiş on altı yaşında bir çocuktum," dedi. "Nereye baksak daha iyi..."

"Aşıklar Gölü'nden daha iyi," diye bitirdim, "anladım." Brett'e döndüm. "Senden ne haber? Aşıklar Gölü'nde aşkı mı arıyordun?"

Brett birleşik ellerimizi kaldırdı. "Artık değil." Jeff kusma sesi çıkardı ve ayağa kalktı, içki alacağını söyledi. "Kayıt için," diye fısıldadı Brett, yine çok yakından; sinir uçlarım yüksek alarmdaydı, "On altı yaşında öpülmemiş bir çocuk değildim."

"Dünya bilsin," diye seslendim, "Brett WellsOlumsuzöpülmemiş on altı yaşında bir çocuk!" Brett güldü, dudaklarımı çimdikledi. Bıraktığında, "Jeff senin en iyi arkadaşınsa, neden bizim hakkımızdaki gerçeği bilmiyor?" dedim.

"Aslında bu tür şeyler hakkında konuşmuyoruz."

"Sağ. Erkekler sadece pislikten, arabalardan ve diğer "erkeksi" şeylerden bahseder. Unuttum."

"Demek istediğim bu değildi. İnan bana, Jeff'e söylememek daha büyük iyilik için."

"Nasıl yani?" Diye sordum.

Brett bana bir yüz verdi, "İzle ve öğren" dedi ve Jeff'i tekrar aradı. Suyun içinden koştuğunu, çılgılık atan bir grup kıza püskürttüğünü ve tekrar Brett'in yanına oturduğunu izledim.

"Naber?"

"Duuuude," dedi Brett, kendisinininkine benzemeyen bir sesle, "kimin birlikte ağaçlara çıktığını gördünüz mü?"

Jeff'in gözleri dışarı fırladı. "HAYIR. DSÖ?"

"Tallani ve Ryan." Brett sol tarafımıza doğru başını salladı. "Sadece oradan geçtim. Her şeyi gördük."

"Asla olmaz! Ayrıldıklarını sanıyordum!"

Brett bana baktı ve göz kırptı. Jeff'e, "Sanmıyorum," dedi.

Patlamak üzere olan Jeff kaçtı ve şimdi daha da yüksek sesle çığlık atan aynı grup kızlara su sıçrattı.

"Ne hakkındaydı?" Diye sordum. "Birkaç dakika ver."

Oturduk ve bekledik. İlk başta hiçbir şey. İnsanlar işlerine bakıyor, ortalıkta geziniyorlardı. Sonra bir vardiya oldu. İnsanlar fısıldıyor, daha yakına doğru eğiliyorlardı. Bu biraz şaşırtıcıydı. Ve yavaş yavaş, Brett'in tam olarak ne yaptığını anlamaya başladım. Bir adam bize doğru yürüdü, kafasını kazıdı, beyaz tişörtü ve yumruğunu Brett'in omzuna vurdu. "Tallani ve Ryan'ı duydun mu?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Neden bu kadar çok antrenman kaçırdığını açıklıyor."

Şaşkına dönmüştüm.

Aslında Jeff'e güvenilemezdi.

Brett bana döndü ve aptalca, gururlu bir tavırla omzunu sıvazladı. "Jeff'e neden söylemediğimi anladın mı?"

Demek istediğim, iyi bir gösteriydi. Ama bir kusur vardı. "İki kişi hakkında tamamen yalan olan bir söylenti çıkardığının farkındasın değil mi?"

Brett bir şeyler söylemeye başladı. Kapa çeneni. "Pekala..." Tekrar kapat. Kaşlarını çattı. Sonra dudaklarını ısırarak başını salladı. "Muhtemelen bunu yapmamalıydım."

"Bingo."

"Bunu biraz daha ilginç hale getirmeye çalışıyordum. Aşıklar Gölü'nden pek etkilenmişe benzemiyorsun."

"Hiç de bile."

"Seni etkilemek için ne gerekiyor, Becca? Bir kütüphane? Belki bir kitapçı?"

Dizimi onunkine çarptım. "Çok boyutlu bir insan olduğumu bilmeni sağlayacağım, Brett. Calc için okumaktan ve çalışmaktan daha fazlasını yapıyorum.

"Evet?" diye sordu sırtışı inanılmayacak kadar genişledi. Bana bakma şekli beni sinirlendirmişti.

"Evet." Sesim titriyordu. *Sallamayı kes!*

"Öyleyse neden bana o boyutlarından birini göstermiyorsun," dedi.

Onu hazırlıksız yakalamak, Brett'e bende burnunu bir kitapta tutan kızıdan daha fazlası olduğunu göstermek istedim. Bu yüzden, fazla düşünmeden - ve kesinlikle bir aleyhte liste yapmadan - eğildim ve onu öptüm. Hızlıydı. Belki bir veya iki saniye. Dudaklarımız neredeyse değmedi. Ama biz yabancıyken koridordaki o öpücüğe hiç benzemiyordu. Şimdi kalbim hızla atmaya başladı ve parmaklarımın kendine ait bir hayatı vardı, yüzünü kavrayıp onu daha yakına çekmek istiyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Kendime bunun sahte olduğunu hatırlattım ve geri çekildim.

Kendime duyguların, özellikle de şu anda içimde kıpırdanan garip duyguların tehlikeli olduğunu hatırlattım. Bu yüzden onları aşağı ittim, tüm pencereleri kapattım ve kapattım. Anahtarı kalbimin üzerindeki kilide çevirdim ve bütün olarak yuttum. Kimse içeri girmiyordu. Hiçbir şey dışarı çıkmıyordu.

gözlerimi açtım Yüzü çok yakındı. Mavi gözlerinin gözbebeği tarafından yutulduğu noktayı tam olarak görebiliyordum. Ve biraz sersemlemiş görünüyordu. Ayrıca biraz etkilendim. Lacivert uzun kollu gömleğinin gözlerini nasıl daha mavi gösterdiğini fark ettim. Ay ışığında bile, onlar *çok mavi*. Ve aman tanrım, bu gece bana neler oluyordu? Aşıklar Gölü'nde havada bir şeyler vardı çünkü kalbim beynimin kontrolünü ele geçirmişti.

Bu sahte, Kendime hatırlattım. Ve böylesi daha güvenliydi. "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Gösteri için," dedim, gayet sakın ve rahat bir şekilde.

Sonra yine gülümsüyordu. Yola geri dönmüştük.

Önümüzde oturan çift ayağa kalkıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Brett beni dürttü, kaşlarını kaldırdı ve çok tuhaf sesler çıkardı. Aptalcaydı. Yine de güldüm. Sonra, onun futbol maçları dışında, bunun benim ilk kez normal bir şey yaptığımı fark ettim. Lise normali gibi. Daha önce bir partiye gitmemiştim. Ve hepsi Brett yüzündendi. Sanki bana okulda sınıfta oturup not almaktan daha fazlası olduğunu yavaş yavaş gösteriyordu. Tek istediğim buydu. Ama şimdi, merak ediyordum, bunca yılı kaçırmış mıydım?

Brett aniden ayağa kalktı, "Hadi," dedi. Söylentiler Tallani ya da Ryan'a ulaşmadan buradan çıkmalıyız," dedi ve tekrar eğildi. Sırtına atladım ve çamurlu çimlerin arasında ilerlemeye başladık. Bu gece insanlar bizi izliyordu ve ilk kez gerçekten bir çiftmişiz gibi hissettim. Yani salonda el ele tutuşmak bir şeydi. Ama bu gece aslında *keçe* çıkıyormuşuz gibi. Ve sahte olsa bile, yine de eğleneliydi.

Brett'in daha önce burada olduğunu düşünüyordum çünkü gölün önünde durduğunda ayakları tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Derin bir nefes aldım. Vay. Güzeldi. Neredeyse brüt yürüyüş için yapılmış. Buradan iki gölün ortasında birleştiği yeri görebiliyordunuz. Henüz tam olarak buluşamayan bir kalbin iki yarısı gibi, aralarında hala bir toprak parçası vardı. Ve ay doğrudan gölün üzerindeydi, küçük bir su parçasını gümüş rengine çeviriyordu.

Brett'in sırtından atlamaya gittim ama bacaklarımı daha sıkı kavradı.

Brett mi? Fısıldadım, sanki çok yüksek sesle konuşursam huzuru bozacakmış gibi.

"Evet?"

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Jelly bells," dedi.

Ayağımı kalçasına vurdum. "Ciddi olmak." "Ben.

Ay bir nevi ona benzemiyor mu?"

Sonra gerçekten çok gülüyordum çünkü o haklıydı, kesinlikle öyleydi.

Brett'in elleri dizlerimde gevşedi ve ben de sırtından atladım. Gölün bu tarafında zemin sağlamdı. Partideki insanları zar zor duyabiliyordunuz. Sesleri hafif bir mırıltıdan ibaretti.

"İtirazı şimdi alıyorum," dedim. "Bu çok güzel."

"Ağaçlara gizlice girmek istiyorsun, ha?"

homurdandım. "OlumsuzOtatlı."

Brett omzunu benimkine çarptı. Sırtına vurdum.

"Bazen," dedi, "Crestmont'ta böyle yerlerin olduğunu unutuyorum. Sanki liseden sonra ayrılmayı istemeye o kadar odaklanmışım ki, kalmam için nedenler olduğunu unutuyorum."

"Biz mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?" diye sordum, bilmediğimi fark ederek.

Brett dikkatle suya bakıyordu. "Bilmiyorum. Futbol oynamak? Hangi kolejlerin ilgilendiğini görmek için bekliyorum. Atlanta gibi büyük bir yere taşınmayı umuyorum. Birkaç binden fazla insanın yaşadığı bir kasabada olmak istiyorum."

"Peki ailen?"

"Bence ailem o geleceği benden daha çok istiyor." Sağ. Babasının futbol rüyası. "Ne yapmak istiyorsun?" Şimdi gölden uzaklaştı, onun yerine beni izledi. Ne diyeceğimi bilemeden bir ayaktan diğerine geçtim.

"Kolej zordur. Annemin bunu ödeyecek parası olduğunu sanmıyorum." "Akıllısın," dedi Brett, "iyi bir burs alabilirsin."

"Belki. Belki değil. Burada kalıp bir süre fırına yardım edip biraz para biriktirmem gerekebilir. Üniversite bekleyebilir."

"Evet. Bazen geleceğin de olmasını diliyorum."

O zamanlar sessizdik. Cıvıl cıvıl cırcır böcekleri ve kıyıya vuran su sesi vardı. Burası açıklıktakinden çok daha iyiydi. Sonra ağaçlardan tuhaf bir ses geldi, bir hışırtı ve ben Brett'in koluna yapıştım. "Bunu duydun mu?" Fısıldadım.

Brett telefonunu çıkardı, el fenerini açtı ve sesin geldiği yöne doğrulttu. "Merhaba?" O çağırdı.

Gürültü tekrar geldi. Bu sefer bir hışırtı değildi. Daha çok bir... İnilti.

Işık, ağaçların arasında saklanan bir çifti ortaya çıkardı. kız uzanarak bağırdı

göğsünü ört. İkinci elden bir utanç hissederek bakışlarımı kaçırdım. Brett el feneriyle uğraştı ve kapatmaya çalışırken yüzüme doğrulttu. "Üzgünüm!" diye seslendi, geri geri yürüyerek. "Şimdi gideceğiz. Ah, devam et."

Ormanın içinden koşarak geri döndük, o kadar çok gülüyorduk ki soluklanmak için durmak zorunda kaldık.

Sokağa çıkma yasağıma bir saat sonra vardı ama Brett'in ormanda ona saldıran iki kişiyi yakalamamızla gecenin bitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden arabasına atladık ve iki kasabayı geçtik ki bu kulağa çok uzak geliyor ama ancak on beş dakika sürdü. Neden iki kasaba? Brett fast food istiyordu. Görünüşe göre tüm Georgia'daki tek "saygın" burger, shake ve patates kızartması Paul's Diner'daydı.

Crestmont'ta Paul's Diner yoktu.

Siparişimiz hazır olduğunda, Brett'in arabasında camlar kapalı oturduk ve gece yarısı abur cubur yedik. Beş dakika içinde onun bir hamburger, çikolatalı milkshake ve büyük bir kızartmayı içine çekmesini izledim. Eşit derecede etkileyici ve iğrençti. Şimdi hırsızlık yapıyordu. *Benim* patates kızartması ve içine batırmak *Benim* çilekli shake ve ben biraz sinirlendim ama gerçekten değil. Gece iyi gidiyordu, bu yüzden onunla yuvarlanıyordum.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordum, shake'imi höpürdeterek. Bu gece Georgia hakkında çok şey öğreniyordum. Ve Brett hakkında biraz daha.

Yolu işaret etti. "Birkaç mil aşağıda bir park var. Futbol sahaları ve benzeri şeylerle dolu bu devasa çimenlik alan. Ben çocukken hafta sonları babamla ben buraya gelirdik. Bu terfisinden önceydi, daha sık evde olduğu zamanlar. Birkaç saat futbol oynardık, sonra öğle yemeği için buraya gelirdik. Sahip olduğumuz gelenek buydu.

"Babam dersten sonra beni dondurma yemeye götürürdü" dedim. "Bizim işimiz buydu."

Brett kızartmamı shake'ime batırdı ve bana uzattı. "O zaman bu bizim işimiz mi?" O sordu. "Gece yarısı arabamda fast food yemek mi?"

ağzımı açtım Kızartmayı içine soktu. "Buna tamamen katılıyorum."

"Ben de."

"Baban neden bu kadar çok seyahat ediyor?" Ailesinin parası olduğunu biliyordum ama sebebi hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eyaletler arası otoyolda inşa edilen yeni oteli gördün mü?" Sahiptim. Karşılama tabelasından birkaç mil sonra Crestmont'a gittiğinizde tam da buydu. Ay sonunda büyük açılışını yapması gerekiyordu. "Ülke genelinde bir sürü var, ancak bu burada inşa edilen ilk kişi. Babam onlar için çalışıyor. O baş finans görevlisi, tüm bu para şeylerini yapıyor. Bu yüzden ülke çapında uçuyor ve farklı yerlerde check-in yapıyor. Sanırım her şeyin yolunda gittiğinden emin oluyor."

Peki ya annen?

"Çalışmıyor."

Kendini güvende hissetmek için yeterli paraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Öğrenim ücreti, öğrenci kredileri veya ders kitaplarının maliyeti hakkında endişelenmenize gerek yok. İstedğin okula gidebilme yeteneğine sahip olmak.

"Annem hep çalışırdı. Eskiden hemşireydi," dedim. "Fırını ilk açtığında endişeliydi. O kadar iyi yapmıyordu. Günde sadece birkaç müşteri. Buna çok fazla para yatırdı ve başarısız olsaydı ne yapardık bilmiyorum. Birkaç ay sonra havalanmaya başladı. Kasabada insanlar bundan bahsediyordu ve çok büyük siparişler almaya başladık. İşte o zaman orada yardım etmeye başladım. Annemin fırının bu kadar popüler olmasını beklediğini sanmıyorum; sadece üç kişiyi işe aldı.

Brett, "İşinin iyiye gitmesine sevindim," dedi. "Jöle çanları olmasa ne yapardım bilmiyorum."

ona gülümsedim. "Ben de değil."

"Bu anı neyin daha iyi yapacağını biliyor musun?" "Jöle çanları mı?"

"O da, evet, ama başka bir burger diyecektim. Hemen döneceğim."

Nasıl hala açtı? Ve nasıl bu kadar iyi durumda kaldı? Yaptığı gizli bir spor salonu rutini ve yoğun futbol antrenmanı olmalı.

Arabanın dışında Brett'i izliyordum; Muhtemelen cüzdanını aramak için ceplerini karıştırıyordu ki önümüze bir araba yanaştı. Bizim gibi yağlı bir şeyi özleyen daha fazla genç bekliyordum. Bunun yerine el ele tutuşan yaşlı bir çiftti ve vay canına, o araba pahalı görünüyordu. Bu kasaba için çok pahalı. Brett de onları fark etmiş olmalı ki dışarıda durup izliyordu. Orada donmuş halde durduğu için onların yolculuğuna hayran olduğunu sanıyordum. Bir eli hala kapının kolundaydı. Bütün erkeklerin güzel arabalara karşı bir zaafı var mıydı?

Ama sonra gerçekten yüzüne baktım. Ağzı sonuna kadar açıktı ve karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu.

Tekrar içeri atladı, gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve park yerinden hızla çıktı. Emniyet kemerimi takmak için zar zor zamanım vardı ve o yola döndüğünde uçarak kapıya koştum. "Yavaşla!" diye bağırdım ve bardağı dökülmemesi için bacaklarımın arasına yerleştirdim. "Brett!"

Arabayı çok hızlı sürüyordu. Ona baktım ve sanki farklı bir dünyadaymış gibiydi. Gözleri yola kilitlenmişti; elleri direksiyonda ölümcül bir tutuşa sahipti. Dudakları hareket ediyordu. Kendi kendine mi konuşuyordu? Ya ağlayacak ya da bir şeye çarpacak gibiydi.

Brett, beni korkutuyorsun. Yavaşla." O kadar alçak sesle mırıldanıyordu ki onu duymak için radyoyu kapattım. "Ne?"

"Buradan gitmeliyim," dedi.

Brett. Uzandım, elimi koluna koydum. "Kenara çekmek."

"Burada olmaması gerekiyor."

"DSÖ? Neden bahsediyorsun?"

Hız göstergesindeki ibrenin daha da yükselmesini izledim. Daha yüksek. Daha yüksek. Ta ki neredeyse yüze gelene kadar. Çarpıp ölecektik ve polis bizi bulduğunda vücudum çilekli milkshake içinde kalacaktı.

Brett. Ortasına doğru eğildim, elimi doğrudan direksiyondaki onunkinin üzerine koydum. "Yavaşlaman gerekiyor."

Brett gözlerini kırptırdı, başını salladı ve onun elindeki elime baktı. Bana baktı, yüzümdeki dehşete kapılmış ifadeyi görmüş olmalı ve alçak sesle küfretti. Sonra yavaşladık. Sonunda Brett kenara çekti, motoru durdurdu ve başını ellerinin arasına aldı.

sustum.

Nefes aldım. İçinde. Dışarı. Vücudumun parçalarını zihinsel olarak saydım. Ayak parmaklarımı kıpırdattı. Parmaklarımı kıpırdattı. Her biri on. Kendime ikimizin de iyi olduğunu söyledim. Konuşabileceğime emin olduğumda, "O da neydi?" dedim.

Cevap yok.

Brett mi? Hiç

bir şey.

"Beni korkutuyorsun. O insanları tanıyor muydunuz?" Yüzlerini net olarak göremeyecek kadar karanlıktı ama tanıdığım hiç kimseye benzemiyorlardı. Ve Crestmont oldukça küçüktü, bu yüzden muhtemelen en azından onları tanırdım.

Sonra hayır, artık Crestmont'ta olmadığımızı hatırladım. Peki Brett onları nasıl tanıyordu?

Başını direksiyondan kaldırıp koltuğa yasladı. Gözleri kapalıydı, göğsü çok hızlı bir şekilde içeri ve dışarı hareket ediyordu. Panik atak mı geçiriyordu? Ambulans çağırmalı mıyım? Telefonumu çıkardığımda elini elimin üstüne koydu. "Ben iyiyim," dedi, sesi hiç iyi değilmiş gibi geliyordu.

"Neydi o?"

"Bilmiyorum."

"DSÖoldu?" Onun yerine

denedim. "Bilmek

istemiyorum."

Bu, saniye geçtikçe daha az mantıklı geliyordu.

Sonra kalbim düştü, mideme düştü çünkü Brett, "Sanırım o benim babamdı. Ve o kadın benim annem değildi.

Ah.

Ah.

"Ama ben... babanın Ohio'da olduğunu söylemiştin." Bunu söyler söylemez ne kadar saçma olduğunu anladım. Ve sonra her şey bir nevi yerine oturdu, ikimizin de çözmek istemediği bir bilmece.

Öyle sanıyordum, diye fısıldadı Brett.

Ona uzandım - eli, kolu, herhangi bir şey. kilitlendim Sıkı. Su olmadan boğulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Seni kıyıya geri getirecek kimsenin olmaması daha kötüydü.

elini tuttum Gerçekten çok sıkı.

"O olduğundan emin misin?" Sordum çünkü hava kararmıştı ve bu bakışın Brett'in yüzünden çıkması için çaresizdim.

Brett bir şey söylemedi. Orada oturduk, arabalar hızla geçerken yolun kenarına park ettik. ne diyeceğimi bilemedim Kahretsin, ben de bunu yaşadım. Şey, farklı bir versiyon, ama yine de aynıydı. Ve eğer o gerçekten onun babasıysa, yardımcı olacak kelimeler olmadığını biliyordum. Hiçbir "özür dilerim" bu yarayı iyileştiremez.

"Kitabın var mı?" diye sordu.

Ne? "Hmm. Evet. Burada bir yerlerde." Çantamı kucağıma alıp karıştırdım.

"Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var."

Sağ. Bu mantıklıydı. Annem pişiriyor. benim okumam İkisi de dikkat dağıtıcıydı.

"Sende var mı?" diye tekrar sordu, sesi paniklenmişti.

kitabı çıkardım. Brett içini çekti, emniyet kemerini çözdü ve sandalyesini geriye yatırdı. Kollarını kendine doladı ve gözlerini kapattı. Daha önce olduğundan çok farklı görünüyordu. Daha küçük. Daha üzücü.

"İyi misin?" Uzanıp ona sarılmak isteyerek fısıldadım. "Bana oku" dediği tek şey oldu.

"Bu kitabı seveceğini sanmıyorum." Romantikti. Utanç verici bir şekilde

Bu yüzden.

"Lütfen, Becca."

İşaretlediğim sayfayı açtım ve okumaya başladım. Benim sesim

ilk başta kulağa tuhaf geliyordu, daha tizdi ama sonra düzeldi ve yine kendim gibi konuşmaya başladım.

Yüksek sesle okumak tuhaftı. Bu kurgusal dünyayı tek başıma işgal etmeye o kadar alışmışım ki, Brett'in yanımda olması farklı hissettirdi. Fena değil farklı. Sadece farklı. Dinleyip dinlemediğinden bile emin değildim. Uyuyor gibiydi. Her paragraftan sonra durup ona gizlice göz attım.

İlk bölümü bitirdikten sonra gözlerimiz buluştu. "Devam et" dedi. Ben de okumaya devam ettim.

Sokağa ıkma yasağını ilk kez o zaman kaçırdım.

Brett

OHIO'DA DEĞİLDİ.

Bu onun arabasıydı. Onun takım elbisesi. Bunlar başkasının ellerini tutan elleriydi. O benim babamdı.

Ama annem değildi.

Hiçbir anlamı yoktu, çünkü babam asla... .

Kelimeyi düşünemedim bile. Her şey yanlış hissettiriyordu. Hiç bitmeyen bir kabus.

Bir iş gezisinde olması gerekiyordu. Ohio'da. Otelde. Toplantılarda olması, personelle konuşması ve finansal konularla ilgilenmesi gerekiyordu. Daha önce hiç görmediğim bir kadınla gecenin bir yarısı lokantada olmaması gerekiyordu. Ve onun elini bu şekilde tutmaması gerekiyordu.

Becca'nın dediği gibi, hava karanlıktı. Ve babam olduğunu bilmeme rağmen, kafamın içinde sürekli şunu söyleyen bir ses vardı:*ama ya olmasaydı?*O sese sarıldım çünkü kafam karışmak kızmaktan daha kolaydı. Karışıklıkla birlikte hala olasılıklar vardı; henüz siyah beyaz değildi. Ve şu anda ihtiyacım olan griliğin içinde bir yerlerde bir parça umut vardı.

Tersinden daha iyiydi: kendimi onun gerçekten babam olduğuna ikna etmek. Bu ne anlama gelir? Bütün o iş gezileri bir yalan mıydı? olamazlardı. Her eyaletten hediyelik eşyalar getirdi. Ama yokken başka ne yapıyordu? Çalışmadığı zamanlarda ne yapıyordu?

Sonra geçen hafta sonu New York'tan eve gelip bana hiçbir şey getirmediği zamanı hatırladım. New York'ta mıydı? Muhtemelen değil. Bütün zaman boyunca buradaydı. O değil miydi?

Ama belki de o değildi.

Ama öyleydi.

Bu o idi.

Ertesi sabah kafam bir karıştırıcıya konmuş gibi hissetti. uyandım

annemden bir mesaj Yogadaydı, sonra öğle yemeğine gidiyordu. Birkaç saat evde olmayacaktı. Sonra bana bir ton tuğla gibi çarptı. *Annem*. Babama aşık olan annem. Hayatının yaklaşık yirmi yılını onunla geçiren annem. Bunun sadece benimle ilgili olmadığını anladım. Bu onu da mahvedebilir.

O zaman ona gördüklerimi söyleyemeyeceğime karar verdim. Emin olana kadar değil.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Duş aldım ve Becca'yı aradım. Hemen açtı, muhtemelen hala benim için endişeleniyordu. Dün gece karanlıkta bana kitap okuyan sesini hatırladım. Şu an buna yine ihtiyacım vardı. O küçük huzur duygusu. Bu kesinlik.

"Gelebilir misin?" Diye sordum.

Yarım saat sonra kapım çaldı. Becca kamburunu çıkarmış verandada duruyordu. Merhaba, dedi nefes nefese.

"Becca...buraya mı koştun?"

İçeri girdi, göğsü inip kalkıyordu. "E-evet. Kulağa acil geliyordu. Bir sürüşü yoktu. İyisin?"

Ona baktım: alnına yapışmış saçlar, bayılacakmış gibi eğildi, nefes almaya çalışırken ağzı açık kaldı. Bu kız kelimenin tam anlamıyla kasabanın diğer ucundan benim evime koşmuştu. Ambulansa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama endişelendiği tek şey bendim. Ona sarıldım, çenem başının üstüne dayanana kadar onu göğsüme sardım. O zaman hissettim, dün gece bana kitap okurken hissettiğim duygunun aynısı. O sessizlik. Fırtınada bir mola.

"Teşekkür ederim," dedim.

bırakıyorum Saçlarını düzeltti, yanakları kızarmıştı. "Evet. Elbette. Naber?" Onu mutfaka götürdüm. Etrafına bakınmaya devam etti. İlk başta eve hayran olduğunu düşündüm - annem dekorasyon konusunda aşırıya kaçtı - ama sonra onun kapı eşiklerinden dışarı baktığını ve üst kata bakmaya çalıştığını gördüm.

Evde kimse yok, dedim ona.

Gözle görülür şekilde rahatladı.

Mutfak masasına oturduk. Her ihtimale karşı ona iki su şişesi aldım. İlkini bitirmek üzereyken, "Yardıma ihtiyacım var," dedim.

"Bunun babanla bir ilgisi var mı?"

Başımı salladım. "Dedektiflerle ilgili herhangi bir kitap okudun mu?" Evet olduğu ortaya çıktı.

Ofisinde başladık. İçeride olmak garip hissettirdi - babam kimsenin içeri girmemesi konusunda oldukça katıydı. Odaya baktım. Her şey organize edildi. Raflardaki kitaplar alfabetik olarak sıralanmıştı; masanın üzerindeki kağıtlar

düzgün kenarlı yığınlar halinde istiflenmiş. Her şey cilalı ve parlak görünüyordu. Becca, kredi kartı geçmişini kontrol etmekle ilgili bir şeyler söyleyerek doğruca bilgisayarına gitti. "Bilgisayarın bir parolası var," dedi gözlerini kısarak ekrana bakarak. "Herhangi bir fikir?"

Tüm Nancy Drew'a gidiyordu. Ben de öyleydim.

Yanına gittim ve durdum. Adımı dene. Girdi. Parola kutusu sallandı ve kırmızıya döndü. Bu yanılttı. "Annemin adı olan Willa'yı dene." Yine şans yok. Doğum günlerini, yıldönümlerini, ailemin eskiden sahip olduğu evcil hayvanların isimlerini denedik - hiçbir şey işe yaramadı.

Bu bir çıkmaz sokaktı.

"Şimdi ne var?" Diye sordum.

Becca ellerini ovuşturdu, çenesini üstüne koydu. Dudaklarını ısırarak derin derin düşündü. Derin düşüncelere daldığında bunu çok yaptığını fark ettim. Bazen okurken bile.

Büyülenmiş gibi ağzına bakıyordum ki, "Bilgisayarında olmayan bir şeyi kontrol etmemiz gerekiyor. Dün uçağının kaçta kalktığını biliyor musun? Brett mi?"

Boğazımı temizledim. "On otuz." Telefonuna bir şeyler yazdı. Hey, bir bakayım, dedim omzunun üzerinden bakmak için çömelerek. Havaalanının web sitesinde Atlanta, Georgia'dan Columbus, Ohio'ya uçuş kayıtlarını kontrol ediyordu. Dokunmaya devam etti. Ekran her yeniden yüklendiğinde göğsüm daralıyordu. daha bakamadım Odanın diğer tarafına geçtim ve koltuğa oturdum, parmaklarımı kavuşturdum.

Tek ihtiyacım olan küçük bir umuttu. Bazı iyi haberler.

"Buldum!" Becca kanepeye koştu ve bana ekranı gösterdi. Atlanta'dan Columbus'a bir uçak vardı ve dün sabah kalktı. On otuz.

Kalbim bir defibrilatöre bağlanmış ve şok verilmiş gibi hissettim. Yine atıyordu.

Bu iyiye işaret, dedi Becca. Belki de gerçekten Ohio'dadır ve dün gece gördüğün adam... . . başkası."

Buna gerçekten inanıyor musun? Ona sordum.

Evet dedi ama yüzündeki ifade aksini söylüyordu. "Pek iyi bir yalancı değilsin, Becca."

İçini çekti. "Üzgünüm. Umutlu kalmaya çalışıyorum. Hangi otelde kaldığını biliyor musun? Arayıp giriş yapıp yapmadığını görebiliriz."

Bu iyi bir fikirdi. Babam genellikle çalıştığı otel şirketi olan United Suites'te kalırdı ama emin olmak için anneme mesaj attım. Aynı oteli yazdığında telefon numarasına baktım -neyse ki Columbus'ta sadece bir tane vardı- ve Becca aradı.

Telefon alıyordu. Ellerim titriyordu. Ayağımı yere vurmadan duramadım.

Selam, dedi Becca. Neredeyse kanepeden dūşuyordum. "Dün öğleden sonra bir konuğun check-in yapıp yapmadığını kontrol edip edemeyeceğinizi merak ediyordum. Adı..." Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Thomas," dedim ağzımdan.

"Thomas Wells," diye bitirdi. "Evet, o benim, uh, babam. Telefonuna cevap vermiyor ve endişeleniyoruz." Becca, resepsiyon görevlisi ne derse desin başını sallıyordu. Yaklaştım, duymaya çalıştım. "Bu Thomas. Evet, W-E-L-L-S. Elbette. Beklemedeyim," diye fısıldadı. Bir saniye sonra, Ah, dedi. Tamam aşkım. Yine de teşekkürler. Hoşçakal."

Telefonu

kapadı.

"Kuyu?"

Yüzündeki ifadeyi beğenmedim.

"Bu isim altında bir çekince olmadığını söyledi."

Sanki zemin bataklığa dönmüştü ve ben de altından ekiliyordum. "Brett..."

Bana uzandı. Yürüdüm. Koridorun aşağısında ve yukarısında

Annemlerin odasına gelene kadar merdivenlerden ıktım. Dolaba baktım. Ceketinin tüm ceplerini kontrol etti. Sonra şifonyer çekmeceleri, komodinler. Orada hiçbir şey yoktu. Gölgesi restoran makbuzları yok. Anneminkine hiç benzemeyen hiçbir parfüm yoktu. Tanrı aşkına. ıkmazdan sonra çıkmaz sokaktı.

Kapının gıcırdadığını duyduğumda yerde oturuyordum. Becca içeri girdi, biraz rahatsız görünüyordu. Sanırım ağlıyor olabilirim çünkü onu bir yerine iki tane görüyordum.

"Biliyor musun," dedi yanıma diz çöküp oturarak, "ailem boşandığında ben de böyle hissettim. Sanki evlilikleri bir yapbozmuş ve ihtiyacım olan tek şey doğru parçaları bulmakmış gibi cevaplar aramaya devam ettim. Babamın neden ayrıldığını ve hangi anda artık bizi istemediğini anladığını merak ederek yıllarca buna kafayı taktım. Bir gece yemek sırasında mıydı? Bilmediğim bir kavga mı oldu? Annemi sevmekten vazgeçti mi? Çok fazla soru var ve ben hala cevapları arıyorum, Brett. Şimdi bile. Yani" -gülmeye başladı- "Bazen onun evine geliyorum ve orada tam bir ucube gibi dikiliyorum! Bakıyor ve bekliyor! gittim bileierigeen hafta eşiyle konuştu! Ve en kötüsü, neyi beklediğimi bile bilmiyorum. Orada öylece duruyorum ve buna gerek kalmayacağım günün geleceğini umuyorum. Artık böyle hissetmeyeceğim zaman.

"Ve bazı günler daha iyi. Atari salonunda jelly bells yerken olduğu gibi. Ya da annem ve Cassie ile fırındayken. O anlarda, sanki babamla yaşadığımız hayat başka bir hayattanmış gibi. Ve

Sadece annem ve ben olduğumuz için mutluyum. Ama berbat olduğu günler var. Onu takıntı haline getirdiğim ve anlamsız olduğunu anlayana kadar her küçük şeyi derinlemesine analiz ettiğim günler. İnsanlar gidiyor, Brett. Onlara kalmaları için bir sebep vermemek bizim suçumuz değil. Bulamamaları onların suçu. Bilirsin?"

Hayır, bilmiyordum. Çünkü bu ana kadar hayatım bu mükemmel küçük baloncuğun içindeydi: mükemmel bir ev, mükemmel bir futbol kariyeri, mükemmel bir aile.

- her şey çok mükemmeldi. Çok mükemmel. Ve şimdi ezikler vardı. Çatlaklar. Ve annemin akşam yemeğinde o kadeh şarabı düşürdüğü zamanki halini düşünmeye devam ettim. Ve babam New York'a gittikten sonra onu yatak odasında ağlarken bulduğum gece. Ya da adamın geri geldiği ve kadının tek kelime etmeden verandada durduğu sabah. Ve mükemmel olmanın sadece bir görünüş olduğunu anlamadığım için kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Bir hareket. Perdeyi geri çekerseniz, arkasında bir sürü bok saklanıyordur.

"Babamın bir ilişkisi var." Kelimeleri fısıldadım, sanki yeterince alçak sesle söylersem daha az doğru olurmuş gibi.

"Evet," dedi Becca. Eli zeminde kaydı ve benimkini tuttu. "Öyle."

Becca

ŞÜPHE OLDUĞUNDA ŞU ANDA GERİ DÖNÜNGüvenilir pro-con listesi.

Brett'in yatak odasında kendimi evimde gibi hissettim. Muhtemelen bu yıl bulunduğum en tuhaf yerlerden biri. Haftalar önce, biri bana Cumartesi öğleden sonramı Brett Wells'in yatağında oturarak geçireceğimi söylese, suratlarına gülerdim.

Brett masasının çekmecesinden bir defter ve kalem çıkardığında şehre gittim. Sayfanın ortasından aşağı doğru bir çizgi çizdim ve bir tarafına Artıları, diğer tarafına EKSİLER yazdım. Liste, annesine babasının ilişkisini anlatmanın iyi bir fikir olup olmadığına karar vermektir. Veya, daha ağır bir notta, mümkünçokluşler.

Brett, başı hâlâ ellerinin arasında, masasında oturuyordu. Onu böyle görmek ve ona yardım etmek için ne yapacağımı bilememek benim için fiziksel olarak acı vericiydi. En azından bir an için acıyı hafifletecek büyülü bir kelime bilmeliyim. Ama hayır. Hiçbir şeyim yoktu. Nada. Dünyası parçalanıyordu ve beynimin aklına getirebildiği tek çözüm aptalca bir listeydi.

Kelimenin tam anlamıyla sahip olduğumuz tek şey buydu. Baskı devam ediyordu.

Kalemi dizime vurarak yüksek sesle düşündüm. "Bir hile, gördüğümüz kişinin baban olmaması ihtimalinin her zaman çok düşük olması olabilir." Brett bir ses çıkardı, neredeyse homurdanır gibi bir ses çıkardı ve başını kaldırmadı. "Belki annene söylemenin yarardan çok zararı olur. Sanki her şeyin gerçeğe değişmesinden bilememeyi tercih etmiş gibi. Cehalet mutluluktur ve hepsi bu."

Brett, "Bu bizi iki yapar," diye mırıldandı.

Listenin CON tarafını iki madde işaretiyle doldurdum.

"Profesyonel, annenden bir sır saklamana gerek olmaması ve onun gerçeği bilmeyi hak etmesi. Ben olsam bilmek isterdim."

Brett ayağa kalktı. "Bu çok saçma Becca. Cidden bir liste kullanıyoruz

Annemin kalbini kırmamız gerekip gerekmediğini çözelim mi?

Defteri biraz daha sıkı tuttum. "Karar vermeme yardımcı oluyorlar."

"Ama bana yardımcı olmuyor," dedi odadan fırlayarak.

Bundan nefret ettim. Söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissetmek onun için işleri kolaylaştıracaktı. Ama olmak zorundaydı *bir şey*. Bu okuduğum, geleceğin önceden planlandığı bir kitap değildi. Hâlâ Brett'in hikayesini değiştirme şansım vardı. Peki ben ne yapacaktım?

Bir fikrim vardı. Oradaydı, aklımın bir köşesinde. Brett'in dikkatini dağıtmak istediğini, bunun işlemesine yardımcı olacağını söylediği dün geceyi düşünmeye devam ettim. Ve mükemmel bir dikkat dağınıklığı yaşadım. Ama kişiseldi. Çok kişisel. Ve bu, Brett'le çıkmakla ilgili kendi yanlış listeme yazdığım şeylerden biriydi - beni en çok korkutan tek dolandırıcı.

Her şeyi perspektife koymaya çalıştım. Brett şu anda çok şey yaşıyordu ve dünyanın alt üst olmasının nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Ve tüm duygularımı bastırmak yerine birinin bana yardım etmesine izin vermeyi diledim. Belki o zaman şimdi daha iyi olurdu, geçmişte takılıp kalmaktansa şimdiki zamanda daha çok. Bu beş yıl önceydi. Geri dönüp kendi hikayemi yeniden yazamazdım. Ama Brett şu anda oluyordu. Ve ona bir geceliğine bile olsa yardım edebilme şansım olsaydı, buna değmez miydi?

Sayfadaki listenin üstünü çizdim. Sonra defteri masanın üzerine koydum ve aşağı inen Brett'i takip ettim. Onu kanepede oturmuş tavana bakarken buldum. "Hey," dedim yanına oturarak. Bütün gün gülümsememişti.

Brett parmaklarını benimkine sürttü. "Kızdırdığımı için özür dilerim," dedi. "Bu çok fazla. Sanki hayatım hakkında düşündüğüm her şey, ailem, evlilikleri yalandı. Hemen babamı arayıp sormak istiyorum. cevaplar istiyorum Ama onlara sahip olma düşüncesi ürkütücü, Becca. Ne yapmam gerekiyor?"

Gözleri kırmızıydı, benimkilere bakıyordu. Ağlamak için odadan çıktığını fark ettim.

"Mesele şu ki," dedim, "şu anda bir şey yapmana gerek yok. Bunun ölüm kalım meselesi gibi görüldüğünü biliyorum ama tüm bu ağırlık yarın hala orada olacak, Brett. O zaman bir karar verebilirsin. Bu akşam, akşam yemeği için evime gelmelisin." duraklattım. Kelimeleri zorladı. "Ben ve annemle."

"Annenin bizi bilmesini istemediğini sanıyordum?"

"Yapmıyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama şu anda bir manzara değişikliğine ihtiyacın var. Bu evde olmak sana yardımcı olmuyor."

"Bunu gerçekten benim için yapar mısın?" O sordu. Sesinin şaşırmış gibi çıkması beni üzdü.

"Elbette." İki numaralı Brett fiyaskosu gerçekten ne kadar kötü olabilir?

Brett başını benimkine yaslayarak uzun bir nefes verdi. Sen sahip olmadığım en iyi kız arkadaşsın, Becca Hart.

Bu akşam yemeği için gergin olduğumu söylemek yetersiz kalır. Gözle görülür şekilde çıldırmıştım. Ayaklarım asansörün zeminine vuruyordu ve yemin ederim bu şey normalden daha hızlı hareket ediyordu çünkü aniden kapılar açılıyordu ve dairemin önünde duruyorduk.

"Unutma," diye fısıldadım Brett'e, "sahte hiçbir şeyden bahsetmek yok. Anladım?" Bana hâlâ o aşırı Brett gülüşünü atmıyordu ama dudakları biraz seğirdi.

Bu bir
başlangıç
tı.

"Anladım
."

Kalbim midemde bir yerde, kapıyı çaldım. "Evinizin anahtarı yok mu?" diye sordu.

Tabii ki evimin anahtarları vardı. Hatırlayamayacak kadar gergindim. Kahretsin. Onları cebimden aldım ve kapı açılır açılmaz anahtarı kilide soktum. Annem bana baktı, sonra Brett, sonra tekrar bana yaklaşık bin kez. Yemin ederim ağır çekimde oldu. Her ıstırap verici saniye akıp gidiyordu ve farkındalığın ona çarptığı anı tam olarak gördüm.

"Bu bir sürpriz," dedi saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Anne, dedim ona beni utandırma lütfen bakışı atarak, Brett i hatırlarsın. Benim"-hadi Becca. tükür onu-"erkek arkadaş."

Nefesi kesildi, eli ağzının ve her şeyin üzerinde uçtu.

Bir saniye ve pişmanlık o kadar mevcuttu ki.

Brett! Fırından! Bells'in tüm cannoli'leri düşürmesine neden olan sensin—"

"Bunu gündeme getirdiğin için teşekkürler, anne."

"—Elbette seni hatırlıyorum canım. İçeri gel."

Brett her zamanki kibarlığıyla, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hart," dedi. Sonra ona The Smile'ı verdi. O bir gidendi.

Tanrı aşkına, anne. Ve bunu bir arada tutması gereken kişinin ben olduğumu düşündüm. "Bana Amy diyebilirsin tatlım. Keşke Becca bana öyle olduğumuzu söyleseydi.

Akşam yemeğine misafirin var," dedi annem, bana o kadar da ince olmayan bir bakış atarak. "Hamburgerden daha süslü bir şey yapardım."

"Hamburger güzel anne. Zaten bu onun favorisi." "Bunlar?" diye sordu, ikimize de içeri girmemizi işaret ederek.

"Evet." Brett kaşlarını çatarak bana döndü. "Bunu hatırladığımı sanmıyordum."

Omuz silktim, güneş kadar sıcak hissettiren aptal yanaklarımı kapatmak için saçlarımı omuzlarımın önüne attım. Neyse ki, o zaman annem bizi mutfığa götürdü ve dikkat, hakkında rastgele gerçekleri ezberleme yeteneğimden çekildi.

Brett. Hava her zamanki ılık vanilya kokusu yerine yağ ve et gibi kokuyordu. Annem ocağa koşmuş elinde iki tepsiyle oynuyordu. "Oturun, siz ikiniz. Sadece bir dakika daha olacak.

Brett annemin yanına gidip fırının kapısını kapatırken ben oturdum. Tam bir popo öpücüğü. Düğünümüz için kaç beden smokini giyeceğini görsel olarak ölçmeye çalışır gibi ona bakıyordu. Brett'in fark etmediğini umdum. Ya da sırtını döndüğünde bana verdiği başparmağına bakın.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Hepimiz oturduğumuzda ve annem ilk şokunu atlatmış gibi görüldüğünde, "Peki, bu ne zaman oldu? Becca bana ikinizin sadece arkadaş olduğunuzu söyleyip durdu.

"Birkaç hafta önce," dedi Brett.

öksürdüm Gerçekten, gerçekten
gürültülü.

Brett bana şaşkın bir bakış atmak için tabağına patates kızartması atmayı bıraktı.

Hasar kontrolü yaparak, "Brett'in demek istediği," dedim, "birkaç haftadır konuşuyoruz. *Arkadaşlar*, ve yakın zamanda çıkmaya başladık. Değil mi, Brett?"

"Evet. Kesinlikle." Sonra ağzına bir avuç patates attı. İyi. Şimdi konuşamaz ve tüm bunları alt üst edemezdi.

Neyse ki annem aşk at gözlüğü takmıştı ve hatayı fark etmedi. Bir ucube gibi ikimize sırtıyordu. Ve bir kez olsun Brett'in bu kadar hızlı yediğine şükrettim. En azından bu yemek çabuk biterdi.

Brett'e dairemizde verdiğim tur, yatak odamda sona erdi. Komikti: Güne onun yatak odasında başladım ve şimdi benim odamdaydık.

Ve komik derken ciddi anlamda sinir bozucu demek istedim.

Gözleri anında tavandan tabana kitap raflarından oluşan duvara kilitlendi. Renk uyumunu sağladım. çok gurur duydum

"Bunların hepsini okudun mu?" O
sordu. "Çoğu kez birden fazla,"
dedim.

Yatağımın ortasına oturup ellerimi kucağımda birleştirdim. Kendimi çok garip hissettim. Rahatsız edici bir şekilde değil. Daha çok, bir erkek ilk kez odama giriyormuş gibi. Kelebekler geri dönmüş, midemde uçup gidiyordu.

Brett'in bakışları kitaplardan sarı duvarlarımı kaplayan posterlere kaydı. Çoğunlukla gençken dinlediğim gruplar ya da en sevdiğim kitaplardan bazılarının filme alınmış posterleriydi. Kayıt için, kitap her zaman daha iyiydi.

"Odan güzel," dedi yatağımın kenarına oturarak. "Tam da beklediğim gibi."

"Ve bununla bir sürü kitap görmeyi beklediğini kastediyorsun."

"Hemen hemen. Evet." Brett güldü ve ben parmağımı ona doğrultarak nefesim kesildi. "Güldün!"

"Bu yüzden?"

"Bütün gün gülmedin. Bunu bekliyordum."

Komodinin üzerindeki fotoğrafa dönmeden önce kaşlarını çatarak bir an beni izledi. Annem ve ben sarılıyorduk. O gün dışarısı o kadar güneşliydi ki, parıltıdan yüzlerimizi bile zar zor görebiliyordunuz.

Brett fotoğrafı aldı. "Bu ne zaman?" O sordu.

"On üçüncü doğum günü partim. Bu, annemin korkunç bir aşçı olduğu zamanlardı. O yıl doğum günü pastamı şeker yerine tuzla yapmıştı. İğrençti. Kimse yemedi. Bu fotoğrafı güneş batmadan hemen önce çekti."

"En sevdiğin doğum günü bu muydu?"

"Demedim. "Babam olmadan ilkiydi." Çerçeveyi elinden alıp yavaşça komodinin üzerine koydum.

Brett yatağın üzerinden geçti ve sırtı başlığa dayanana kadar biraz daha yaklaştı. Evimden çıkmak konusunda haklıydın. Burada seninle ve annenle olmak işe yaradı. Daha iyi hissediyorum. Bu, diğer her şeyin biraz küçülmesine neden oluyor."

"İstediğin zaman gelebilirsin," dedim. "Annemin buna bayılacağını biliyorum. İstersen yerleşebilirsin. Muhtemelen bir oda arkadaşım olması onun için sorun olmaz."

Tekrar güldü. "Biraz fazla hevesli, ha?"

"Sadece mutlu olmamı istiyor. Sanırım boşandıktan sonra bunun beni mahvettiğinden falan endişelendi. Aşka inanmayan ve hayatının geri kalanını birkaç düzine kediyle yalnız geçiren bu duygusuz robota dönüşeceğimi."

"Ama sen aşka inanmıyorsun."

Hayır. Ama inanmaya başlıyorumbeğenmek.

Kapa çeneni beyin.

"Aşka inanıyorum," dedim, "sadece riske girmeye degeceğini düşünmüyorum. Mesela biriyle çıkarken ya o kişiyle evlenirsin ya da kalbin kırılır. Bu yüzde elli şans. Ve onlarla evlensen bile, bir diğeryüzde elli ihtimalle boşanacaksın. İnsanlar hangi noktada olasılıkların her zaman kendilerine karşı olduğunu fark eder?"

"Doğru kişiyi bulduğunda onu bu kadar özel yapan da bu değil mi? İkinizin olasılıkları yenebildiğiniz gerçeği mi?"

"Tabii, ama aşık olmanın hala pek çok dezavantajı var. Ancak okumak," dedim muhteşem kitaplığımı işaret ederek, "size tüm eğlenceyi verir."

acı olmadan Harika bir alternatif.”

"Annemle babamın evliliği ters giderse bir iki kitap ödünç almam gerekebilir."

Ona dirseğimle vurdum. "Öyle söyleme Brett. Ne olacağını bilmiyorsun." Demek istediğim, ailemin geçmişine ve basit istatistiklere dayanarak ne olacağını biliyordum. Ama Brett'in iyiliği için umut besliyordum. Bunu hak etti.

"Oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim," dedi. Bu dikkat dağıtma tekniği işe yaramıyordu.

"Biliyor musun?" Yataktan fırladım ve dizüstü bilgisayarımı alıp ona fırlattım. "Hemen döneceğim." Mutfığa koştum ve dondurucudan bir kutu pamuk şekerli dondurma aldım, anneme kapıyı açık bırakacağımıza dair güvence verdim (göz devirme işareti), sonra aynı derecede küçük düşürücü başka bir şey söyleyemeden hızla odama geri döndüm.

Brett dondurmaya bir göz attı ve "Bana bu saçmalığı gerçekten sevdiğini söyleme" dedi.

"Pamuk şekerli dondurma mı?" diye sordum, tamamen dehşete kapılmışım. "Bu benim favorim."

Kabı açıp büyük bir kaşık alarak büyük bir gösteri yaptım, sonra hepsini yedim. İyi bir ölçü için kaşığı bile yaladım.

Brett, öğürmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Jöle çanları var mı?" O sordu.

"Hayır."

Korkunç dondurma tadına aldırış etmeden tekrar yatağa oturdum ve dizüstü bilgisayarımı Netflix'e açtım. "Fark ettim," dedim, "herkes bizim çıktığımızı düşünüyor ve daha ilk randevumuza bile çıkmamışız. Bu kabul edilebilir değil."

"Tamamen kabul edilemez," diye onayladı

Brett. "Yani sadece mantıklı..."

"Sadece mantıklı."

"—bunu ilk resmi randevumuz olarak ilan edersek. Ve benimle alay etmeyi bırak. Hangi filmi izlemek istersin?" Tüm farklı türler arasında gezindim.

"Korkunç bir şey," dedi çabucak. Şüpheli bir şekilde hızlı.

"Korku filmlerini sevdiğimi bilmelisin," dedim. "Yani, benim tamamen sevimli olmamı bekliyorsan, bu olmayacak."

Brett somurttu. filmi seçtim. Sadece perili olan yeni bir eve taşınmak için perili evlerinden taşınan bir aile hakkındaydı. Gerçekten benzersiz, çığır açan şeyler.

İlk yarım saat içinde tüm dondurma kartonunu yedim. Birkaç kez çok gülmekten boğuldum. Film komik değildi. Brett'ti. Her küçük şeye zıplıyor ve bağırıyordu. Hatta bir ara yüzünü yastıkla kapatmıştı.

Daha da kötüsü, yüzüne bir kaşık dondurma uzattım. "Biraz istemek?"
Kusuyormuş gibi yaparak onu itti.

Birkaç saniye sonra mırıldandı, "Dondurmanın tadı bu kadar berbat olan bir kızı aşık olduğuma inanamıyorum."

Tüm vücudum gergindi. Her tarafım ısınmıştı. Kalbimin kilitlediğim kafesten fırlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ve küçücük bir saniye için bunu düşündüm. Brett'e baktım. Ekranı çok yoğun bakıyordu. Tamam aşkı. Sanırım ikimiz de bunu hiç söylememiş gibi yapıyorduk. Ayrıca, tüm bunlar sahteydi. Yani sadece rol yapıyordu. Bunu kastetmesine imkan yoktu. . .

Gülümsememi kaşığın arkasına sakladım.

Ertesi sabah uyandığımda, Brett hala yatakta yanımda yatıyordu. Film sırasında uyuyakalmış olmalıyız. Hemen oturdum, sesini duyduğumda gerilmiştim.*yumruk!*dizüstü bilgisayarım yatağımdan düşüyor. Sonra yatağın ayakucundaki tabakta jöle çanları fark ettim. Altına sıkıştırılmış iki kağıt parçası vardı. Bir vardı*Becca*üzerine annemin imzasıyla karalanmış. Diğer okumak*Brett*.

Brett

BABAMIN İLK İŞ GEZİSİgeçen sene oldu İş yerinde bir terfi daha aldı ve kutlamak için ailemizi bir kasabada akşam yemeğine çıkardı. Restoran, İtalyan, gerçekten süslü. Masada bekleyen şarap şişeleri ve loş bir ışık vardı. Menü bile pahalı geldi. Her şey otuz doların üzerindeydi ve İtalyanca yazılmıştı. Annem gülümsemeyi hiç bırakmadı. Ben de mutluydum çünkü onlar mutluydu ve biz hep birlikteydik.

Yemeğin ortasında haberi babam verdi. Terfisinin daha fazla sorumluluk getirdiğini söyledi. Farklı otel konumları hakkında tavsiyelerde bulunmak için ülke çapında seyahat etmesi gerekeceğini. Şirketin kendisine güvendiğini ve onları etkilemesi gerektiğini söyledi. Hayır diyemeyeceğini söyledi. Annem heyecanlı görünüyordu. Ailemizin başarılarına eklenecek bir şey daha. Üzgündüm; kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Babamın haftalarca gitmesini istemedim. Birkaç günlüğüne gitmesini bile istemiyordum. Ama ikisi de bu kadar mutlu görünürken ne yapacaktım? Bana bakıp bir tepki mi bekliyorsun? Ben de babama evet, iyi olduğunu söyledim. Mutlu olduğumu. Ülkeyi iş için seyahat edebilmek kulağa harika geliyordu. Bir gün benim de futbol için seyahat edeceğimi söyledi.

Annem bir şişe daha şarap ısmarladı ve eve geldiğimizde babam onu eve taşıdı. Önümüzdeki hafta sonu ilk yolculuğuna çıktı. New York, Buffalo'daydı. Karşıdan gelen gezginler için Ontario sınırının hemen yanında yeni bir otel açılmıştı. Babam çantalarını topladı ve hepsi ön kapının yanında arka arkaya dizildi. Evrak çantası ve özel olarak dikilmiş yeni takımını vardı. Taksi garaj yoluna geldi ve annem ona veda öpücüğü verdi. Onu sevdiğini söyledi ve o da karşılık verdi. Ve bunu kastetmiş gibi görünüyorlardı. Gerçekten yaptı. Bunu gözlerinde ve yüzünü ellerinin arasına alma şeklinde görebiliyordum. Gerçekti.

Babam omzuma vurdu ve o yokken anneme göz kulak olmamı söyledi. Sonra oradan ayrıldı, taksiye bindi ve havaalanına doğru yola çıktı.

Onsuz ilk hafta sonu düşündüğümde daha iyiydi. Jeff ve ekipten diğer arkadaşlar geldi ve pizza sipariş ettik. Son futbol maçımızın kayıtlarını izledik. Koç bizden onları incelememizi, nerede yanlış yaptığımızı ve nereleri geliştirebileceğimizi görmemizi istedi. Ve annem iyi görünüyordu, ortalıkta oyalanıp bizi kontrol ediyordu. Babam gitmişti ama biz iyiydik. Elbette onu özlemiştim ama iki gün sonra eve geleceğini bildiğin birini çok özlemek zordu.

Babam geri döndüğünde bana yeni bir spor çantası ve otelden aldığı logolu bazı şeyler getirdi. Su şişeleri, anahtarlıklar - bu tür şeyler. Annem heyecanlandı. Heyecanlıydım.

Ama şimdi tüm o gezileri düşünmeden edemiyordum.

Geçen yıl boyunca onlarcası olmuştu. Ve iş gezilerinin ne zaman iş gezisi olmaktan çıktığını bana anlatacak her türlü ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım. Annem döndüğünde mutlu görünmeyi bıraktığı bir gün oldu mu? Ayrılmadan önce "Seni seviyorum" demediği bir gezi oldu mu? Bana getirdiği hediyeler beni o kadar heyecanlandırdı ki, durup onların sözde bulunduğu eyaletten olup olmadıklarını kontrol etmeyi bile düşünmedim.

Arkama bakmadan duramadım. Geçmişin futbol maçlarım gibi kaydedilmesini isterdim. Sonra hepsini yeniden izleyebilir, her şeyin değiştiği ana geri sarabilirim.

Sonra Becca'nın asla çözölemeyecek bir bilmecenin cevaplarını aramakla ilgili söylediklerini hatırladım. Bu tam bir cehennem gibiydi. Bundan beş yıl sonra geriye dönüp hala gerçeği bilmemek istemiyordum.

bilmek zorundaydım.

Anneme söylemeye karar verdim.

Zaten bildiğine dair derin bir şüphem vardı. Son birkaç haftaya dönüp baktığımızda, bazı işaretler vardı. Ağlamak Hüzünlü, sessiz görünüyordu. Akşam yemeğinde dökülen şarap ve annemle babamın kapalı kapılar ardındaki sessiz konuşmaları. Her şey birikiyordu, daha önce dikkat edemeyecek kadar meşgul olduğum bu küçük ipuçları. Ama şimdi oradaydılar, görmezden gelmek imkansızdı.

Umarım annem bilmiyordur. Çünkü bunca zaman babamın yalanlarını bilse ve bunu benden saklamaya karar verse nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

Ya bunca zaman bilseydi ve tek başına acı çekiyorsa? Bu beni daha da kötü hissettirirdi.

Bir yanımda annemin bazı cevaplar vermesini umuyordu. Mesela ona babamı başka bir kadınla gördüğümü söylediğimde, tüm bunlar için mükemmel bir açıklaması olacak ve hayatım futbol maçları ve sahte ilişkilerden oluşan normal rutinine dönecekti. Sanki eski bir arkadaşımıymış gibi. Belki de peruk takan annemdi. Bunun bir anlamı olacağından değil,

ama alternatifini düşünmekten çok daha kolaydı.

Ertesi sabah Becca'nın evinden eve dönerken ona söylemeye karar verdim. Geceyi onu ve annesini izleyerek geçirmek kafamda bir şeyleri değiştirdi. Gerçek ne olursa olsun, ailemin onunki gibi iyi olma şansının hala olduğu konusunda biraz güvence gibiydi. Bunu da tek başıma yaşamadığımı fark etmemi sağladı. Becca'nınki gibi benim de annem vardı.

Becca'm da vardı.

Sonra dün gece ona âşık olduğumla ilgili söylediklerimden sonra aramızda o sessizlik oluştu. Bunu neden yüksek sesle söyledikten sonra ya da bana bunu söyleten şeyin ne olduğundan emin değildim. Ama sonra kelimeler evrende oradaydı ve doğru hissettirdiler. Onunla ilgilenmeye başlamıştım. Benim için yaptıklarından sonra nasıl yapamazdım? Bütün bunlar için yanımda mı kalıyorsun? İlişkimizin sahte olması gerekiyordu. Okulda başlayan ve biten net bir sözleşmemiz vardı. Ama bana bundan fazlasını vermişti. Bana hafta sonlarını ve hafta içi gecelerini vermişti. Beni evine alacaktı. Kız tam anlamıyla evime koştu çünkü ona ihtiyacım vardı. Ve annesiyle akşam yemeği - beni böyle kendisinin önüne koyması? Bu kadar büyük bir kalbi olan birini nasıl sevmezsin?

Ama Becca'nın aşk ve ilişkiler konusundaki duruşunu biliyordum. Sahte bir taneye sahip olmasının tam nedeni buydu. Şimdi ne yapacağımı bilemedim. Onu fazla zorlamadan ve korkutmadan nasıl davranılır. Hayatımın her alanında ince bir çizgide yürüyordum. Ve ailemin geleceği, yavaş yavaş yıpranmaya başlayan bir ip gibi önümde sallanırken, şu anda Becca'ya karşı hislerimi derinlemesine araştırmak bile çok bencilce geliyordu.

Garaj yoluma çektim ve tüm vücudum gerildi. Babamın arabası tam oraya park edilmişti. O evdeydi. Ve lanet olsun, şu anda gergin hissetmek çok garip hissettiriyordu. Eskiden babamın eve gelmesi haftamın en önemli olayıydı ve şimdi buradaydım, kendi evime girip gerçekten yüzleşmekten çok korktuğum için arabamda saklanıyordum.

Bir lokantada bir gece hayatımı nasıl bu kadar değiştirebilirdi? içeri girdim "Anne?" Etrafıma temkinli bir şekilde bakarak seslendim.

"Tam buraya!" yukarıdan bağırdı. Sesini yatak odasına kadar takip ettim, burada bir elbise giymiş bir boy aynasının önünde duruyordu. Ağzından bir mezura sarkıtarak kumaşı kalçalarının etrafına çeken bir adam vardı.

"Çok mu sıkı?" O sordu. Elbiseye iğne batırmasını izledim.

"Bu harika. Boyunu biraz kısaltabilir miyiz? sürüklemesini istemiyorum. Merhaba tatlım. İçeri girdiğinde babanı gördün mü? Aşağıda bir yerde."

"HAYIR. Neler oluyor?" Diye sordum.

"Bu Carlos. Bu hafta sonu otelin büyük açılışı için elbisemi giymeme yardım ediyor.

"BuBuhafta sonu?"

"Evet, Brett. Babanın mesajını görmedin mi? Bütün sabah seni aradık. Peki dün gece neredeydin?" Daha ben cevap veremeden o yoluna devam etti. "Otel bu hafta sonu açılıyor ve bunu kutlamak için bir parti veriyorlar. Baban ve ben orada olacağız elbette, sen de olacaksın. Git takımını al ve dene. Yenisine ihtiyacınız varsa, Carlos'un hemen başlaması gerekecek."

hareket etmedim Başka bir boyuta çekilmiş gibi hissettim. Brett mi?

Takım elbisen."

İkisi de sanki onu kaybetmişim gibi bana

bakıyorlardı. "Seninle biraz konuşabilir miyim

anne? Yalnız?" Takım elbiseni denedikten sonra.

Biraz sersemlemiş bir şekilde odama gittim ve lanet olası takımımı giydim. Merdivenlerden yukarı çıkan babamın sesini dinlemeye devam ettim ama annemin her iki saniyede bir adımı bağırması her şeyi bastırdı. Brett! Acele etmek!"

"Geliyorum!"

Her an ağzımdan çıkacakmış gibi hissettiren bu büyük sırta sahipken takım elbiselerden, otellerden, partilerden ve elbise bedenlerinden bahsetmek tamamen berbat hissettirdi.

Annem beni görünce elleriyle ağzını kapattı. Ah, Brett.

Çok yakışıklı görünüyorsun. Yakışıklı değil mi? Buraya gel. Bir bakayım."

Onlar ortalıkta gezinip dürtüp çekerken ben orada durdum. "Hey anne? Baba nerede?"

Thomas! diye bağırdı, bileğimdeki kumaşı çekiştirerek. "Bodrumda olabilir. Bununla giyecek bir kravatın var mı? Babanınkinden ödünç alabilirsin."

Her şey çok yanlış hissettiriyordu.

"Anne." Bu sefer daha sert söyledim. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek takım elbisemi tamir etmeyi bıraktı. Gözlerini benimkilere kaldırdı ve Carlos'a bizi bir dakika yalnız bırakması için işaret yaptı. "Ters giden birşey mi var?" sadece ikimiz olduğumuzda sordu.

Şimdi ne olacak? Nereden başlamalıydım? Böyle bir şeyi nasıl gündeme getirdim?

"Babamın birkaç hafta önce New York'a gittiğini hatırlıyor musun?" Diye sordum. Annem başıyla onayladı ve yatağa oturdu. "O gece odana girdim ve sen uyuyordun. Ağlıyordun, anne. Her yerde mendiller vardı."

Tek kelime etmeden sadece bana bakıyordu. "Neden bu kadar üzgündün?"

Uzun bir an sürüklendi. "Baban gittiğinde benim için her zaman zor olduğunu biliyorsun."

Bir kitaptan senaryoya alınmış bir yanıt gibi geldi. *Her şey yolundaymış gibi nasıl davranılır.*

"Onu özlediğin için mi?" dürttüm.

"Elbette gittiğinde onu özlüyorum."

"Ama eve geldiğinde mutlu değildin."

Annem gerildi, kucağına baktı. Sonra yanındaki yatağı işaret etti ve ben de oturdum. Ellerimi tuttu. Onunki soğuktu. Parmağındaki alyansa baktım.

En son ne zaman böyle konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Babamla hep futbol ve üniversite hakkında konuşurdum. Annem her zaman dinler ve gülümserdi. Dinamik buydu. Ve şimdi bir terslik olup olmadığını anlamak için yüzünü bile okuyamıyordum çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Başka bir şeyle meşgul olmalıyım, Brett. Baban eve geldiğinde her zaman mutlu oluyorum. Bunu biliyorsun."

"Ama mutlu değildin. Orada öylece durdun. Garaj yolundan onunla konuşmak için yürümedin. Sonra o gece yemek yerken her yere şarap döktün. Ağlamaya başladın, unuttun mu? Sonra odana çıktın ve babam da onu takip etti. Ve sizin konuştuğunuzu duydum—"

Eli benimkini sıktı. Yüzük parmağımı kesti. "Bizi duydun mu?"

"Şey, hayır. Kapılar kapalıydı. pek duyamadım Ne hakkında konuşuyordun?"

"Babanla pek çok şey hakkında konuşuruz. Birçoğu için endişelenmenize gerek yok. Boş bir gece geçiriyor olmalıyım. Bu kadar." Kendini toparlayarak gülümsedi. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Baban evde ve otel bu hafta sonu açılıyor. Bu iyi bir şey Brett. Mutlu bir zaman, tamam mı? Beni ve babanı merak etme. Herşey yolunda."

Becca'nın erkek arkadaşı gibi davranma konusunda iyi olmama şaşmamalı. Görünüşe göre iyi bir oyuncu olmak genetikti.

Şimdi içeri girdiğimden daha fazla kaybolmuş hissettim. Cevap yoktu. En azından şimdilik değil. Belki de hayatımın birkaç hafta daha aynı kalacağı için rahatlamalıyım. Ama bu artık yeterli gelmiyordu. Birisi bana artık şüphe etmemem için bir sebep verene kadar bu şüphe her zaman aklımın bir köşesinde kalacaktı.

"Anne," dedim, "babamla aranda bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?"

"Biz iyiyiz, Brett."

"Ama bana söyler misin?"

İçini çekti. "Elbette."

"Ve sana söylememi ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamla ilgili bir sorun olduğunu düşünseydim mesela... . . bilmek ister misin?"

Bunu o zaman gözlerinde görebiliyordum. Çünkü annem her zaman nazık ve yumuşak konuşurdu. Hiç kızmadı, sesini yükseltmedi. Bana bağırdığı bir zamanı bile hatırlamıyordum. Belki de bu yüzden onun üzgün olduğu benim için çok açıktı.

Brett. Sesi alçaktı ve sürekli kapıya bakıyordu. "Sen-" Yatak odasının kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Annem sıçradı ve söyleyeceği her neyse çoktan gitmişti. Çok hızlı ayağa kalktı ve ona gülümsedi. Tüm öfke izleri gitmişti. "İşte buradasın! Brett tam da otelin açılışı için takım elbisesini deniyordu."

Ailem bana döndü, bekledi. "Evet."

Bu, uh, uyuyor.

Babam valizini yatağın üzerine bıraktı ve sarılmam için beni kendine çekti. Boğuluyormuş gibi hissettim. "Oyunun nasıldı?" diye sordu, beni bıraktı.

"Biz kazandık."

"Ya kız arkadaşın?"

Becca'yı bildiğini hatırlamam bir saniyemi aldı. Ancak annem yapmadı.

"Ya ona?" Diye sordum.

"Bu hafta sonu geleceğini varsayıyorum," dedi kıyafetlerini açarken. Bavuluna mükemmel bir şekilde istiflenmişlerdi. Bana ofis masasındaki kağıtları hatırlattı. gözetleme. Yalanlar. "Annen ve ben onunla tanışmak istiyoruz."

Becca'yı bu karmaşadan uzak tutmakla bencilce onun orada olmasını istemek arasında kaldım. Bu sahte ilişkiye başlamamın tek nedeni tam da bu amaç içindi, babamın çıktığını düşünmesini sağlamak. Ama şimdi, onu etkilemek için yalan söylemek bir hata gibi görünüyordu. En azından yalan söylemek ortak noktamızdı.

Orada olacak, dedim zorla gülümseyerek.

Bu arada babam da gülümseyerek karşılık verdi, hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Becca

HAFTA GEÇTİ. BİRDEN Brett ile olan sahte ilişkim, ikisinin de kalifiye olmadığı bir gizemi çözen iki amatör dedektif gibi hissetmeye başlıyordu. Bunun olacağını bilseydim, haftalık karışımına birkaç gizem kitabı atardım. Belki o zaman şüpheli bir park yeri tespitinden ve içgüdüsel bir histen daha fazla devam edecek şeyimiz olurdu.

Pazartesi öğleden sonraydı ve kasabanın içinden geçiyorduk. Kollarımın arasında bir yığın Hart's Cupcakes broşürü vardı. Brett bandı ve zımbayı tutuyordu. Annem fazladan reklamların işe yaradığını öğrenince o kadar gururlandı ki (teşekkürler Jenny), onları elimizden geldiğince her yere asmamızı sağladı. Artık Crestmont'taki elektrik direklerinin yarısına pembe bir kağıt yapıştırılmıştı.

Hiçbirimiz kalmadığında, tüm bu yoğun emek için kendimizi ödüllendirmeyi önerdim. Doğal olarak atari salonuna geri döndük. Brett Whac-A- Mole oynuyordu. Sahte köstebeklere karşı kişisel bir kan davası varmış gibi onlara çok sert vuruyordu. Başka bir doldurulmuş balina istemesine imkan yoktu. Okötü. Ayrıca bu hafta sonu otelin büyük açılışından ve onu içnelerle dürtten Carlos adında bir adamdan bahsediyordu. Bununla ilgili daha fazla bağlama ihtiyacım vardı.

"Tamamen habersizdi," diyordu. Vur. "O kadar çok ipucu verdim ki Becca ve annem neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi orada öylece oturdu."

Başka bir vuruş. "Ama bir şey biliyor. Biliyorum. Ne bildiğini bilmiyorum çünkü bana bildiğini söylemiyor. peki ben nasılım Onun bildiklerini benim bildiğimi ona söylemeli miyim? Göz kırptım. "Ne?"

Başka bir vuruş. Maç sona erdi ve Brett biletleri yırtıp cebine soktu. Birkaç tanesi yere düştü ve onları hızla kaldırdım. Başka bir doldurulmuş balina istememiş olabilir ama ben kesinlikle o ekşi sakızlı solucanlardan bir çanta daha istedim. Ya da başka bir yüzük.

"Annem bir şeyler biliyor," dedi tekrar hava hokeyi masasına doğru yürürken. "Sadece ne olduğunu bilmiyorum." Jetonu koydu, diski düşürdü. Kırmızı forveti aldım ve karşıya kaydırdım. "Okul neden bize bunu öğretmiyor? Gerçeği bilmek için çok genç olduğunu düşünen ebeveynlerin sırlarını nasıl ortaya çıkaracağın gibi mi?"

"Casusluk okulunu düşünüyorsun," dedim kendinden emin bir şekilde. Brett diski çarptı. Direkt hedefime gitti. Kahretsin.

"Atomlar ve moleküller hakkında bilgi sahibi olmak, ailemin dağılmasını önlememe nasıl yardımcı olacak?"

"Eh, teknik olarak atomların amacı bu. Bir şeyler inşa ediyorlar, her şeyi bir arada tutuyorlar." yukarı baktım Bana bir bakış atıyordu. Paki kalesine çarpmak için bu fırsatı kullandım. "Ne? AP Bio'dayım."

Brett homurdandı. Sonra kıkırdamaya başladı. Sonra iki katına çıktı, tamamen kontrolden çıktı. Sırtını masaya dayayarak yere düştü ve gülmeye devam etti.

Resmi olarak kaybettiğini sanıyordum.

yanına oturdum Bacaklarımız birbirine çarptı. Bana âşık olduğunu söylediğinde, Aşıklar Gölü'nde öpüştüğümüzde dudaklarının nasıl ayrıldığını hatırladım. Ve gerçekten bir dedektif olmayı diledim çünkü belki o zaman kalbimin gizemini ve içimde yeşeren bu duyguların her neyse onu çözebilirdim.

"'Doruk' terimini biliyor musun?" Diye sordum.

"Evet. Ama bence bu, sizin bahsettiğinizden farklı bir "zirve".

Kendimi buna hazırladım.

Onu duymazdan gelerek, "Bayan Copper dün derste bundan bahsediyordu," dedim. Temel olarak her kitapta, bir anıtsal anı oluşturan bir dizi olay vardır. Buna 'yükselen aksiyon' denir. Bu, hikayenin doruk noktasına, yani çılgınca bir şeyin olduğu ve okuyucunun şokta kaldığı en yoğun ana kadar götürür. Karakterlerin dağılması gibi, bir sır açığa çıkar - bu tür şeyler.

Ah, Becca. Tamamen inek olmanı seviyorum.

Koluna vurdum.

"Mesele şu ki, bir kitabın doruk noktasından sonraki son aşaması çözümdür. Burası tüm sorunların çözüldüğü, karakterlerin yeniden mutlu olduğu ve bir rahatlama duygusu var, Brett. Şu anda ailenizle neler oluyor? Her şeyin çılgına döndüğü doruk noktası olarak düşün. Söylemeye çalıştığım şey, biraz daha dayanmanız, çözümü beklemeniz gerektiği. Çünkü o zaman her şey yoluna girecek.yapacaksınıyi ol."

Brett kolunu omzuma attı. "Harikasin, Becca.

Hart," dedi. Yüzündeki ciddi ifadeyi görmeden gülmeye başladım. Bu sefer alay etmek yok, alay etmek yok. Bunu gerçekten kastetmişti.

Kelebekler geri dönmüştü.

Omuz silktim, gömleğimin etekleriyle oynuyordum. "Sana İngilizce dikkat etmeni söyledim."

"Sınıftaki en zeki kızla çıkarken neden dikkat edeyim ki? Sen benim kişisel ders kitabım gibisin."

"Vay canına, çok gururlandım. Benden sadece bunun için mi hoşlanıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Hiç de bile." Sonra hızla ayağa fırladı ve beni ayağa kaldırdı. Biletlerin hepsi cebinden düştü ama umursamadı. Ellerimi tuttu ve beni onunla yüzleşmeye zorladı. Gözlerinde yine o çılgın bakış vardı. Bu sefer gülümsüyordu. Yüz watt falan. "Bu hafta sonu benimle otelin açılışına gel." Hepsini tek nefeste söyledi.

Demek istediğim, onun sahte kız arkadaşı olduğum için çoktan gitmem gerektiğini düşünmüştüm. "Tabii," dedim yine de.

Hayır, Becca. İnsanlar öyle yapmamızı beklediği için geceyi rol yaparak ve el ele tutuşarak geçirdiğimiz sahte bir randevu gibi değil. Bu sefer gerçek bir randevu. Ben ve sen Bunu ister miydin? Benimle gelmek ister misin?"

Kalbim kanatlandı ve göğsümden dışarı fırladı. "BEN-"

"Seni orada istiyorum. Sanırım sana orada ihtiyacım var. Ve bir geceliğine, mecbur olduğumuz için bir şeyler yapmayı bırakalım, tamam mı? Bunu yapıp ne olduğunu görebilir miyiz?"

Kalbimin etrafındaki zincirlerin gevşediğini hissedebiliyordum. Santim santim serbestçe sallanıyordu. Tekrar kilitlemeye çalıştım ama artık dizginlemek o kadar kolay değildi.

Her neyse. Zincirleri çıkardım.

"Evet," dedim Brett'e. "Evet yapabiliriz."

Otelin büyük açılışı, her zaman biraz lağım gibi kokan bir kasaba olan Crestmont için fazla göz alıcıydı. Bu parti eski bir Hollywood filmi için daha uygundu.

Otelin lobisinde yapılıyordu. Yerler mermerdi ve kadınların topuklarının yere vurma sesi duyulabiliyordu. Garsonlar da ortalıkta dolaşıyordu, ellerinde nasıl yiyeceğinden tam olarak emin olamadığım şampanya ve ordövrler taşıyorlardı. O sahnede kendimi Ariel gibi hissettim.*Küçük Denizkızı*saç fırçası için çatal kullandığı yer. Sanki Becca Hart olarak hayatımdan çıkarılıp lüks yiyecekler ve pahalı elbiselerle dolu alternatif bir evrene bırakılmışım gibi. Hakkında hiçbir şey bilmediğim iki şey. Yanımda gülümseyen Brett olmasaydı, bütün gece bir rüya gibi gelecekti.

Adil olmak gerekirse, Brett bunu bile yapmış olabilir.*Daharüya* gibi Çekiciliğinin zirvesine ulaştığını düşündüğüm anda bir takım elbise giydi ve

havaya uçtu.

deli aklım.

Beni en çok ailesi şaşırttı. Hâlâ o kadar derin bir dedektif modundaydım ki, babasının filmlerdeki şüpheli bir şekilde köşelerde durup kalabalığı izleyen kötü adamlar gibi ketum ve tedbirli olmasını bekliyordum. Annesinin, benimkinin eskiden olduğu gibi, yüzeyin altında gizlenen bu üzüntüye sahip olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine hepsi geniş gülümsemeler, kesintisiz el tutuşu ve dokuza kadar giyinmişlerdi. Ve Brett'in gerçeği çözmemekle ne demek istediğini anladım. Dışarıdan birinin bakış açısından, ailesi mükemmel görünüyordu.

"Eğlenmek?" Brett'in kulağımdaki sesi yerimde zıplamama neden oldu. Ellerini kalçalarımın altına koydu ve bu bende farklı bir etki bırakmıştı. Bu gece rol yapmadığımızı bilmek her şeyi değiştirdi.

"Burası inanılmaz görünüyor," dedim.

"Sağ? Artık Crestmont'ta bile değilmişiz gibi hissediyorum. Veya Gürcistan. Hala ailemle tanışmak zorundasın," dedi. Annesi ve babası tüm konuklarla o kadar meşguldü ki, Brett henüz beni tanıştırma şansı bulamamıştı. Dakikalar geçtikçe daha gergin hissediyordum.

"Neredeler?" Diye sordum.

Brett, odanın diğer tarafına bakana kadar kalçalarımı biraz itti. Tamamen pencerelerden oluşan bir duvar boyunca bir bar kurulmuştu. Açık bir oturma alanına yol açmış gibi görünüyordu. Başka bir erkek ve kadınla konuşan anne babasını işaret etti. "Şu çifti görüyor musun?" dedi. "Kadın bir iç mimar. Bütün dekorasyonu o yaptı."

"Vay. Nereden geldiler? New York?" Bu tarzın Georgia'dan ilham almasına imkan yoktu. Çok fazla ihtişam vardı ve yeterli rahatlık yoktu.

Brett, garsonun tepsisinden mini sosisliye benzeyen bir şey aldı ve ağzına attı. Burada yaşıyorlar, dedi. "Onları tanımıyor musun?"

Biraz daha yakından baktım, ışıltı ve ihtişamın arkasını görmeye çalıştım. Sonra yıllar öncesinden yüzlerini hatırladım. "Onlar McHenry'ler," dedim. "Jenny'nin ailesi." Jenny sanki bir işaret almış gibi bara doğru yürüdü ve yanlarında durdu.

Bilgin olsun, bu ana kadar burada olacağını bilmiyordum. . . . Daha sonra ailemle tanışabilirsin," dedi, aklımı okuyarak. "Hadi gidip biraz hava alalım."

Brett beni kalabalığın arasından geçirip bir dizi cam kapıdan çıkardı. Üzerinde durduğumuz havuza bakan küçük bir açık veranda vardı. Ay gökyüzünde yüksekteyken ve hiçbir yerde nem bulunmazken, mükemmel bir geceydi. Ve sessizdi. Çok sessiz. Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordum. Korkuluklara yaslanmış, karanlığa bakıyorduk. Brett'in gözleri önce bana, sonra ayak parmaklarıma kaydı. "Elbiseni beğendim," dedi. Parmakları uzandı, ütülenmiş buklelerime dokundu. "Ve saçlarının böyle olması hoşuma gidiyor."

Sonra elimi tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. "Bizi böyle seviyorum. Rol yapmadan."

"Ben de."

Brett gülümsedi. Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Siz yapıyorsunuz?"

"Evet." Belki de dudaklarımı biraz daha gevşek yapan karanlık ya da sessizlikti, çünkü o zaman "Senden hoşlanıyorum Brett. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Bu yüzden ilişkimizin sahte olmasına karşıydım çünkü güvenliydi. Tüm bunları engellemesi gerekiyordu, böylece kalbimin kırılması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Ve şimdi buradayız ve her şey çok gerçek geliyor ve bu beni korkutuyor.

"Bana neden korktuğunu söyle," dedi.

"Çünkü ilişkiler asla yürümez. Aileme bak. Her zaman çok aşık olduklarını, sonsuza kadar süreceğini düşündüm ve sonra bir sabah babam uyandı ve yeterli olmadığını karar verdi. Hayatının yeterli olmadığını. İnsanlar hep aşık olmaktan bahseder ama kimse düşmekten bahsetmez*dışarı* Ve anne babana bak..." Brett irkildi. "Üzgünüm. Unutmak. Bilmiyorum. Dediğim gibi, insanlar her zaman gider. Ebeveynler, arkadaşlar - fark etmez. Hepsi geçici ve başka birinin beni terk etmesini kaldırılabileceğimden emin değilim.

"O zaman sana kalanın ben olabileceğimi göstermeme izin ver."

Ne kadar tatlı olursa olsun Brett, bunu isteyip istemediğinden emin olmana imkan yok. İlişkiler, olasılıkların her zaman size karşı olduğu büyük bir kumardır. Ve böyle bir gecede, yıllardır ilk kez bir elbise giydiğim ve kendimi tamamen farklı bir dünyadaymış gibi hissettiğim? Anı yakalamak kolaydır. Küçük şeyleri aşırı romantikleştirmek için."

"Yarın uyanıp aslında sana karşı bir şeyler hissetmediğime karar vereceğimi mi söylüyorsun?" O sordu. Başımı salladım. "Bu imkansız Becca. Bu geceden önce böyle hissetmeye başladım. Ve sana söz veriyorum yarın ve ondan sonraki günlerde de böyle hissedeceğim." Brett parmağını alnıma dokundurdu. "Kendi zihninde sıkışıp kaldın, bunu çok fazla düşünüyorsun ve her hatayı arıyorsun. Her zaman olumsuz bir taraf olmak zorunda değil."

"Kafam karıştı," dedim, "çünkü bir gün yabancıydık ve sonra bam, aşık olmuş gibi yapıyorduk. Gerçek olanla sahte olan arasındaki tüm bu çizgiler bulanıklaşmaya başladı ve artık ikisini birbirinden ayıramıyorum.

Brett, "Rol yapıyor olmamız onun gerçek olmadığı anlamına gelmez," dedi.

Belki de haklıydı. Koridorda öpüştüğümüz o gün içimde bir şeyleri değiştirmiş, asla hissetmek istemediğim tüm bu duyguları üzerimden atmıştı. Bir gün çıkıyormuş numarası yapıyorduk, ertesi gün gizlice arkadaş oluyorduk. Tüm bunların ortasında bir yerde - atari salonunda geçirdiğimiz zaman ile

arabasında sırları paylaşmak - sahte gerçek oldu ve ben bunu fark edemeyecek kadar kendi kalbimi görmezden gelmekle meşguldüm.

Ama belki de artık onu görmezden gelmek istemiyordum.

Belki de kilitleri çözmenin ve tüm pencereleri a manın zamanı gelmişti. Belki de aşık olmak,  l me mahkum olduğun ve geleceğin geçmiş tarafından belirlenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Belki de hayatımı kitaplar aracılığıyla yaşamayı bırakmam gerekiyordu ve tüm uyarı bantlarını yırtıp kendimi hissetmeme izin verdiğimde ne olduğunu görmenin zamanı gelmişti. Ya da kendimi d şt ğ imde.

Ve her şeyi Brett ile hissetmek istedim. Brett mi?

"Becca?"

Başımı göğsüne yasladım. "Kalbimi kırma. Tamam aşkım?"

Gözlerimiz buluşana kadar eli çenemi yukarı kaldırdı. O tamamen gölgeler ve ay ışığıydı.

"Yapmayacağım," dedi.

Brett tam beni öpmek üzereyken veranda kapıları açıldı ve bir kadın dışarı  ıktı. Siyah kıyafetinin geceye karışmasını engelleyen tek şey boynundan sarkan gümüş renkli fotoğraf makinesiydi. "İşte buradasın! İkinizin bir fotoğrafını alabilir miyim?" diye sordu, ay ışığını yakalayan dudak halkası. Brett sözünün kesilmesi üzerine inliyordu. "Ay arkada kalsın diye seni biraz döndürebilir miyim? M kemmek. Gülümsemek!" Flaş patlamadan önce bağırdı. Yine de bize söylemesine gerek yoktu. Gülümsememi durduramadım. Kameranı baktı ve başıyla onaylayarak gözlerini bizimkilere çevirdi. "Harika. Siz ikiniz sevimli bir çift oluyorsunuz." Uzaklaştı ve kelimeler oradaydı, etrafta uçuşuyordu.

İlk kez biri, öyleymiş gibi davranmadığımız halde bizim bir çift olduğumuzu düşündü.

Karşı karşıya geldiğimiz yerden otelin yan tarafını görebiliyordum. Binanın yan girişine giden ve sonunda otoparka açılan küçük bir yol vardı. Karanlıktı ama lambalar, birinin orada, bir arabanın arkasında durduğunu anlamama yetecek kadar ışık veriyordu, öyle ki başka bir açıdan bakan birinin onları görmesini engelliyordu. Yüzlerini görebiliyordum ama.

Brett, diye fısıldadım. "Bakmak." Gözlerimi babasına kadar takip etti. Sonra ikimiz de izlerken arabanın arkasından bir kadın  ıktı. Sadece Brett'in annesi değildi. Bu sefer yanılmak yoktu. Aramaya değer başka ipucu yok. Cevap gözümüzün önünde ydi.

"Lokantadaki kadınla aynı," diye soludu.

Brett'i bulmak için gözlerimi kaçırdım. Pek çok duygu onun üzerinde titredi

slayt gösterisi gibi yüz. İlk sürpriz. Sonra hüzün. Öfke ile sona erdi. Belimi bıraktı ve ellerini yumruk yaptı. Gözleri gökyüzü kadar karanlık görünüyordu, görünürde bir yıldız yoktu.

Gerisi çok hızlı oldu. Brett yolda yürüyordu, sonra koşuyordu. Peşinden koştum, adını haykırdım. Çok uzundu, adımları çok hızlıydı. Sonra babasının önünde durmuş, bağıırıyordu. Kadının gözlerinin kocaman açılmasını izledim. Babası daha genişti.

"Onu buraya sen getirdin!" bağıırıyor, kollarını sallıyordu. "Annem içerideyken bu otele mi?"

Bir araba kazasını izlemek gibiydi. uzağa bakamadım.

Babasının ağzı hareket ediyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Mantıklıydı - şu anda söylenecek ne vardı? Bunu daha iyi hale getirmek için hiçbir mazeret yoktu. Sadece gerçek ve sonrası vardı.

Sonra Brett ağlıyordu ve ona uzanıp ellerimi omzuna koydum. "Seni lokantada gördüm," diyordu. "İnanmak istemedim baba. Bunu anneme yapman. Bütün bu zaman boyunca bize yalan söyleyeceğini ve bütün o hafta sonlarını evden uzakta geçireceğini - ve ne için? İçino?"

Kadına ilk kez baktım. Ellerini yüzünü kapatmıştı. Ağladığını sandım ama sonra şok olduğunu fark ettim. Bütün bunlar onun için bir sürprizdi. O da kendi yapbozunu bir araya getiriyormuş gibi Brett ve babası arasında bakıyordu. Evli bir adamla çıktığını bilmiyor muydu?

Brett, dedim onu kendime doğru çekmeye çalışarak. Ayakları kurşundu. Otelin kapıları ardına kadar açıldı ve gürültüyü kontrol etmeye gelen bir insan akını başladı. Dördümüz, herkesin görebileceği gerçeği aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığıyla orada gözyaşları içinde duruyorduk. Önde Brett'in annesini gördüm. Bize doğru yürüdü, tam yanımda durdu.

"Ne oldu?" dedi. Kocasıyla metresi arasında bakarken yüzünün düştüğünü gördüm ve sonra sanki yeniden babamın garaj yolunda durmuş, dünya beni parçalara ayırırken bir arada tutmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

Brett'in annesiyle yüzleşmek için döndüğü zamanki kadar kırıgın görünen birini hiç görmemiştim. Ama o, hanımın yaptığı gibi şaşırmış görünmüyordu. Ve o anda, ikimiz de annesinin başından beri bildiğini anladık. Yüzü, evliliğinin yalan olduğunu yeni öğrenmiş bir kadının yüzü değildi. Bu, artık açığa çıkan bir sırrı saklamış bir kadının yüzüydü.

Brett neredeyse düşüyordu. Eli uzanıp arabayı tuttu ve ben oradaydım, onu elimden geldiğince kaldırdım ama o benim tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı.

"Biliyordun?" dedi annesine bakarak. "Bunca zamandır biliyor muydun?"

Beşimiz sessizce orada durduk. Kalabalık izliyordu, bir gösteri bekliyordu. Ve Crestmont kadar küçük bir kasabayla, yarın sabah kasabanın her yerinde Brett'in ailesi konuşulacaktı. Mükemmel ailelerinin üzerine perde inmişti ve geriye sadece bu kalmıştı.

Annesinin yüzündeki bakış bana annemi hatırlattı, seni yavaş yavaş yiyen, seni paramparça eden o tür bir kalp kırıklığı. Brett'e neden söylemediğini anladım. Annemin fırıncılığa yönelmesinin nedeni buydu. Onlar sadece onu bir arada tutmaya, kalp kırıklıklarını kendi göğüslerinde tutmaya ve çocuklarına bulaşmasına izin vermemeye çalışıyorlardı.

Ama Brett bunu şu anda göremezdi. Çok kızgındı.

"Biliyordun," dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle. "Ve sen" - babasıyla yüzleşmek için döndü - "bunu nasıl yaparsın?" Sesi kesildi. Ağlayacağını, tamamen yere yığılacağını sandım. Bunun yerine hamle yaptı. Yumruğu korkunç bir sesle babasının yüzüne çarptı. Babası yerdeydi, burnunu tutuyordu, kanlar akıyordu.

Ağzım açık kalmıştı.

Yumruğunda kanla Brett'e baktım.

Yüzü kan içinde babasına baktım.

İkisi de ağlayan annesine ve diğer kadına baktım.

Sonra Brett'in elini tuttum ve bu sefer onu çeken bendim. Otoparktan geçtik ve ayaklarımın topuklarımda nasıl ağrıdığını görmezden geldim. Bir hevesle caddede sola döndüm ve Brett çimlerin üzerine düşene kadar yürümeye devam ettik. Kanlı eli göğsünde, yüzü göğe dönük, orada yatıyordu.

Oturdum.

Çok sessizdi. Bir araba bile geçmedi.

Elbiseme baktım ve üzerindeki kanı gördüm. Brett nefesimin kesildiğini duymuş olmalı çünkü özür dilemeye başladı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm Becca."

Kanlı ellerini umursamadan kafasını göğsüme yasladım. "Sorun değil. İyi olacak," dedim. Ama bu sefer tam olarak emin değildim.

"Bunu yapmamalıydım. Ona yumruk atmamalıydım ama o bunu hak etmişti.

- ve annem. Aman Tanrım, annem. Yüzünü gördün mü? Yine ağlıyordu. Biliyordu, Becca. Bütün bunları biliyordu ve bana söylemedi.

Babana kızgınsın, Brett. Annen değil. O da senin kadar acı çekiyor."

Ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi. "Geri dönmeliyim," dedi. "Onu orada onunla bırakamam." Kaldırımında geri geri yürümeye başladı. Peşinden koştum, kolundan tuttum ve onu döndürdüm.

"Demedim. "Senin ihtiyacın olan şey burada kalmak. İstedğin buysa gidip anneni getireceğim ama oraya geri dönemezsin Brett. Böyle değil. çok kızgınsın Doğru düşünmüyorsun. Ve bu sefer onu yumruklamaktan çok daha kötü bir şey yapacaksın.

Brett ağır ağır nefes alıyordu. Yüzünü okumaya çalıştım ve başarısız oldum. Ama ne hissettiğini biliyordum. Kafa karışıklığına, suçluluk duygusuna, üzüntüye yabancı değildim - artık neyin ne olduğunu deşifre edemeyene kadar üçünün de devasa bir karmaşaya karışması.

Brett, "Babam bunu hak etti," dedi, sesi kızgın geliyordu.

"O yaptı. yaptığını biliyorum. Ama tüm bu insanların onu görmesine gerek yoktu. Nasıl konuştuklarını bilirsin—"

"İnsanların ailem hakkında ne söyleyecekleri veya ne düşünecekleri umrumda değil, Becca! Babam bir yalancı. Her şey koca bir yalandı! İnsanların bunu bilmesi gerekmez mi? İmajı neden korunsun?"

"Demek istediğim bu değildi. Hiç. Bu," dedim, oteli işaret ederek, "tüm kasabanın fikirleri ağırlık taşımadan da zaten yeterince zor olacak."

Artık Brett'e ulaşmak mümkün değildi. Kararı verilmişti. "Annemi almaya gidiyorum" dedi. "Lütfen beni durdurmaya çalışma."

Ben de yapmadım. Gitmesine izin verdim ve sonra çimlere uzandım. Nemliydi, biraz soğuktu. Muhtemelen elbisemi yeşile boyayacaktı ki zaten kırmızıya boyanmış olduğu için bunun bir önemi yoktu. Kanı hatırlayarak baş parmağımla kumaşı ovaladım ama artık çok geçti. Kanla ilgili olan buydu; lekeli İster bir saniye ister bir dakika orada kalsın, ondan kurtulamazdınız. Kendini kumaşa o kadar batırdı ki, onun bir parçası oldu.

Başımı çimlerden kaldırdım ve kaldırıma, otele doğru baktım. Bu taraftan bir araba geçiyordu. Brett ve annesi olmalıydı. Oturdum, üzerimi silkeledim ve yolun kenarına yürüdüm. Araba kenara çekti, cam açıldı ve beklediğim en son kişi oydu.

"Becca?" diye sordu Jenny, dönüştüğüm karmaşaya bakarak. "Bir gezintiye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Brett

EVİMİZ SESSİZ OLDU.

Annem yatak odasında uyuyordu. Gece yarısından sonra ağlamayı bıraktı. Onu almak için otele döndüğümde, toplanan tüm kalabalık gitmişti. Otopark boştu. Sanki her şey kötü bir rüyaymış gibi. Annemi lobide bir kanepede otururken buldum. Fiziksel olarak dağılmamaya çalışıyormuş gibi kollarını kendine dolamıştı. Yüzüne makyaj bulaşmıştı. Babam otel çalışanlarıyla çevrili bir şekilde barda duruyordu. Tamamen iyi görünüyordu. Yine de bir araya getirin. Onu umursamadım ve annemi tuttum. Konuşmadı, tek bir kelime söylemedi. Onu kucağıma aldım ve bizi arabama götürdüm.

"Üzgünüm." Eve giden yol boyunca bu iki kelimeyi tekrarlayıp durdu.

Beni en çok yaralayan da buydu. Bunun kendi hatası olduğunu düşünmesi. "Olmak zorunda değilsin," dedim ona. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Arabadan ön kapıya doğru yürürken annem, sanki tüm bu olaylarda onun çapasıymışım gibi, kolumu ölümcül bir şekilde kavradı. Benim de boğulduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Onu yatağına götürdüm ve yüzündeki makyajı ılık bir havluyla sildim. Onu yatırdım, onun benim için yaptığı gibi battaniyeyi çenesine kadar çektim. Alnından öptüm. "Seni seviyorum," dedim. Becca'nın doruk noktası ve çözüm hakkında söylediklerini düşündüm. Bu fırtınadan sonraki sessizlik. "İyi olacağız anne."

Gözlerini açtı, elini yanağıma koydu. Seni korumak istedim, dedi.

"Yaptın. Ama şimdi birbirimizi koruyacağız. Artık bunu tek başına taşımasına izin vermeyecektim.

O uyuyana kadar yatağın kenarına oturdum. Uzun sürmedi, belki bir

birkaç dakika. Yüzü tekrar huzurlu görüldüğünde, ayrıldım ve tekrar aşağı indim. Kanepeye oturdum ve bekledim. Gözümü kapıdan ayırmadım. Eve gitmek zorundaydı. Her an içeri girebilirdi.

Bir saat sonra kapı açıldı.

Babam kapı eşiğinde duruyordu, kravatı boynundan gevşekçe sarkıyordu. Hala tüm bunlara uyum sağlamaya çalışıyordum. On yedi yılını birini tanıdığını düşünerek geçirmişsen, onları farklı görmek için kendini nasıl eğiteceksin? Ona çok uzun süre baktım. Onun gibi olmak istedim. Ondan öğrenmek istedim. Onu etkilemek istedim. Peki şimdi ne olacak? Bunu nasıl kapatacaktım? İçimde hâlâ öfke dönüyordu, hüznün komşusu ama onu görünce orada da bir rahatlama vardı. Çünkü o benim babamdı. Beni koruyan kişi o olmalıydı. Bana şimdi ne yapacağımı, buradan nereye gittiğimizi söylemesi gerekiyordu.

Bunun yerine, babamı koridorda duran kişiden ayırmaya çalışırken yalnız bırakıldım. Ve yapamadım.

Evdeki tüm ışıklar kapalıydı, bu yüzden beni kanepede otururken görmedi. Merdivenleri çıkmaya başladı. Ne yapacaktı? Annemle yatağa atlayıp yanında uyumak mı? Sonra yarın sabah uyanır ve büyük bir aile kahvaltısı mı yapardık?

Artık her şeyin farklı olduğunun farkında değil miydi?

Sesim karanlığı yarıp geçti. "Burada kalamazsın." Adımları sendeledi. "Artık değil. Annem buradayken değil."

Babam oturma odasına girerken farklı görünüyordu. Belki de beyaz gömleğini kaplayan kandı ya da kırık burnu ve taze morluklar. Herkes bana annemden çok babama benzediğimi söylerdi. Şimdi? Yüzünde kendimden bir iz bulamadım.

Oturdu, gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Bitkin görünüyordu. Üzgün değil. Suçlu değil. Sadece yorgun, sonunda ortaya çıkan gerçek, düzenli olarak planladığı hayatındaki bu büyük kesintiymiş gibi.

"Açıklayayım," dedi.

Ve sonra en garip şey oldu. Ben istemedim.

Gecenin bir yarısı orada oturuyordum ve tek düşünebildiğim Becca ve beş yılını asla cevaplanmayan tüm bu sorularla nasıl geçirdiğiydi. Ve işte buradaydım, her yanıt elinizin altındaydı ve hiçbirinin önemi bile yoktu. Çünkü bir açıklama yoktu. Hiçbir mazeret yoktu. Babamın aldatmak için her ne nedeni olursa olsun, onu affetmemi sağlayamazdı. Gecenin geri kalanını özür dileyerek geçirmediyse. Tek bildiğim, annemin bu gece tamamen utandığı ve arkasındaki kişiyle bir saniye daha konuşmak yanlış hissettirdiğiydi.

Gerçeğin çok geç olması neye yarardı?

Kadının adının ne olduğu, nerede yaşadığı, nasıl tanıştıkları veya çocukları olup olmadığı umurumda değildi. Gerçekten bilmek istediğim tek bir soru vardı.

"Bu ne kadar süredir devam ediyor?"

"Üç ay," dedi babam. "Annem ne zamandır biliyor?"

"Ağustosta öğrendi."

Kendimi çok işe yaramaz hissettim. Babamı etkilemek için ne kadar süre futbolu takıntı haline getirmiştım? Gece gündüz çalışmak mı? Hatta Becca'yı bu işe ben sürükledim, onu da etkilemek için onunla çıkmayı kabul ettim. Ve ne için? Bu sezon her maçı kaçırmaması için mi? Bu ikinci hayatı yaşamaktan vazgeçmesi için mi? Ben de burada oturdum ve ona izin verdim. O olmaya, hayatına kaldığı yerden devam etmeye çalışırken o kadar kör olmuştum ki, onun olmak istediğim son kişi olduğunun farkına bile varamamıştım.

Ayağa kalkıp odadan çıktım ve merdivenlerde duraksadım. "Artık burada kalmazsın," dedim tekrar. Cevap beklemeden babamı kanepede bıraktım. Ön kapının açılıp kapandığını ve ardından arabasının uzaklaştığını duyana kadar yatağa gitmedim. Bir an için gidip diğer kadınla kalabilir diye düşündüm. Ama artık önemi yoktu. Hiçbiri olmadı.

Her şey lekelenmiş gibiydi. Kirli. Ben ve tüm hobilerim babamın uzantılarıydık. Ve şimdi kendimin hangi parçalarının gerçekte olduğunu anlayamıyordum. *Ben*. Futbol gibi; oynamaktan zevk aldım mı? Hepsi babamı etkilemek için miydi? Ben çocukken elime bir futbol topu vermeseydi kendi başıma oynamaya başlar mıydım? Sonra Becca vardı. En kötü kısım buydu. Tüm ilişkimiz, babamı memnun etmek için ne kadar çaresiz olduğum için başladı. Bundan büyüdüğünü biliyordum, ama yine de olan her iyi şeyin ve her kötü şeyin sebebinin kendisi olduğu yanlış geliyordu.

Ne yapacağımı, buradan nereye gideceğimi bilmiyordum.

İhtiyacım olan şeyin yeni bir başlangıç olduğunu hissettim. Onsuz kim olduğumu anlamak için temiz bir sayfa.

Becca

ERTESİ SABAH OYNADI bir dizi garip olayda.

Yatakta uyandım, bu normaldi. Hala elbiseyi giyiyordum. Panjurlardan giren güneş ışığı, evet, üzerinde hala kan olduğunu ve evet, parmak uçlarımda hala kan olduğunu doğrulamak için yeterliydi. Dün gecenin gerçekten yaşandığına ve beynimin ben uyurken uydurduğu tuhaf bir rüya olmadığına dair bir başka işaret.

Yumruğu düşününce irkildim, Brett'in benden uzaklaşmasını hatırladığımda göğsümde garip bir sıkışma hissettim. Ve işin en garip kısmı vardı, Jenny. O gece eve gitmesini kabul ettiğimi ve sürünerek yatağa girdiğimi hatırlıyorum. Ama aralarında ne olduğunu hatırlamıyordum. Beynim aşırı bilgi yüklemesinden dolayı tamamen kapanmaya karar vermiş gibiydi.

Kapım çalındı. Annem başını içeri uzattı. "Güzel, uyanmışsın." İçeri girdi, itiraz ettiğimde bile tüm panjurları açtı ve şifonyerimden kıyafet aldı. "Kalk, duş al ve kahvaltıya gel" dedi. Seni görmek için bekleyen biri var," dedi ve ben onun kim olduğunu sormaya fırsat bulamadan oradan ayrıldı. Ama sadece bir kişi olabilir: Brett. Bu, şu anda mutfağında annemle yalnız oturduğu anlamına geliyordu.

Hiç bu kadar hızlı duş almamıştım.

On dakika sonra kanlı elbise sepetteydi, cildimdeki kırmızı lekeler gitmişti ve saçlarım artık çimen gibi kokmuyordu. Aceleyle mutfağa girdim çünkü Brett zaten annemle çok fazla zaman geçirmişti ve bir an önce müdahale etmem gerekiyordu. Ancak mutfak masamda oturan Brett değildi. Jenny'ydi.

Kapının yarısında donup kaldım. İkisi de aynı anda dönüp bana baktılar. Bir hayvanat bahçesi sergisindeki bir hayvan gibi hissettim. *Becca şimdi ne yapacak?*

"Aç mısın?" annem bu normal bir kahvaltı düzeniymiş gibi sordu. "BEN

sana muzlu krep yaptım. Senin favorin." Onlar benim favorimdi ama yemek yemeyi düşünemeyecek kadar kafam karışmıştı.

"Jenny geldi," diye devam etti annem konuşmayacağım belli olunca. Bana dün gece Brett'in ailesiyle olanları anlattı. Bu korkunç. Umarım bir şeyi yoktur."

Harika. Yani haberler yavaş yavaş Crestmont'ta dolaşmaya başladı.

Jenny, "İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi. Kendime not: Jenny'nin benimle tekrar konuşması için gereken şey bir kasaba trajedisiydi. "Dün gece biraz şokta gibiydin. Yol boyunca tek kelime etmedin."

Annem saatine bakıp büyük bir ayağa kalkma gösterisi yaptığında beynim hâlâ bu kahvaltı dinamiğini anlamakta zorlanıyordu. "Fırına gitmem gerekiyor. Hanımlar burada iyi olur musunuz?" Sanırım başımı salladım çünkü devam etti. "Ve Becca, eğer Brett'le konuşursan, ne zaman isterse buraya gelebileceğini söyle. Evinin şu anda olmak istediği yerde olduğunu sanmıyorum.

"Tabii anne. Teşekkürler."

Sonra ayrıldı. Onsuz sessizliği doldurmak, aracı olmak garipti.

Önce Jenny konuştu. "Annemi hep sevmişimdir," dedi. Tabağında yarısı yenmiş bir jelibon vardı. "Senin hayatına dahil olmaya çalışması harika." Gözleri benimkilerle buluştu. "Onun pişirmesi de çok gelişti. hala gerçekten yapmadım Bunu yiyene kadar buna inan.

"Neden buradasın?" Amaçlanandan daha sert çıktı. Ve tamam, muhtemelen en azından yapmalıyım *denemek*ona biraz daha iyi davranabilmek için. Demek istediğim, dün gece beni yolda mahsur kalmaktan kurtardı.

"Sana söyledim. Dün geceden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim. "Ama neden?"

Yüzü buruştu. "Hala seninle ilgilenmeme izin verilmiyor mu? Biz en iyi arkadaştık.

"İki yıl önce," diye işaret ettim.

Jenny aceleyle ayağa kalktı. "Buraya gelmek bir hataydı. Bırakacağım."

Jenny, bekle. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Tekrar oturdu. "Üzgünüm, tamam mı? gitme . . . Ben sadece buna bir anlam vermeye çalışıyorum. Dün gece ve şimdi bu sabah mı? Artık hiçbir şey normal gelmiyor."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden buraya geldim. Biraz aşinalık duyabileceğini düşündüm. Ve " Sözlere yarıda kaldı.

"Ve ne?" diye sordum, dikkat dağıtmak istiyordum.

"Ve haklıydın. Ben senin için iyi bir arkadaş değildim. uzun zamandır yoktum Ve mesela, bir gecede kanka olmamızı falan beklemiyorum. Ama belki sonunda tekrar iyi olabiliriz. . . " Jenny içini çekti. "Sadece kötü hissediyorum.

Bataklıkta söylediğin şey ne kadar bencil biri olduğumu anlamamı sağladı. Ve en kötüsü de ne zaman bu hale geldiğimi bilmiyorum. Pekala, bunu telafi etmeye çalışıyorum. Günahlarıma tövbe et falan.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu itiraf son yirmi dört saat içinde başıma gelen en tuhaf şey değildi. Ve belki de son zamanlarda hayatımın ne kadar değiştiğindendi, ama aniden Jenny ile barışma düşüncesi o kadar da çılgınca gelmedi.

"Brett'le konuştun mu?" o ekledi.

Mutfağa dalmak için o kadar acelem vardı ki telefonumu kontrol etmeyi bile unutmuştum.

"Hayır," dedim hızlıca. "Henüz değil. Neden? Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Jenny güldü, reçel çanağının diğer yarısını da yedi. "HAYIR. Bu sefer değil. Bu garip, değil mi? Ailesine bu kasabada falan tapılıyor. Her ailenin kendi sırları olduğunu göstermeye gider. Ne?" Bir peçete alıp ağzını sildi. "Yüzümde şeker var mı?"

"HAYIR. Sadece... Seni burada görmek tuhaf. Ama aynı zamanda normal hissettiriyor. Bu mantıklı mı?"

Bana bundan bahset. İki yıl sonra buraya gelmek garipti. Gelmem gerektiğinden bile emin değildim, ama sen göründün*Gerçektendün* gece iyi değil, Becca. Mesela, aklın farklı bir dünyada falandı. Bu sefer kitapsız.”

Karşısındaki masaya oturdum. “Hayatım bir tane gibi hissetmeye başlıyor.”

İkimiz de güldük. O an için, sanki son iki yıl hiç yaşanmamış gibiydi ve biz yine on beş yaşında iki en iyi arkadaştık.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu mutfağa göz atarak. "Telefon çalışıyor gibi." Bu bir telefondur. Benim telefonum. Onu almak için yatak odama koştum. Brett'in adı ekrandaydı. Rahatlayarak büyük bir oh çektim.

“Brett, merhaba. Nasılsın?"

"Evde misin?" Sesi boğuktu. Sanki camlar açık araba kullanıyor gibiydi. Ona olduğumu söyledim. “Gelebilir miyim? Seninle konuşmam lazım.”

"Elbette."

Telefonu kapattım ve mutfağa geri

koştum. Brett mi?

Başımı salladım. "Yolda."

"Sanırım bu benim ayrılma işareti." Jenny ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdük. Kapıyı açıp onu kovmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Brett'le konuşmak istiyordum. Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ama sonra Jenny, bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi görünerek arkasını döndü. “Umarım onunla ilgili her şey yolundadır. Babam ve onun babası arkadaşlar. İnsanların taraf seçmeye başlamasının tuhaf olmasını istemiyorum.”

Bir şey söylemiş olmalıyım çünkü el salladı ve gitti. Adını söylediğinde koridorun yarısındaydı. "Bu arada otel harika görünüyordu. Brett bana annenle babanın döşediğini söyledi.

Jenny'nin ağzı kapalı olmadan önce kocaman bir gülümsemesi vardı. Tüm yüzünü tamamen kaplayan türden. Birinci sınıftan beri görmemiştim. Şimdiye kadar. "Teşekkürler, Becca," dedi.

Asansör kapıları açıldı ve Brett dışarı çıktı. Kafası karışmış bir ifadeyle Jenny ile benim aramda baktı, ona bir şeyler söyledi ve sonra yürümeye devam etti. "Ne hakkındaydı?" önümdeyken sordu. Dağınık görünüyordu. Uyumadığı belliydi.

"Uzun Hikaye. Dün gece nasıldı?" Uzanıp kollarımı ona doladım. Sırtıma birkaç kez vurduktan sonra bıraktı. Yukarı ona doğru baktım. Yüzü okunmuyordu. Brett mi? Her şey yolunda mı?"

Gözlerime bakmazdı. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Anahtarı elimde çevirip bir süre kapıya baktım. Kimse yokken Brett'i içeri almak çok özel hissettirdi. Bu yüzden, takip edeceğini bildiğimden asansöre doğru ilerledim ve çatının düğmesine bastım. Yukarı çıkarken konuşmadık ve ben kasabaya bakan beton çıkıntıya yaslanmak için yürürken Brett arkamdan geldi. Yanımda durdu, yanı benimkine dayalıydı. Kalbime yaptıkları normal değildi.

Her zaman yan yana olduğumuzda yaptığı gibi elimi tutmasını bekledim.

Buraya çocukken gelirdim, diye açıkladım.

"Okumak?"

gözlerimi devirdim. "HAYIR. Okumak değil. Düşünmek. Burada durmakla ilgili sorunlarımı küçülten, dünyayı biraz daha küçük hissettiren bir şey vardı. Biraz daha az korkutucu." ona baktım. Başını sallıyordu. "Gerçekten çok sessizsin."

Brett dün geceki gibi görünüyordu. Hala kızgın. Hala biraz kafam karıştı. Gözleri, cevapları çatılarda yazılı bulacakmış gibi altımızdaki kasabayı tarıyordu.

Aynı görünüyor olabilirdi ama kendini çok uzak hissediyordu.

"Babam dün gece eve geç geldi," dedi. "Ona gitmesini, orada benimle ve annemle kalamayacağını söyledim."

"O kadına ne olduğunu anlattı mı?"

"Metresini mi kastediyorsun?" dedi çıkıntıyı biraz daha sıkı kavrayarak. "İstedi ama izin vermedim"

"Cevap istemedin mi?" Bu bana hiç mantıklı gelmedi. her şeyi verirdim

birkaç açıklama için.

"Önümde oturana kadar öyle sanıyordum. Sonra bunun artık bir önemi olmadığını anladım Becca. Cevaplar, gerçek, ne demek istersen. Hiçbiri önemli değil çünkü çok geç. Söyleyeceği hiçbir şey anneme, ailemize yaptıklarını düzeltmeyecek. Belki sır olarak saklanması daha iyi olan bazı gerçekler vardır. Başları ellerinin arasına düştü. "Bu berbat. Bu gerçekten berbat. Annem bu sabah yataktan çıkmadı. Ağladığını duyamadığımı sanıyor ama duyabiliyorum.

Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim, ama sempatiimin acının bir kısmını bile almayacağını çok iyi biliyordum. Parçalanmış bir kalbi bir arada tutmak için tek bir yara bandı kullanmaya çalışmak gibi boş sözlerdi bunlar.

Bu yüzden aramızdaki boşluktan uzanıp elini tuttum. Rüzgâr bir tutam saçını alına savurdu ve ben de devam etmesini bekleyerek onu geriye attım.

Brett uzun bir nefes verdi. "Dün gece senden ayrıldığım için üzgünüm," dedi. "Sorun değil. Jenny beni gezdirdi.

Şimdi bu dikkatini çekti. "Yine arkadaş mısınız?" öyle miydik?

"Pek emin değilim."

Başıyla onayladı, tekrar gökyüzüne baktı. Buraya sadece ailem hakkında konuşmaya gelmedim. Bizden bahsetmek istiyorum."

Bencilceydi ama bu beni neşelendirdi. Elimi bırakana kadar.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Brett, "hayatımın çoğu babama dayanıyordu. Onun için futbol oynamaya başladım. Üniversiteyle ilgili tüm planlarımı, onun benden yapmamı istediği veya yapacağı şeye dayandırdım. Her zaman benim için istediği hayatı yaşamamanın benim sorumluluğum olduğunu hissettim. Sanki doğmak ve bu fırsatları ondan almak benim hatammış gibi. Düşünmesi garip ama hayatım gerçekten benim değilmiş gibi geliyor. ben bile bilmiyorum*beğenmek*futbol, Becca. Ya da kendimi inandırdıysam, başka seçeneğim olmadığı için yaptım."

takip etmiyordum "Takımı bırakacak mısın?"

"HAYIR. Takım arkadaşlarıma bunu yapamam." Sonra nihayet bana bakmak için başını kaldırdı. Keşke yapmasaydı. Gözleri tüm gerçekleri barındırıyordu. İkimizin de neden çıkmaya karar verdiğimizizi hatırlıyor musun? Bunu babam için nasıl yaptım?" Bunun nereye varacağını bildiğim için başımı salladım. "Bu onun için yaptığım başka bir şeydi. Ve bizim böyle olmamızı istemiyorum. Hikayemizin onun yüzünden başlamasını istemiyorum. Hayatımdaki her şey babam yüzünden oldu ve benim gibi hissetmek için tek bir şeye ihtiyacım var."

"Anlamıyorum." Ama anladım. Ben sadece istemedim.

"Bence ayrılmamız gerekiyor. Bu sahte ilişkiyi biraz durdur. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Biraz boşluk."

İlk tepkim gülmek oldu çünkü gerçekten insanlara inanamıyordum.

bu sözü gerçek hayatta kullanmıştır. Sonra kelimeler ağızıma battı ve boğazım ağlamadan önceki gibi daralmaya başladı. "Ama dün gece," dedim verandadaki konuşmamızı düşünerek, "birlikte olmak istediğini söylemiştin. Rol yaparken bile gerçek hissettirdiğini söyledin. Gitmeyeceğini söylemiştin."

"Biliyorum." Şimdi ellerime uzandı. Gözleri yalvarıyordu. Bir adım geri atıp parmaklarının havayı kavramasına izin verdim. "Söylediğimi kastetmiştim. Her kelimesini kastetmiştim. Gerçek hissettirdi, hepsi yaptı. Ama bu her şey değişmeden önceydi, Becca. Şimdi kafam darmadağın ve hangi duyguların gerçekten bana ait olduğunu ayıramıyor gibiyim."

"Yani senin çözümün bu mu? Bunu bitirmek için mi?"

Brett bir adım daha yaklaştı. "Lütfen ağlama."

Bu sadece beni daha çok ağlattı. Kendimi çok aptal hissettim. Beş yıl - en iyisi olduğunu düşündüğüm için herkesi dışarıda tutmak için beş yıl harcamıştım. Çünkü başka birinin beni terk etmesini kaldıramayacağımı biliyordum. Ve tek bir gece fikrimi değiştirip birinin içeri girmesine izin vermemin sorun olmayacağına karar vermemdi. Özellikle de o kişi Brett ise. BENaranano kişi Brett olacak. Ama o kişi olmak istemiyordu. Ve onu da yapamadım.

Gözyaşları şimdi dökülüyordu. Yüzüm utançtan kızarmıştı. İçeri koşmak istedim. Tüm gün bir felaketti ve daha yeni uyanmıştım.

Derin bir nefes aldım ve sonra, "Baban için üzgünüm. Gerçekten öyleyim, Brett. Bir ebeveyn tarafından hayal kırıklığına uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, inan bana. Son beş yılı böyle hissederek geçirdim. Ama aynı zamanda ondan kaçmanın ve herkesi kapı dışarı etmeyi istemenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum. işe yaramadı Her şeyi daha da kötüleştiriyor."

"Becca-"

"Bence gitmelisin."

Üzgünüm, dedi tekrar. "Bunların hiçbirinin olmasını asla istemezdim."

"Biliyorum," dedim ve sanırım sorun buydu. Benim ona olan hislerim benimkilerde öne çıkan tek şeyken, onun bana olan hislerinin tüm bu karmaşa içinde öne çıkmaya yetmediğini.

Brett'in hiçbir yere gitmeyeceği netleştiğinde ayrılan bendim. Asansöre bindim ve kapılar kapanırken onun gözden kaybolmasını izledim. Babamın gidişiyle ilgili anıları canlandırdı. Boş bir evde uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Jenny'nin arkadaşılığımızı umursamayı bırakmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Engellemek için çok uğraştığım bu anılar yeniden su yüzüne çıkıyordu. Aralarında boğulmaya başlamıştım.

Ama bu sefer kendime izin vermeyecektim. Çünkü bu sefer farklıydı.

Bu sefer uzaklaşan ben olmuştum.

Hafta uzadıkça duygularım değişmeye başladı. Görünüşe göre yatak odamda saklanmak, bu duygu her ne ise onunla başa çıkmak için uygun bir yol değildi. (Reddetme mi? Kalp kırıklığı mı? Her birinden biraz mı?) Okulda Brett'ten kaçmak

fiziksel sağlığımı etkilemeye başladı. Sırf onu görmemek için her koridora göz atmak ve futbol sahasının arkasında   le yemeği yemek zorunda olmak çok yorucuydu. Ve tamam, belki ondan kaçınmak en iyi çözüm değildi, ama ne biliyordum ki? Bakire ilişki burada. Kitaplar bile beni buna hazırlamadı.

Kitaplardan bahsetmişken, tüm öfkemi yönlendirmeye başladığım yer burasıydı. Kendim için üzülmeyi bıraktım ve tüm suçu Brett'e yüklemeyi bırakmak için zihinsel bir hatırlatıcı yarattım. şu anda ailesiyle çok şey yaşıyordu. Tüm bu kaos içinde bana öncelik vermesini beklemek adil değildi. Bunun yerine tüm suçu yine bu neşeli ve eğlenceli kitaplara yükledim. Tek endişelerinin dondurma eritmek olduğu sahil evlerinde ve eğlence parklarında aşık olan insanlar hakkındaydılar. O sayfalarda sahte ilişkilerle ilgili hiçbir şey yoktu. Veya yarattığınız sahte dünya etrafınıza çöktüğünde ne yapmalısınız? Neden çok sahte ama çok gerçek bir ayrılıkla nasıl başa çıkılacağına dair bir kitap bulamadım?

Bununla ilgili kitaplar neredeydi, ha?

En kötü yanı, bunları okuyarak ve asla gerçekleşmeyecek fantezilerde kendimi kaybederek harcadığım zaman miktarıydı. Ve başlangıçta, mesele buydu. Tamamen  irkin bir şey okumak ve kurgusal aşk ve kalp kırıklığının asla başıma gelmeyeceği gerçeğiyle teselli bulmak. Ama buna bile değmezdi   nk yaptıbenim başıma gelir. Burada tüm bu kitaplarla ve gerçekten hiç çıkmadığım bir çocuktan gelen kırık bir kalple kalakaldım.

Ben devasa bir karmaşaydım.

Ben kitaplığıma bakarken annem odama girdi. İçimdeki rantımı neredeyse bitirdiğimde boğazını temizledi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bundan sonra ne okuyacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Aslında hangisini atacağımı düşünüyorum. Belki onları yakar, romantizmin alev almasını seyrederim. Bu harika olabilir.

Annem gerçekten nefesini tuttu. "Ama sen bu kitapları seviyorsun!" "BENsevilenonlara." Geçmiş zaman.

"Bebeğim. Ne oldu?" diye sordu beni yatağıma çekerek. Sanırım ona Brett'ten bahsedebilirdim. Ne diyeceğini bilirdi. Ama yapamadım. Annem tüm gençlik yıllarımı bana erkekler hakkında soru sorarak, kızının aşık olmasını ve muhteşem, peri masalı gibi bir aşk yaşamasını bekleyerek geçirmişti. Asla olmadı. Hayatımı gerçekten dolu dolu yaşamadığımı düşündüğünü biliyordum, tek istediği buydu. Ben sadece . . . Sonunda biriyle tanıştığımı ve bunun sahte başladığını ve sonra gerçek gibi gelmeye başladığında mahvold ğunu ona nasıl s yleyeceğimden emin değildim. Tamamen berbat durumda. Yıkıcı kaos.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

Bu konuda benimle mücadele etmesini ve resmi olmayan bir anne-kız terapi seansı ilan etmesini bekliyordum. Bunun yerine sırtımı sıvazladı ve odadan çıktı.

"Bir sorun var," diye fısıldadığını duydum kapı kapanır kapanmaz. "Kitaplarını yakmaktan bahsediyor."

"Kitaplar değil!" Cassie bağırdı. Yan not: Cassie ne zamandan beri buradaydı? Bu bir çeşit müdahale olmasa iyi olur.

"İkinizi duyabiliyorum!" geri aradım Kapı hızla açıldı ve Cassie içeri daldı. Bence tehditkar görünmeye çalışıyordu ama yüzünün her tarafına bulaşan pudra şekeri onu biraz mahvetmişti.

Bu, Brett'in senden ayrılmasıyla ilgili olmasa iyi olur, dedi, çok agresif bir şekilde parmağını bana doğrultarak. "Gerçekten herhangi birine karşı bir şeyler hissetmen için çok uzun süre bekledim ve şimdi bu oluyor, trajik bir kahraman gibi ortalıkta dolanıp duruyorsun."

"Ben trajik bir kahraman değilim."

"Sen. Kimseye nasıl hissettiğini söylemeyen süper sinir bozucu tip. Anneleri değil, hatta en iyi arkadaşları bile değil. Çok topal, Becca. Kitaplar senden utanıyor. Ağlamalarını duyabiliyor musun? Yapabilir misin? Onlara ne yaptığına bir bak." Yatağıma atladı, yüzünü dikti ve dramatik bir şekilde içini çekti. Kıkırdamalarımı bastırmak zorunda kaldım.

İsteksizce yanına oturdum. Bu Brett ile ilgili değil, dedim. Cassie bana bir bakış attı. "İyi. Kısmen Brett'le ilgili olabilir ama sadece yüzde yirmi falan."

"Peki ya diğer yüzde seksen?"

"Kitaplar," dedim. "Benimle dalga geçiyorlar gibi hissediyorum." Cassie elini alnıma vurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşin var mı diye kontrol ediyorum."

Elini ittim. "Beni hasta eden tek şey bütün gün bu kitaplara bakmak. Aptalca, sahte mutlu sonlarıyla. Bu bir aldatmaca. Tüm kitap endüstrisi devasa bir dolandırıcılık Cassie. Neden kimse bundan bahsetmiyor? Bu nasıl yasal? Savunmasız okuyucuları aşk ve yaşam hakkında yalanlarla besliyorlar ve biz de bunu akılsız tüketiciler gibi satın alıyoruz.

Cassie ayağa kalktı. "Amy!" Annem kapıda belirdi. Belli ki kulak misafiri olmuştu. Cassie odadan çıkmadan önce, "Onu buradan almalısın," dedi.

Sonra bir fikrim vardı. Mutfağa koştum ve annemin geri dönüşüm için kullandığı ekstra büyük çöp poşetlerini bulana kadar dolapları karıştırdım.

"O ne yapıyor?" diye mırıldandı Cassie.

"Bilmiyorum."

İkisine de aldırış etmeden yatak odama gittim. Sonra kapıyı kapattım ve raflardan alabildiğim kadar kitap alıp çantaya attım. En sevimsizlerinden, en mutlu sonlarından ve sonsuz aşk vaatlerinden yola çıktım. Evet. Sonra beni ağlatanlara da aynısını yaptım. Sonra pek sevmediğim ama yine de okuduğum, çünkü fiziksel olarak bir kitabı yarıda bırakmak benim için imkansızdı. Çanta dolduğunda ve kitaplığın yarısı boşaldığında, kapağını bağladım, kollarıma aldım ve dairemden çıktım.

"Onları nereye götürüyorsun?" annem arkamdan seslendi.

"Beni takip etme!" diye bağırdım. "İkinizden biri!"

Bir mucize eseri, yapmadılar. Sanırım biraz uykusuz kalmış bir gencin kitapları bir çantaya tıkmalarıyla ilgili insanları korkutan bir şey vardı.

Asansöre yürüdüm, lobiye giden düğmeye bastım ve bekledim. Bütün bu kitapların ağırlığından kollarım ağrımaya başlamıştı ama umurumda değildi. O ağırlığı kalbimden başka bir yerde hissetmek güzeldi.

Ayaklarımı köprü'nün kenarından sarkıtmış, altımdan sular akarak oturuyordum. Bana Aşıklar Gölü'nde Brett'le geçirdiğim geceyi düşündürdü. Öpücük, sırtıma binme, gölden yansıyan ay ışığı - o zamanlar her şey çok mükemmel görünüyordu.

Aptal kitaplar. Hiçbir şey beni buna hazırlamadı.

Garip olan kısım, kalbimin tamamen kırılmış hissetmemesiydi. Boşandıktan sonra olduğu gibi değil. Şimdi sanki her şey paramparça olmak yerine, sadece küçük bir parçası eksikti. İnce bir acı. Ama yine de oradaydı. Ve hala acıyor.

Umutlanmam benim hatamdı. Çünkü Brett'le tanışmadan önce aşk hakkında okumakta iyi olduğum bir fikirdi. Sayfalarda vardı ve bu güvenli olduğu için sorun değildi. Sonra aramızda şekillenmeye başladığını gördüm. Ve sanırım bir parçam, belki de tüm bu aşk fikrinin o kadar da kötü olmadığını hissetmeye başladı. Belki de ailem kötü bir deneyim yaşadı. Sağ? Belki, diğer insanlar için gerçekten işe yarayabilir. Belki de Brett ve ben işine yarayabilecek insanlardan ikimizdik.

Geriye dönüp baktığımda yanıldığımı şimdi anladım. Karamsar kalmalı ve tüm kilitleri ve zincirleri kalbimin etrafında tutmalıydım.

Artık yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Çantaya uzandım ve körü körüne bir kitap seçtim. Bakmadım bile, rastgele bir sayfasını açtım, yırttım ve sonra suya attım. Yüzdüğünü, sonra yavaşça uzaklaştığını izledim. Nefes aldım, beşe kadar saydım, sonra tüm kitabı içine attım.

BT. İyi. Onu görmek istemedim. Görmek bir hatırlatmaydı. Gitmesini istedim.

Başka bir kitap alıp suya attım. Sonra bir başkası. Ve başka. Torbanın yarısı boşalana, göl biraz daha dolana kadar orada güneşin altında oturdum. Jenny birdenbire ortaya çıktığında, Maine'de ölmekte olan bir kızla ilgili bir kitabı karıştırıyordum. Yanımda duruyordu, çok sesli nefes alıyordu. Ya da ben sessizliğe alışmıştım.

Tanrım, Becca. Ne yapıyorsun?" diye sordu. Onu görmezden geldim ve bir tane daha attım. "Suyu kirletiyorsun."

Bir tane daha attım, sonra dedim ki, "Yarı kırık kalpler bencildir. Kirlilik gibi şeyleri umursamıyorlar."

Jenny yanıma oturdu, parmak arası terlikle kaplı ayakları kenardan sarkıyordu. Ayak tırnakları parlak sarıya boyanmıştı. "Seninle Brett'i duydum," dedi. "Üzgünüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Başka bir kitap aldım ve ismine bakma zahmetine bile girmeden fırlattım.

Sonra Jenny avucunu gökyüzüne doğru uzatarak elini uzattı. Bir süre ona, ardından gülen yüzüne baktım. Bu kadar popüler olması mantıklıydı. O güzeldi, insanın böyle görünmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etmene neden olan o doğal güzellik gibiydi. Eskiden tanıdığım arkadaşımı bulmak için yüzüne baktım.

Bana bir kitap ver, dedi.

Ben de yaptım. Kapağı taradı, birkaç kez çevirdi ve sonra sordu, "O sabah okuduğun kitap buydu. Sağ?"

homurdandım. "Alay ettiğin kişi mi? Hayır. Bu farklı."

"Hepsi aynı görünüyor. Hikaye ne?" diye sordu, kitabı kalçasına hafifçe vurarak.

"Hep aşkla ilgili değil mi?"

"Demek istediğimsen" diye düzeltti beni. "Bunu ne zaman aldın? Neden satın aldın?"

"Hatırlamıyorum," dedim ona, "ama bu kitabı bir keresinde arabasında Brett'e okumuştum." Kitabı elinden alıp suya attım. Bu sefer batışını izledim, o gecenin hatırası onunla birlikte boğuluyordu. "Muhtemelen dramatik olduğumu düşündüğünü biliyorum..."

"Aslında aptalca."

"—ama bu beni daha iyi hissettiriyor. Bu kitaplar güvendeydi. Her şeyin mümkün olduğu bu alternatif, kağıt dünyası gibi. Ve annemle babam boşandıktan sonra aşktan vazgeçtim. Asla içine düşmek ya da hissetmek istemedim çünkü amaç neydi? Bu kitaplar bunu diğer insanlar aracılığıyla hissetmeme izin veriyor. Bu şekilde, incinme konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Aptalca geliyor ama yardımcı oldular. ne zaman bana yardım ettiler

başka hiçbir şey olamaz.

"Öyleyse neden onları atıyorsun?"

"Neden umurunda?" diye sordum, ona bakmak için kucağımdaki kitaptan başımı kaldırarak. "Aslında uzun zamandır arkadaş değiliz."

Jenny omuz silkti ve bir kitap daha attı. "Yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve o gece otelde, konuşacak birine ihtiyacın var gibi görünüyordun. Şu anda bir tür çöküş yaşadığını düşündüğünden bahsetmiyorum bile.

Son kısmı görmezden geldim. "Yalnız? Asla yalnız değilsin. Her zaman arkadaşlarınızla çevrilisiniz. Geceyi bataklıkta bıraktım.

Başka bir kitaba uzandığında Jenny'nin yüzünde bu hüznü gülümseme vardı. Sayfa köşeleriyle oynayarak kucağında tuttu. "Biliyor musun," dedi, "önemli olan tek şeyin popüler olmak olduğunu düşünürdüm. Bir sürü arkadaşla sahip olmak, partilere davet edilmek, tüm bu saçmalıklar. İkinci sınıftan önce dış tellerimi çıkardığımda ve bunlar" –göğsünü tuttu– "nihayet büyüdüğünde, insanlar bana farklı baktılar. Sanki artık onların ilgisine layıkmışım gibi. Tanrım, kulağa çok yüzeysel geliyor ve öyleydi ama gerçekten çok iyi hissettirdi. Böylece amigo takımına katıldım. Erkekler bana çıkma teklif ettiğinde evet dedim çünkü başka ne yapmam gerekiyordu? Herkesin ben olmak istediği bu kıskanılacak hayatı yaşadığımı sanıyordum. Ve mutluydum. Ama yalnızdım, Becca. Çünkü o insanlar benim arkadaşlarımdı ama senin bir zamanlar olduğun gibi değiller."

Kitabı köprünün üzerinden attı.

"Arkadaşlığımızı mahvettiğim için üzgünüm," dedi. "Senden daha iyiymişim gibi davrandığım için özür dilerim çünkü daha fazla deneyimim falan vardı. Sen harika bir arkadaştın. Hala öylesin. Benim gibi birinden daha iyisini hak ettin. Ama tekrar konuştuğumuz için mutluyum. Sonunda iki yıl geciken özrümü kabul edebileceğini düşünüyor musun? Geçmişini arkamızda bırakmak mı?"

Sanırım o gün koridordaki eski ben hayır derdi. Yıllardır aklını kurcalayan sorunun cevabını memnuniyetle kabul edecek ve yoluna devam edecekti. Birini daha kaybetmek onun için sorun olmazdı çünkü sonuçta gerçek hayat korkutucuydu ve kitaplar onun tek güvenli yeri. Ama belki de artık aynı kız olmadığını fark etmeye başlıyordum. Ben de "Evet" dedim ve Jenny uzandığında ona sarıldım. Belki cevaplarla birlikte bağışlama da geldi. Ve Jenny o listedeki ilk kişiydi.

Tekrar yan yana oturduğumuzda, "Rol yapıyorduk" dedim ve vay canına, bunu yüksek sesle söylemek gerçekten iyi hissettirdi. "Ben ve Brett asla çıkmıyorduk. Hepsi bir yalandı."

Jenny güldü. Avuçlarını arkasına yaslayarak köprüye yaslandı. "Açıkçası? Her şeyin saçmalık olduğunu düşündüm," dedi buklelerini arkasından sallayarak. "Bana onlardan bir tane verir misin?"

Körü körüne çantaya uzandım ve parmaklarımın değdiği ilk kitabı ona verdim. "Yaptın? Neden bir şey söylemedin? Kimseye söyleme?"

Omuz silkti. "Kimin umurunda? Bırakın insanlar istediklerine inansınlar. Sanırım okulumuzun yüzde doksanı heteroseksüel olduğumu düşünüyor."

"Sen değilsin?"

Kitabın kapağını tek bir hareketle yırttı. Suratını buruşturup onu suya attı, sonra, "Bunu hâlâ çözüyorum," dedi. Sonra durakladı. "Bu aramızda kalsın."

Açıkça. Peki ya çıktığın onca adam? diye sordum merakla.

"Bilmiyorum. Belki de zorundaymışım gibi hissettim? Belki de bu yüzden, henüz tam olarak çözemediğim başka bir şeyi örtbas etmek için bununla övünüyordum. . . .

soruma cevap vermedin Neden bu kitapları çöpe atıyorsun?"

Bir an düşündüm. "Çünkü onlar kurgu. Gerçek değiller. Böyle aşk," dedim başka bir kitap alıp aramızda sallayarak, "gerçek değil. Bu sayfalarda var. Bu kadar."

Sonra bir fikrim vardı. Çöp torbasını, her şeyi aldım ve ayağa kalktım. Jenny çılgılık atıp onu elimden aldığı anda onu kenara atmak üzereydim. Onu arkasına yerleştirdi, vücuduyla korudu ve "çılgınca" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Zor nefes alıyordum. Parmaklarım sızlıyordu. Bir kitap daha almak istedim. Boğulmasını izlemek istedim.

yine güldüm Bu sefer manyakçaydı. Deli. Tam bir cadı gülüşü.

"İnanamıyorum." Başımı sallıyordum. "Bunca zaman haklıydın! Bana bu kitapların beni hayal kırıklığına uğrattığını, beklentilerimi yükselttiğini söyledin ve ben sana inanmadım. Haklısın," dedim tekrar.

Gökyüzüne bakmak için tahtaya uzandığımda hala gülüyordum. Jenny'nin kafası bir saniye sonra yanımda belirdi. Beni izlediğini, beni bir yapboz gibi analiz ettiğini hissedebiliyordum. Tek bir doğru hareketle tekrar toparlanabilirim gibi. Yapabileceğimden emin değildim. Çünkü kendimden parçalar her yerdeydi. Bazıları annemle, bazıları Cassie ile. Hatta bazıları babamla birlikteydi. Brett'le. Ve şimdi, bazıları bu gölün dibine gömülmüş, ıslanmış sayfalara bulaşmış kelimeler.

"Ya ikimiz de yanılıyorsak," diye başladı Jenny yavaşça. Kaşlarımı kaldırdım, ona bakmak için başımı tahtaya doğru çevirdim. Yani, bunlar kitaplar, Becca. Onlar gerçek hayat değil. Burada okuduklarınızı alıp sihirli bir şekilde başınıza gelmesini bekleyemezsiniz. Böyle hissetmesini bekleyemezsin." Durdu, çantadan bir kitap aldı ve karnının üstüne koydu. "Gerçek erkekler böyle değil. Kimsenin böyle olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar yatak odanızın penceresinin önünde müzik setiyle durmuyor—"

"Bu bir film den. kitap değil."

Bana o bakışı attı *bir saniye sus*.

Demek istediğim, on dört yaşı ndayken okuduğun bir romantizmi kimse yaşı yamaz. Ama Brett'ingerçek. O burada. Ve bu daha iyi değil mi? Hatalar filan?"

"Belki," dedim.

"Okulun etrafında dolanıp duruyor. Ailesinin başına gelenleri herkes biliyor. Zor zamanlar geçiriyor. Bir arkadaşının işine yarayacağına eminim. . . . Ya da bir kız arkadaş."

"Sahte kız arkadaş," diye düzelttim onu.

Jenny omzumu itti. "Lütfen. Belki sahte başladı ama öyle mi kaldı?" diye sordu.

Dirseğimi tahtaya dayadım ve kendimi kaldırdım. "Bana çantayı ver," dedim.

Jenny yavaşça bana uzattı. "Artık kirlilik yok mu?"

"Artık kirlilik yok," diye tekrarladım.

"Brett'le konuşacak mısınız?" dürttü.

"Kararlı olmak."

Jenny bir dakika sonra, "Mutlu olmanı istiyorum, biliyorsun," dedi. Gözleri hala gökyüzüne kilitlenmişti. Onunla mutlu görünüyordun.

"Sanırım öyleydim."

"Ona zaman ver," dedi. "Annesine, ailesine odaklanmasına izin verin. Her şeyi hallettikten sonra geri dönecek."

"Bunu nasıl biliyorsun?" Diye sordum.

"Çünkü bazı insanlar sonsuza dek ayrılır. Ama bazen geri geliyorlar." "Senin gibi," dedim.

Jenny gülümsedi. "Kesinlikle."

Sonra ayağa kalktım, yedekte çanta. Ellerimde sarktı, şimdi neredeyse boştu. Onu atmayı, batmasını izlemeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Belki bir gün bu kitaplardan birini alır ve onu mahvetmediğime sevinirdim. Ya da belki o gün hiç gelmeyecek ve raftaki kitaplar olarak kalacaklardı. Her iki durumda da, Jenny yanımda çantayla köprüden yürüdüm.

Rüzgar şiddetleniyor, ağaç dallarının arasından esiyordu ve kızarmış yemek kokusu geliyordu. Çörek gibi. Göl neden çörek gibi kokuyordu? Sonra Jenny'ye döndüm ve öyle olduğunu anladım. o. Sonra annemin fırınının, Jenny'nin de geldiği yolun hemen aşağısında olduğunu fark ettim. . .

"Annemin fırınındaydın," dedim. "O jöle

şeyler bağımlılık yapıyor."

Brett

BABAM GİTMEK İSTEDİ danışmanlığa. Bütün aile için birkaç saatlik seansların bunu aşmamıza yardımcı olacağını düşündü, sanki ilişkisi yoldaki bir tümsekten, bir dolambaçlı yoldan başka bir şey değilmiş gibi. Bir yabancıyla kanepede oturup konuşarak geçirdiği birkaç saatin bunu sihirli bir şekilde düzeltereğini, ardından düzenli olarak planladığı aile hayatına geri döneceğini.

Kararımı verdim ve cevap hayırdı. Ama annem? Annem içerideydi.

Üçümüz Dr. Kim'in ofisinde bir kanepede oturuyorduk. Ailem ne zaman konuşsa not almaya devam ederdi. Babam beşinci "Üzgünüm" ve "Bu bir hataydı" idi ve annem zaten iki kutu mendilden geçmişti. Tüm seans boyunca tek kelime etmemiştim. Saat neredeyse dolmuştu.

Doktor Kim bana döndü. "Sessizsin, Brett," dedi. "Aklınızdan ne geçiyor?"

"Hiç bir şey."

"Burada olmaktan pek mutlu görünmüyorsun," dedi.

Sonunda ağlamayı bırakan anneme baktım. Gelmemin tek sebebi onun içindi. Evimizin tüm kilitlerini değiştirip babamın tekrar içeri girmesine izin vermeseydim iyi olurdu. Ama hayır, denemek istedi. Ve eğer onu mutlu etmek için gereken buysa, yapardım.

"Değilim. Burada olmak istemiyorum." dedim annemden gözlerimi ayırmadan. Masadan bir stres topu aldım ve parmaklarımın arasında sıktım.

"Neden?"

Bıraktım, topun normal boyutuna dönmesini izledim. "Ailemizi düzeltmek için buradayız, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ailenin parçalandığını düşünüyor musun?" "Evet dedim.

Dr. Kim kısa yanıtlarımdan rahatsız olduysa da bunu göstermedi. "Ve kendi kelimenle, ailenin 'düzeltilmesini' istiyor musun?" diye sordu.

Koltuğa geri gömüldüm, parmak boğumlarım beyazlaşana kadar topu daha sert sıktım. "Evet."

Dr. Kim gülümsedi ve o deftere tekrar bir şeyler karaladı. "Bu iyi bir başlangıç. Bunu gerçekleştirmenin ilk adımı sizce nedir?"

Kolaydı. "Gitmesi gerekiyor."

Babam başını ellerinin arasına aldı. Annem daha Dr. Kim sözünü kesmeden adımı söylemeye başladı. Sorun değil Willa. Bırak bitirsin. Babanın gitmesinin aileni düzelterek mi düşünüyorsun, Brett? diye sordu, bana doğru dönerek.

"Bence bu bir başlangıç olur," dedim.

Memnun, babama dönmeden önce bunu yazdı. "Bu konuda ne düşünüyorsun Thomas?"

Babam ne zaman konuşsa sesini duymama alışkanlığı edinmiştim. Stres topuna odaklandım ve onun genişleyip çökmesini izledim. Sonra odanın etrafına, duvarları kaplayan düzinelerce levhaya baktım. Her yerde bitkiler de vardı, sanki birisi bir odayı nasıl samimi hissettireceğine dair bir kitap okumuş gibiydi. Çalışmaması çok kötü. Tek istediğim oradan son hızla kaçmaktı.

Sonunda Dr. Kim defterini kapattı. "Pekala, bugünlük vaktimiz doldu. Ama önümüzdeki hafta buradan alabiliriz." Ailem elini sıktı, resepsiyonistle başka bir randevu ayarlayacaklarını söylediler ve ayrıldık.

Bir saat süren eve dönüş yolu sessizdi. Crestmont'ta aile danışmanı olup olmadığını veya babamın birkaç kasaba ötedeki birini mi seçtiğini bilmiyordum. Bu şekilde, birinin bizi giderken görme şansını sınırladı. Tanrı, Wells ailesinin bir sırrının daha açığa çıkmasından korusun.

Tüm yol boyunca kimse tek bir kelime söylemedi. Tek ses annemin burnunu çekmesi ve radyonun kısık uğultusuydu. Arabadaki gerilim nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğundu. Pencereyi açtım ve bunun bir rüya olmasını dileyerek başımı dışarı uzattım. Hala gerçek hissetmiyordu. Bunlardan herhangi biri. Babamın silüetine, sonra annemin silüetine, sonra da araba kullanırken genellikle ellerinin birbirine dolandığı ortadaki boşluğa baktım. Şimdi üçümüzün arasında çok fazla boşluk vardı.

Yan aynadan annemin yüzünü görebiliyordum. Başını pencereye yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Son zamanlarda uyumuyordu. Tüm zamanını, kapısı yarı açık yatak odasında geçirdi ama hiç uyumadı. Telefonuma bir alarm kurmaya başladım, böylece gecenin bir yarısı onu kontrol etmek için uyanacaktım. Bazen yatağı boştu ve aşağı indiğimde onu kanepede oturmuş televizyon ekranına bakarken buluyordum. Çoğu gece yalan söylüyordu

yatakta ağlayarak O zamanlar yanında yatardım. Tek kelime etmeyecekti. Mendil kutusunu saklar ve güneş doğana kadar elimi tutardı.

Bu noktada başa çıkmakla hayatta kalmak arasındaki farkı anlayamadım. Ailemizin normale dönmesinin hiçbir yolu yoktu. Normalin nasıl hissettirdiğini bile unutmaya başlamıştım.

Babam bizi eve bıraktı. Arabadan indim ve kapıya giden merdivenlere oturdum. Onu ve annemi birkaç dakika orada oturup konuşurken izledim. Bana bakmayı sürdürdüler. Dışarı çıkıp içeri girmeye çalışacağından, otele geri dönmek istemeyeceğinden korktum. Ama kapı açılınca dışarı sadece annem çıktı.

Ev çok sessizdi. Ürkütücü. Annemi mutfaka kadar takip ettim ve kendine bir fincan kahve koyarken onu izledim. Daha zayıf görünüyordu. En son ne zaman yemek yedi? Buzdolabına gidip ona sandviç yapmaya başladım. Onunla ilgilenmek artık benim işimdi. Tek kelime etmedi, sadece masaya oturdu ve içmeden bardağa baktı. Tabağı önüne koyduğumda bana baktı. "Bu nedir?"

"Yemek yemen gerekiyor anne."

Sandviğin yarısını aldı ve sessiz bir teklifle bana uzattı. Sadece ben yersem yedi. Mağaracılık, oturdum ve bir ısırık aldım. Sonra yaptı.

Sessizce yedik.

Annem, "Baban eve dönmek istiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım, öfkemi bastırdım. "Bunu istiyor musun?" Diye sordum.

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Senin için en iyisini istiyorum, Brett. Tek istediğim buydu.

Satır aralarını okudum. "Bana bu ilişkiyi anlatabilirdin anne.

Bunu tek başına yaşamak zorunda değildin."

Annem elimi okşadı. Yüzü bu hüznü gülümsemeye büründü. Babanı çok seviyorsun, Brett. Bunu senden almak istemedim. Ben de senin annemim; seni korumak benim işim.

"Onu hala seviyor musun?" "Evet."

"Yaptıklarından sonra bile mi?" Diye sordum.

"Birini sevmenin on sekiz yılını tek bir hata yüzünden kapatamazsın, Brett. Aşk bundan daha karmaşıktır." Annem ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve bana arkadan sarıldı. Alnımdan öptü, sonra uzaklaştı.

"Anne?" Aradım.

Kapı eşiğinde durakladı. "Evet?"

“Kapılardaki kilitleri değiştirebilir miyim?” “Eğer istersen.”

Yine de o kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Babamı fiziksel olarak hayatımdan çıkarsam bile, o hala orada olacaktı. En kötü kısım buydu.

Hayatımı bir deprem sarsmış ve ikiye bölmüş gibi hissetmeye başlıyordum. Evde ve ardından tüm çatlakları saklamak zorunda kaldığım okulda beni bekleyen bir karmaşa vardı. Ve şimdi Becca ortadan kaybolduğu için hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Benim hatamdı. yer sordum Ve boşluk istedim, gerçekten istedim. Ama ondan kız arkadaşım olmayı bırakmasını istemenin aynı zamanda arkadaş olamayacağımız anlamına geldiğinin farkında değildim. Geriye dönüp baktığımda, bunu mahvetmiş olabilirim. Çünkü hâlâ duygularımı gözden geçirmeye çalışıyor olsam da, konuşmak istediğim tek kişi Becca'ydı. Gerçekten anlayan tek kişi oydu. Ama görünüşe göre, benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş. O gün çatıda söylediklerim aramızı açmıştı çünkü artık bana bakmıyordu bile. Ders sırasında değil. Öğle yemeği sırasında değil. Dışarıdaki masamızda yemek yemeyi bile bıraktı.

İlk birkaç gün onu bulmaya çalıştım. Kütüphaneyi ve koridorları aradım ama sadece kendisinin bildiği bir yarıktaki saklanmış olmalı. Onu gördüğüm tek zaman İngilizce sırasındaydı. Perşembe günü, Bayan Copper benden dersten sonra evde kalmamı istediğinde gözlerimiz buluştu. Ve o zaman bile, Becca ders kitaplarını göğsüne bastırıp koridora koşmadan önce bakışlarımı yalnızca bir saniye tuttu.

"Brett," dedi Bayan C, sınıf boşaldığında. Masasının önünde durmuş bekliyordum. "Eminim futbol takımı üyelerinin oynamaya devam edebilmeleri için her sınıftan B sınıfı almaları gerektiğinin farkındasındır."

Başımı salladım. "Ben."

Son makalemi yerleştirdi *Romeo ve Juliet* onun masasında. Sağ üst köşeyi büyük kırmızı bir F kapladı. Bu hafta birbiri ardına kötü anlara dönüşüyordu. Makalemin neden bu kadar kötü olduğunu açıklamak istedim. Annemle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki yazmaya vaktim olmadı. Hafta sonumu gereksiz bir danışmanlık seansında geçirdiğimi. Kapının açılması ve babamın eve gelmeye çalışması ihtimaline karşı uyanık kalmak istediğim için gecede ancak üç saat uyuyordum.

Ayrılmamaya çalışarak öylece durdum.

"Bu makale yüzde otuz değerindeydi," diye devam etti. "Ve bu kadar düşük bir notla, bu ders için notun C'ye düştü, Brett. Antrenörünüze haber verdim ve bu değişene kadar futbol maçlarından uzak durmanız gerekecek."

"Notumu geri getireceğim," dedim. Ve bu sefer babam için futbol oynayabilmek için değildi. Çünkü tüm ekibim bana güveniyordu.

"Yapacağına güveniyorum. Ya Brett? Sonra yüzünde o ifade vardı. bu

her öğretmenin bana attığı aynı acınası. Becca haklıydı - tüm okulun ailemi bilmesi berbattı. "Gelecekte bir uzantıya ihtiyacın olursa..."

"Yapmayacağım. Teşekkür ederim, Bayan Copper," dedim hızla sınıftan çıkmadan önce. Herkesin bana kırılmışım gibi davranmasından, kendimi tamamen kaybetmemem için daha yumuşak konuşmaları gerektiğinden nefret ediyordum. Bana aynı şekilde davranan tek kişi koridorda gözleri yerinden fırlamış bekleyen Jeffti.

"Ne oldu?" diye sordu, hesabı yapmak için beni takip ederek.

Sırt  antamın askılarını kavrayarak, "Bu denemede başarısız oldum," dedim. "Notum C'ye düştü."

Jeff yürümeyi bıraktı. Beni geriye doğru çekene kadar yürümeye devam ettim. "Takımdan mı çıktın?"

"Sesini alçaltır mısın?" Onu salonun köşesine ittim. "Takımdan ayrılmadım. Notumu tekrar y kseltene kadar askıya alındım."

" yleyse bir  ğretmen bul. Takımda sana ihtiyacımız var."

"Şu anda çok şey oluyor. Bir  ğretmen için zamanım yok.

Al akg n ll l kle küfretti. "Sağ. Unuttum. Annen nasıl?

Başımı salladım. "O bir karmaşa" dediğim tek şeydi. Okulda ailem hakkında konuşmayı sevmezdim. "Derse gitmem gerek."

Kolu omzumu kavradığında arkamı döndüm. Brett. . . iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Bana söyleyebilirsin. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız." Sesini alçaltarak bir adım yaklaştı. "Takıma söylemeyeceğim. Aramızda kalacak.

Koridorlarda çok fazla insan vardı, çok fazla göz  zerimizdeydi. Bu konuyu onunla konuşmak istemiyordum. Şimdi değil. Tercihen hiç. Güvenmek istediğim tek kişi Becca'ydı ve onu da kaybetmiştim.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, Jeff'i iterek ve merdivenlerden aşığı koşarak. Belki yeterince söylersen, kendimi buna inandırabilirim.

Becca

ARKADAŞLIĞIMIN CANLANMASI Jenny ile adımlarıma yeni bir bahar kattı. Okulda Brett'i görmezden gelmenin sorunlarımla başa çıkmanın yolu olmadığını anlamamı sağladı. Sadece aramızda açılan mesafeyi genişletecekti. Hayatımın dizginlerini geri alıp Brett ile konuşma zamanının geldiğine karar verdim. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve bir hafta çok zamandı, değil mi? Bana karşı hisleri hakkında bir sonuca varmış olmalıydı. Ve iyi ya da kötü, öğrenmeye hazırdım. Artık benim için ortalıkta dolanmak yok. harekete geçmek zorundaydım.

Pazartesi sabahı okula başım dik ve aklımda tek bir hedefle yürüdüm.

İngilizce dersinde sadece Brett'in yeri boştu.

Tüm kararlılığım ve olumlu düşünmem boşunaydı. Harika.

Dikkatimi Bayan Copper'ın dersine vermeye çalıştım ama gözlerim masasına kayıyor, onun birdenbire belirmesini bekliyordum. Notlarım da acı çekiyordu. Bir saat geçmişti ve ben bir cümle yazmıştım. Bir!

Öğle yemeği sırasında, her zamanki masamda yemek yedim. Acınası bir şekilde, Brett orada olmadan biraz daha yalnız hissettirdi. Hatta geri kalanını yemek için orada olmadığı için kızartmalarımın yarısını atmak zorunda kaldım. Kapıları izliyordum, geç gelmesini bekliyordum. Zil çaldığında, beni kandırmadığını anladım. Bütün eğitimini gölgeliyordu. Ve bu düşünce midemde bir düğüm oluşmasına neden oldu, çünkü Brett okuldan kaçacak bir tip değildi. Bunu ancak çaresiz kalırsa yapardı. Sanki evde işler kötüye gitmiş gibi.

Kontrol etmesi için onu aramalıydım. Parçalanmış aile departmanında bir nevi müttefiktik. Ve müttefikler birbirlerini terk etmezler.

Okuldan sonra kendimi meşe ağacının altındaki çimlere atıp futbol antrenmanının başlamasını bekledim. Soyunma odasının kapısı açıldı ve

oyuncular döküldü. Brett'i ve o altın saçlı kafayı görmeyi bekleyerek izledim. Önce Jeff çıktı, ardından isimlerini bilmediğim ve hiç konuşmadığım bir grup oyuncu daha çıktı. Kapı kapandı, koç düdüğünü çaldı ve hepsi sahanın ortasında toplandılar.

Kitabımı çıkardım ve bir sayfa okudum, bekledim. Belki Brett geç kalıyordu.

Bir bölüm okudum. Hala bekliyorum. Ortaya çıkması gerekiyordu. Takımdan ayrılmayacağını özellikle söyledi.

Bir saat geçene kadar okudum. Artık gömlekleri çıkarılmıştı ve hepsi çimlere sırtüstü uzanmış, yüzlerine su çarpıyorlardı. Brett hiçbir yerde bulunamadı.

Kitabımı ve çantamı aldım ve tepeden aşağı, sahayı geçerek Jeff'in oturduğu metal banka doğru yürüdüm. "Merhaba Jeff," dedim. Gözleri güneşte benimkilerle buluştuğunda kısıldı. "Brett'i gördün mü?"

Telefonunu bir kenara koydu. "Bilmiyor musun?"

Aman Tanrım. Midemdeki düğüm ikiye katlandı. "Biliyor musun?"

"Takımdan çıktı." Ağzım tam anlamıyla bir kukla gibi açık kaldı. "Kalıcı olarak değil," diye ekledi çabucak. "Notunu yükseltene kadar. Bu birkaç gün önce oldu, sana söylemedi mi?"

Belli ki Brett, en yakın arkadaşına ayrılığımız hakkında bilgi vermemişti. "Uzun zamandır konuşmadık" diyebilirdim sadece.

"En son kendisine İngilizce öğretecek birini aradığını duydum."

"İngilizceden mi kalıyor?" Kalbim düştü. Bu benim en iyi dersimdi ve benden yardım istemedi mi? *Tabii ki yapmadı*, dedi kafamın içindeki bir ses. *Bir haftadır ondan saklanıyorsun.* Kapa çeneni kapa çeneni kapa çeneni.

"Nasıl oldu?" Sonra sesimi alçaltarak sordum. "Ailesiyle."

Jeff inatla çimenleri tekmeledi. "Bilmiyorum. benimle ilgili konuşmayacak BT."

Ama benimle konuşacağını biliyordum.

"Şu anda evde olduğunu mu

düşünüyorsun?" Bu süre için telefonumu

kontrol ettim. "Yapabilirim

Yan yollardan gidersem oraya yirmi dakikada yürürüm," dedim yüksek sesle düşünerek. "Seni bırakabilirim," dedi Jeff sahayı işaret ederek. "Biz neredeyse burda işim bitti. On beşte beklemenin sakıncası var mı?"

Ona hayır, yapmadığımı söyledim, sonra içeri girdim. Dolabımın içindekilerin yarısı sırt çantama ve kollarıma yığılmış halde ön basamaklara oturup bekledim. Jeff geldiğinde yirmi dakika geçmişti. "Bu taraftan," dedi, beni hem otomobil hem de pas rengi olan eski, kırmızı bir kamyonete götürdü. Her an parçalanacak gibiydi. Aniden, Brett'in evine yürümek daha iyi bir seçenek gibi geldi.

Jeff aklımı okuyarak, "Araba iyi," dedi. "En son frenleri tamir ettirdim."

hafta." Ne kadar güven verici. Neyse oturdum. Çaresiz zamanlar ve tüm bunlar.

"Brett'in ailesiyle tanıştın mı?" Kasabadan geçerken sordum. "Çok zaman."

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bütün bunlar olmadan önce mi? Normal ebeveynler gibi havalı olduklarını düşündüm. Hep el ele tutuşmak, futbol maçlarına birlikte gelmek, bu tür şeyler. Babası olduğunu asla tahmin edemezdim. . . Bunun geldiğini kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Özellikle Brett'i. Adam resmen babasına tapıyordu."

"Sana ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" tekrar sordum

"Brett özel, sanırım. Ona benimle bu konu hakkında konuşabileceğini söylüyorum ama konuşmayacak. Bu noktada, konuşmak isterse, yapacağını düşündüm. Onu zorlamayacağım. Buradaydı."

Daha park etmeden neredeyse arabadan uçuyordum. "Bıraktığın için teşekkürler," dedim ve garaj yoluna koştum. Bir kez çaldım. Derin bir nefes aldı. Tekrar çaldı. Kapı açılınca evde kimsenin olmadığını düşünmeye başlamıştım ve Brett önümde durmuş, parmaklarımı titreten bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. İlk düşüncem şuydu: *Vay canına, o farklı görünüyor.* Kirli sakalı çenesini kaplamıştı ve yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Gözleri yüzümden elimdeki ders kitaplarına gitti.

"Becca." Adımı yavaşça söyledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"İngilizceden kalıyorsun," dedim.

Kaşları çatıldı. "Bunu nasıl biliyorsun?" Sonra garaj yolunda Jeff'in kamyonetini gördü ve parçaları bir araya getirdi. "Tabii ki sana söyledi."

Şu anda çok şey yaşadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hayal kırıklığından bağırmak bunu daha iyi yapmazdı. "SenBana söylemeliydin," dedim olabildiğince sakın görünmeye çalışarak. "Boş alana ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum, Brett, ama bu, ondan daha öncelikli bir acil durum gibi görünüyor."

"Tek bir yazıydı. Yeniden yazmak için çalışıyorum."

"Yardım ister misin?" Diye sordum. Ayağa kalkıyor, hayır demesini, kapıyı kapatmasını ve ayrı küçük dünyasına geri dönmesini bekliyordum.

Kapıyı biraz daha açtı. "Elbette."

Doğruca Brett'in mutfağına yöneldim ve ders kitaplarımı masaya çarptım. Defterlerimi ve kalemlerimi çıkardım ve onları düzgün küçük bir sıra halinde yeniden düzenledim. "Makaleni al," diye seslendim, onun dinlediğini varsayarak, "ve buraya getir de yeniden okuyup nelerin düzeltilmesi gerektiğine bakayım." Ayak sesleri veya bir hareket belirtisi duymayı bekledim. Hiçbir şey yoktu. arkamı döndüm Kapıda durmuş beni izliyordu. Brett mi? Nedir?"

Kafasını salladı. "Hiç bir şey."

"O zaman kışının üstüne oturur musun, böylece başlayabiliriz, lütfen?" "Az önce eşek mi dedin?"
"Oturmak."

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı ve yerine oturdu. Dizüstü bilgisayarını masanın üzerinde kaydıran Brett makalesini aldı ve okumama izin verdi. Bayan Copper'ın ona neden F verdiğini anlayabiliyordum. Korkunçtu. Fikirler her yerdeydi ve alıntılar bile düzgün bir şekilde alıntılanmamıştı.

Yukarı ona doğru baktım. "Bunu yazman ne kadar sürdü?" Bir saniye düşündü. "Bir saat?"

"Gösteriyor. Bu hiç mantıklı değil, Brett. Bir tezin bile yok."

Oturduğu yerde kıpırdandı, kazağının kapüşonunu yüzünün yarısını kapatana kadar çekti. "Vadesinin geldiğini unutmuşum. Ve bütün gece annemle birlikteydim, bu yüzden yazmaya zamanım olmadı.

Sonra kendimi tam bir pislik gibi hissettim. "Doğru, tabii ki. Üzgünüm. Bunu söylediğimi unut. Makalede gezinmeye devam ettim ve Brett'in ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ona bir göz attım. Masanın üzerindeki ellerine bakıyordu. Laptopu kapatıp kenara ittim. "Şu anda ders çalışmamıza gerek yok," dedim. "İstersen ailen hakkında konuşabiliriz."

Brett gözlerini benimkilere kaldırdı. "Aslında ders çalışmayı tercih ederim," dedi.

Biz de öyle yaptık. Brett'in makalesinin çıktısını aldım ve satır satır inceledik. Değiştirmesi gereken kısımların altını çizmeye başladım ve birdenbire sayfaların dörtte üçü sarardı. Yeni bir tez bulduk, iyi alıntılar bulduk ve argümanlarını özetledik. Bir saat sonra, ben omzunun üzerinden bakarken girişi yeniden yazmıştı. Sinirlenmeye başladığını söyleyebilirim; daha yavaş ve daha yavaş yazıyordu. Dikkati dağılmaya devam etti ve sonunda yakınlardaki bir pizzacı için yeni bir tarayıcı sekmesi açtı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi. "Var mısın?"

Sonraki on dakikayı mükemmel pizzayı hazırlamakla geçirdik. Brett et sever bir adamdı ve bu nedense pek de şaşırtıcı değildi. Tek umursadığım, üzerinde ananas olmasıydı.

"Sarımsak çubukları ister miyiz?" O sordu. Ona bu ne tür delice bir soru-o bakışı attım. Miktarı iki olarak değiştirdi.

Sipariş verildikten sonra ders çalışmaya geri döndük. Brett makalesini yazmaya devam ederken, ben dalgın bir şekilde İngilizce not defterimi karıştırıyordum. Sonra gözüme bir şey takıldı. Arka kapakta numaralar yazıyordu. Mezuniyet için geri sayımdaydım. Ancak bir gün farkına varmadan saymayı bırakmıştım. Takip etmeyi ne zaman bıraktım?

Brett dizüstü bilgisayarını bana doğru kaydırdı. "Bu mantıklı mı?" O sordu.

Cevap oydu, günleri saymayı bırakmamın sebebi oydu. Brett bana verdi

dört gözle beklemekten daha iyi bir şey.

"Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

Boğazımı temizleyip defteri hızla çantama tıktırdım. "Ne? Hiç bir şey. Bir bakayım." Paragrafı taradım ve ona evet, mantıklı olduğunu söyledim.

Brett'in akli resmen başka yerde olana kadar birkaç dakika daha sessizce çalışmaya devam ettik. Aynı cümleyi beş kez silip yeniden yazmıştı. Neyse ki kapı çaldı, pizza geldi ve ikimiz de ara verdik. Brett'in tüm ananas parçalarını koparmasını şüpheyle izleyerek bir dilim çiğnedim.

"Eğer ananas sevmiyorsan, neden sipariş etmeyi kabul ediyorsun?" Diye sordum. "Çünkü seviyorsun," dedi kolayca.

"Pamuk şekerli dondurmayı yemezdin," dedim. "Çizgiyi çizdiğim yer burası, Becca."

"Sağ."

Doğal olmayan taşlı yüzünde küçük gülümsemeler çatlamaya başladı. "Merak ediyorum," dedi bir dilim daha alırken, "nerede yedin? geçen hafta öğle yemeği. Bütün okulu aradım seni bulamadım. gözlerimi kısıtım.

"Beni mi arıyordun?"

"Ben ... idim."

"Ama yer istediğini söylemiştin."

"Bu," dedi, bir ısırık daha alırken, "bir hataydı. Tesadüfen, boşluk istemediğim tek kişi sensin. Peki, nerede yiyordun?"

Kendimi yutmaya zorladım. "Futbol sahasının arkasında."

Kaşlarını kaldırdı. "Benden kaçmak için mi o kadar uzağa gittin?"

"Söylediğim gibi, *Senalan* istedi. Ben değilim. Ben sadece mecbur kaldım.

"Bana bir iyilik yap Hart. Bir dahaki sefere sana yer istediğimi söylediğimde, beni görmezden gel." "Kayıt edilmiş."

Brett ayağa kalktı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Hey, annen nerede?" Diye sordum. "Gece teyzemde kalacak," dedi iki kişiyle geri dönerken.

su şişeleri.

"Ya baban?" Yavaşça sordum, fazla zorlamak istemiyordum.

"Bir haftadır otelde kalıyor." Brett bu kez tam yanımdaki sandalyeye oturdu ve şişelerden birini bana uzattı. "Aile danışmanlığına gidiyoruz."

"Vay. Bu nasıldı?"

"Zarar veren iki yüz dolardan başka mı? Anlamsız. Annem sürekli ağlıyor. Babam ne kadar üzgün olduğundan bahsediyor. Ama sadece oysa sayılmaz

Üzgünümsonrasındayakalandı.” Brett durakladı, su şişesinin yarısını içti. "Orada oturup saatin geçmesini bekliyorum."

Pizzanın son köşe dilimini aldım. “Annem terapi yolunu hiç denemedi. Bir keresinde o kişisel gelişim kitaplarından birini okuduğunu görmüştüm. çağrıldıÇocuklar ve Boşanmaya da böyle bir şey."

"Ve? İşe yaradı mı?"

"Görünüşe göre kitap kurdu özelliği genetik değil. Bunun yerine fırınlamaya döndü.

Ama ondan jöle çanları aldık, bu yüzden şikayet etmiyoruz.

Brett'in yüzü sanki o muhteşem donutları düşünüyormuş gibi rüya gibi bir ifade aldı. Ona biraz getirmeliydim. Yüzüne ders kitapları tıkmaktan çok daha iyi bir buzkıran olurdu. Yüzünden bahsetmişken, çok yakındı. Ve gözleri bir nevi hipnotize ediciydi. Her zaman en çok gülüşünü sevdiğimi düşünmüşümdür. Ama gözleri bir başkaydı.

"Bana bakıyorsun."

"Gözlerine bakıyorum," dedim hızlıca. "Seni tanımadan önce, kızların hep bahsettiği tek şey buydu. Gözlerin."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Benimgözler? İnanılmaz futbol yeteneklerim ya da ateşli vücudum değil mi?

Bir kahkahayı bastırdım. "Hayır. Sadece gözler."

"Pekala, söyle bana, Becca. Gözlerim hakkında ne diyorlar?" "Güzel olduklarını. Rüya gibi.*Bayılmaya layık.*"

"Onlar mı?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Peki gözlerim hakkında ne düşünüyorsun?"

Boğazımda yükselen bu garip yumruyu yuttum ve "Gözlerin çok güzel. Okyanus gibidirler. Sakinlik."

"Okyanuslar ölümcül olabilir."

Brett'in de öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ya da en azından bana hissettirdiği şey buydu. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi. Ya da yalnızca yükselen bir hız trenine binmek.

"Hey," dedi aniden, "buradan çıkmak ister misin?" "Ama makalenı bitirmemiz gerekiyor."

"Daha sonra bitirebiliriz. Bu sadece bir saat sürecek."

Hayır dememi beklemesi biraz saçmaydı. Onu böyle mutlu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, biraz daha böyle kalması için her şeye evet derdim.

Brett elini uzattığında ben de tuttum.

Kasabadaki tek kitapçı olan Finch's'e gittik. Brett kapının önünde durdu ve kollarını sanki *ta-da!*, yüzündeki bu hayattan daha büyük gülümsemeyeyle.

"Sen . . . beni bir kitapçıya mı getirdi? diye sordum, o ve kapılar arasından bakarak, pek anlayamadım. "Denemeniz için başka bir kitaba ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," dedi, kelimeyi uzatarak ve bir adım daha yaklaşıarak. Sana borcumu ödemem gerektiğini düşündüm, Becca. Ders çalışmama yardım ettin, futbol maçlarıma ve atari salonuna geldin. Benim için çok şey yaptık. Hoşunuza gidecek bir şey yapmanın zamanı geldi. Sizce değil mi?

Demek istediğim, bununla tartışamazdım. Ve içeri girmek istedim. Kötü.

Brett, "Bundan hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermekte zorlanıyorum," dedi.

Artık yardım edemedim. Kollarımı ona doladım ve yüzümü göğsüne bastırdım. "Brett'i seviyorum. Teşekkür ederim." Ve en çok sevdiğim şey, aramızda açılan boşluğun neredeyse tamamen gitmiş gibi görünmesiydi.

Brett, "İçeri girip koridorlardan geçmek için can atıyorsun," demeden önce orada bir saniye durduk. değil mi?"

"Çok fazla. Evet."

Kapıyı açtı ve beni biraz dürttü. "Delirmek."

İçeri koştum. Tezgâhın arkasında yarı uykulu duran Bay Finch dışında dükkân boştu. Bana hafifçe el salladı -en azından buranın müdavimiydim- ve ardından Brett peşimdeyken koridorlara doğru yola çıktım. Sıra sıra kitapların arasına toplanmış bir saat geçirdik. Gerçekten rüya gibiydi. Tamamen bayılmaya değer, bir nevi Brett'in gözleri gibi. Her kitabın özetini yüksek sesle okurum, onun onayını beklerim. Başıyla onaylarsa çantamıza ekledim. Burnunu buruşturursa (ki genellikle yapardı) başka bir denemeden önce onu rafa geri koyardım.

Görünüşe göre Brett çok seçiciymiş. Benden çok. Şimdi çok seçici olamazdım. Köprüde işlediğim toplu kağıt cinayetinden sonra okuyacak yeni kitaplara ihtiyacım vardı. Geriye dönüp baktığımızda, gereksiz bir leke olmuş olabilir.

"En son okuduğun kitap hangisi?" Brett'e sordum.

Raftan bir kitap aldı, gözlerini devirdi ve geri koydu. "*Romeo ve Juliet* dedi.

"Bunu derste okumak zorunda kaldık, Brett."

"Bu yüzden? Hala önemli."

Kesinlikle olmadı!

Çantamda toplam dört kitapla tezgâha doğru yürüdüm. "Bütün bunları okuman ne kadar sürer? Bir kaç hafta? Bir ay?" diye sordu Bay Finch her şeyi tararken.

alay ettim. Öğreneceği çok şey vardı. "Bir hafta dene."

Bay Finch, "Otuz beş dolar yirmi bir sent," dedi.

Brett beni durdurduğunda cüzdanıma uzanmaya başladım. "Bunu aldım," dedi.

"Benim ikramım.

Hatırlamak?"

"Teşekkür ederim."

Her şeyi söylerken hiçbir şey söylemeden sadece gülümsedi.

Dışarı çıktığımızda arabaya doğru yöneldim ama Brett elimden tuttu ve beni sokağın kenarındaki bir banka çekti. Oturdu ve yanındaki boş yere dokundu. Koltuğa oturup kitap çantamı kucağıma koydum. Güneş battığı ve rüzgar şiddetlendiği için hava biraz soğuktu. Saçlarımı omuzlarıma atıyor, ben geri çekmeye çabalarırken yüzüme doğru yelpazeliyordu. Brett yanımda güldü ve ses sanki yıldızların tıngırdattığı bir senfoni gibi havaya yayılıyor gibiydi.

Yüzüğü takıyorsun, dedi Brett, beni şaşırtarak.

"Ne? Ah." Elimi kaldırıp parmağımdaki gül yüzüğe baktım. Atari salonunda kazandığımız ödül buydu. "Hoşuma gitti," dedim.

Sevdiğim birçok şey vardı. Bunların çoğunu Brett ile paylaşmak istedim. Etrafımıza sessizlik çöktüğü için bunu yapabildim. Ama şimdi tekrar birlikte olduğumuza göre, zihnimin planladığı tüm sözler gitmiş gibiydi. Ve gerçekten tek istediğim onu öpmekti. Bu sefer sahte olmasını istemedim. Bu anın hissettiği kadar gerçek olmasını istedim.

En korkunç yanı, bunun onun için gerçek olup olmadığını hala bilmiyordum.

Brett parmağını alnıma hafifçe vurduğunda yerimden sıçradım. Beni izliyordu, gülümsüyordu. "Aklınızdan ne geçiyor?" O sordu.

O gece otelde söylediklerini düşünüyordum. Benim için hissettiklerinin gerçek olup olmadığına karar veremediğini.

Anılar hâlâ biraz çiğ geliyordu. Brett'in bundan söz edildiğinde yüzünü buruşturmasına bakılırsa, onun için de öyleydi. Ama bir haftayı birbirimizden kaçarak ve konudan kaçarak geçirmiştik. Normalde, bu benim için iyi olurdu. Ne de olsa duygularımı gömmekte ustaydım. Ama Brett'te beni bir kürek alıp hepsini kazmak istememe neden olan bir şey vardı. Onun için hissettiğim her şey iyi, hafif ve sıcaktı. Alıştığım gibi karanlık değil. Bunu neden görmezden gelmek isteyeyim?

"Merak ediyordum," diye devam ettim, "bunu henüz anladın mı?"

"Ah," dedi. "O."

"Evet. O."

Sonra Brett bankın üzerinden geçti, biraz daha yaklaştı. Sadece bir inç kadardı, ama kalbimin göğüs kafesine karşı Ping-Pong oynamaya başlaması için yeterliydi.

"O geceyi çok düşündüm," dedi. "Ben de."

"Ve fark ettim ki," diye devam etti Brett, "sana karşı hissettiğim hiçbir şey

lekeli veya kafa karıştırıcı, Becca. Aslında, şu anda hayatımın tek net parçası sensin. Biraz daha yaklaştı.

Ben de biraz yaklaştım.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun?" dedi.

Gülümsememi saklamaya çalıştım ama yüzümde kırıldığını hissedebiliyordum.

"Ne?" "Yemeklerde kesinlikle en kötü tada sahip olman hoşuma gidiyor," dedi hareket ederek.

tezgah boyunca başka bir inç.

"Katılmamayı kabul ediyorum,"

diye araya girdim.

Brett, "Korku filmleri izlerken gözünü bile kırpmaman hoşuma gidiyor," diye devam etti. duraklatıldı. Biraz daha yaklaştı. "Hayatının yarısını kafanın içinde yaşıyormuşsun gibi, hep düşünceler içinde kaybolmanı seviyorum. Ve beni sana bakarken yakaladığında yüzünün nasıl pembeye dönmesi hoşuma gidiyor." Sanki anlamış gibi yüzüm ısınmaya başladı. "Görmek?"

Artık yedek kulübesinde aramızda boşluk yoktu. Uyluktan uyluğaydık. Diz dize. Tamamen sıcak ve dilim bağlıydı. Brett ne zaman bu kadar yakın olsa beynim pelte gibi oluyordu.

"Sooooo," dedim elimi onun kine yaklaştırarak. "Bütün bunların anlamı ne?"

Bu, dedi Brett serçe parmağını benim kine dolayarak, senden hoşlandığımı anlamına geliyor. A

pay. Ve bundan şüphe edecek kadar aptaldım. Hayatımda pek çok şey değişiyor, Becca. Bütün bu karmaşada, tek sabit sensin. Her zaman geri gelen sensin."

"Ne demek istediğini hâlâ biraz anlamış değilim," dedim

gülümseyerek. Brett bana bir bakış attı. "Bu bir tür intikam mı?"

"Belki."

"İyi." Uzanıp belimi kavrayıp kucağına gelene kadar beni bankın üzerinden çekerken bir çığlık attım. İlk tepkim, kimsenin sokakta oyalanıp izlemediğinden emin olmak oldu. Değillerdi. Sonra rahatladım, Brett'in yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Buna bir şans daha verebilir miyiz?" dedi. "Artık rol yapmak yok. Daha fazla yer yok. Artık aramıza kimse giremez. Son bir deneme. Bu sefer bozmayacağım."

"Bundan sonra sadece gerçek mi?" Diye sordum.

Brett gülümsedi, çekini avucuma bastırdı. "Sadece gerçek."

Eğildi, ağzını benimkilere çok hafifçe dokundurdu.

Yeterince yakın değildi.

"Bir soru daha," dedim. Cevap olarak çok sinirli bir ses çıkardı. "Koridordaki ilk öpücüğümüz, birden ona kadar bir ölçekte derecelendir."

Brett yüzünü biraz geriye çekti. "Ciddi misin?"

"Evet. Oyla."

"Dokuz. Neden?"

Omuz silktim. "Bunu hissedenin sadece ben olduğumu sanıyordum. Demek istediğim, bu benim ilk öpücüğümdü, bu yüzden karşılaştıracak pek bir şeyim yoktu. Ama senin de böyle düşündüğünü bilmek güzel."

"Bu senin ilk öpücüğün müydü?" Başımı salladım. Söyle bana Becca, dedi Brett, başparmağını alt dudağımda gezdirerek. "Bu bir kitap olsaydı, ilk öpücüğünün nasıl olmasını isterdin?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Bunu hiç düşünmedim.

"Yaaa gel. Buna bir saniye bile inanmıyorum. Yağmur mu yağacaktı? Peki ya havai fişekler? Yoksa bir kitapçının önünde bir bankta otururken gece geç vakit mi olur?"

"Bu kulağa hoş gelmiyortamamenkorkunç," dedim.

Brett yüzümü ellerinin arasına aldı, nazikçe. O ölümcül okyanus gözlerinden başka bir şey göremeyene kadar yaklaştı. "Bence harikasin," dedi, "ve herkesin izlerken okul koridorunda dikilmekten çok daha iyi bir ilk öpücüğü hak ettiğini düşünüyorum."

"Kimsenin izlemediği bir bankta oturmak gibi mi?"

"Becca," dedi, alınlarımız birbirine değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatarak, "ilk öpücüğün böyle olmalıydı."

Brett'in ağız benimkine değdiğinde kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini veya değişimi hissedip hissetmediğini merak ettim. Çünkü o an bir şeyler değişti. Sanki dünya ikimizin etrafında şekilleniyormuş gibi.

Kollarımı boynuna doladığımda kalbimin neden yandığını ya da neden göğsümden düşecekmiş gibi hissettiğini sorgulamadım. Dudaklardan, ellerden ve gece gökyüzünde atan kalplerden oluşan tek bir silüet olana kadar onu daha yakına çektim.

İlk kimin çekip gittiğinden emin değildim. Tek bildiğim çok erken olduğuydu ve kalbim artık tamamen benimmiş gibi hissetmiyordu. İkimiz arasında bir yerde paylaşıldı.

"Bu," diye fısıldadı Brett, "on birdi." Ben daha çok on ikiyi düşünüyordum.

Brett

İÇİNDE OLMASI GEREKİYORburada bir yerde.

Bu gece giyeceğim siyah kot ceketimi bulmak için dolabımı karıştırıyordum. Kasabada yeni bir korku filmi vizyona giriyordu ve Becca'nın korkutucu olan her şeye olan takıntısının ışığında, ona onu alacağımı söyledim. Sadece film bir saatten biraz fazla bir süre sonra başladı ve lanet olası ceketimi bulamadım.

Raflardan kutular çekip yere fırlatıyordum. Odam kontrolden çıkmış bir garaj satışına dönüşmüş gibi her yerde askılar vardı. Ceketimin orada olmayacağını çok iyi bildiğim halde üst raftaki kutuları karıştırırken mavi bir kutu buldum. Onu görmek ciğerlerimin havasını patlattı. Elimde tuttum ve yatağıma çöktüm.

Yavaşça kapağı çıkardım.

Her şey oradaydı. Babamın bana aldığı ilk top. Çocukken futbol maçlarında ikimizin polaroid fotoğrafları. Eski kramponlarım, formalarım, kupalarım. Sahip olduğumu bile unuttuğum bir anılar kutusuydu.

Annem koşarak odama geldi. Brett! O neydi... Burada ne oldu?

Gözlerimi kutudan alamıyordum. Bir fotoğraf aldım. Babam ve ben kameraya gülümsüyorduk. Ön iki dişim eksikti ve saçlarım uzundu, iki gözümü de kapatıyordu. Bu çekildiğinde sanırım dokuz ya da on yaşındaydım. Hâlâ çimenlerin kokusunu alabiliyor ve babamın kolunu omzumda hissedebiliyordum. Çok mutlu görünüyordu. Çok gururlu. İkimiz de yaptık.

Annem yatakta yanıma oturdu, elini elimin üzerine koydu.

"O fotoğrafı her zaman sevmişimdir," dedi. "Biliyor musun, baban hâlâ o günden bahsediyor. Favorilerinden biriydi."

"Benim de."

Seninle çok gurur duyuyordu, Brett. O hâlâ öyle."

Resmi kutuya geri koydum ve bir tane daha aldım. Annem bu işteydi. Okulda futbol takımına girdikten sonra ikinci yıld. Bu benim ilk maçımdı ve ailem izlemeye gelmişti. Tribünde oturdular ve babamın tüm kalabalığa bağırarak sesini nasıl duyabildiğimi hatırladım. O fotoğrafı maçı kazandıktan sonra çekti. Yenisiyle değiştirene kadar babamın ofisindeki masanın üzerindeydi. Onu burada, bu kutuda kilitli tuttum.

Annem başını omzuma yasladı. Onun da o günü hatırladığını biliyordum. Farklı bir hayat, her şeyin aynı anda hem benzer hem de farklı olduğu farklı bir zaman çizelgesi gibi hissettirdi. Ve ilk defa, bu küçük, küçük parçam babamı özlemişti. Kolunun omzumdaki ağırlığını özledim.

"Anne? Sana bir şey sorabilir miyim?" Kutuyu karıştırıyor, eski kramponlarımın bağlarını çözüyordu. "Benim için endişelenmen gerekmeseydi, babam için ne yapardın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni korumaya çalıştığını söylemiştin. Sağ? Bu yüzden bana babamın bir ilişkisi olduğunu söylemedin. Ama ya endişelenmen gereken ben olmasaydın? O zaman ne yapardın? Onunla kalır mıydın? Boşanmak mı? Kendini nasıl korursun?"

Uzun, yorgun bir nefes verdi ve başlığa yaslanana kadar yatağıma geri döndü. Yanındaki boş yere hafifçe vurdu ve ben sırtüstü uzandım, o fotoğrafı, farklı bir zamanı hatırlatan o fotoğrafı hâlâ parmaklarımın arasında tutuyordum.

"Bence . . . diye başladı tavana bakarak, Ben boşanmazdım.

Onunla kalırdım."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyorum." Bunu çok kolay söyledi. "Çünkü üzgün olduğunu söylediğinde ona inanıyorum."

"Ama gerçekten ciddi olduğunu nereden biliyorsun?" Diye sordum.

"Çünkü deniyor, Brett. Bu danışmanlık seanslarıyla gerçekten uğraşılıyor. Her şeyin yoluna girmesini istiyor. Etrafınıza bakın - bu evde, bu hayatta. Tüm bu yıllarını, buna sahip olabilmemiz için çok çalışarak geçirdi. Babanı on yedi yaşından beri seviyorum ve bunca yıl içinde yaptığı tek büyük hata bu. Bir hatanın tüm bunlardan vazgeçmeye değip değmeyeceğine nasıl karar veririz? Birlikte kurduğumuz hayat mı?"

Annem oturdu, elini omzuma koydu. Gözlerinin içine baktım ve onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Onunla olmayı ne kadar çok istiyordu. Ve bunca zaman, geçen haftanın onun için zor olduğunu düşündüm çünkü gerçek ortaya çıktı. Ama belki de yanılmışım. Belki de babam otelde kaldığı ve sevdiği insandan uzakta olduğu için zordu. Ve bende vardı

bu kararı onun adına öfkeyle verdi. Annemin seçimini elinden aldım çünkü onu koruduğumu sanıyordum, oysa aslında sadece kendimi düşünüyordum.

"Anne?" dedim iki elini de ellerimin arasına alarak. "Tek istediğim senin mutlu olman. Bu kadar. Ve ailemizin aynı kalması seni mutlu ediyorsa, o zaman . . ." Derin bir nefes aldım, kelimeleri zorladım. "Bunda sorun yok. Danışmanlığa gideceğim. Babamla deneyeceğim. için deneyeceğim.Sen. Ama her şeyin değişmesini, boşanmayı ve bir daha arkana bakmamayı istediğine karar verdiysen, o zaman bunda da sorun yok. Senin için en iyi olanı istiyorum çünkü benim için de en iyisi bu olacak. Tamam aşkım?"

Annemi ağlarken görmeye o kadar alışmıştım ki gözyaşlarım akmaya başlayınca irkilmedim bile. Ve gerçekten tek istediğimin onun artık ağlamaması olduğunu fark ettim. Bu, Dr. Kim'le bir ofiste oturup duygularım hakkında konuşmak veya kapıyı açıp babamın tekrar içeri girmesine izin vermek anlamına gelseydi, bunu onun için yapardım.

Anneme sarıldım, onu göğsüme çok yakın tuttum ve her şeyi yoluna sokabilmeyi diledim.

"Korkunç bir baba değil, Brett," dedi. "Öyle olsaydı, seninki kadar büyük bir kalbe sahip olarak sonun böyle olmazdı."

Sonra fotoğrafa son bir kez baktı ve uzaklaştı.

Becca'nın kapısına ikinci kez vurmak için elimi kaldırıyordum ki kapı açıldı. Bana bir bakış attı ve gözleri kocaman açıldı. Ah hayır, diye nefes verdi. Kapı biraz daha açıldı ve onu tamamen görebildim. Dağınık saçlar ve tek boynuzlu at pijamaları. Tam olarak film kıyafetleri değil.

"Unuttun," dedim.

"Ben*Bu yüzden*Üzgünüm, Brett. Aman Tanrım. Bu yeni tarifile anneme yardım ediyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Üzgünüm. İçeri gel, ben giyineyim ve gidebiliriz. Fragmanlar genellikle sonsuza kadar sürer, değil mi? Bu yüzden filmi çok fazla kaçırmayacağız. Belki sadece açılış jeneriği veya ilk birkaç dakika"

"Becca."

"Ne?"

Kapıyı açıp içeri girdim ve onu kendime çektim. "Çok hızlı konuşuyorsun," dedim.

Gülümsemeye başladı. "Bunu bazen yapıyorum. Üzgünüm unuttum." "Sorun değil."

Yüzümü kendine yaklaştırdı. Vanilya gibi kokuyordu. Tadı da öyle. Sonra annesi koridora girdi ve Becca elektrik çarpmış gibi benden sıçradı.

Brett, buradasın! Ben de tam bu tarif için başka bir çift el nasıl kullanabiliriz diyordum. Önlük ister misin?"

sırıttım. "Birini çok isterim."

Anne, diye inledi Becca. "Film izleyeceğiz."

"Hayır, sorun değil. Bunu atlayıp yardım edebiliriz," dedim. Açıkça doğru cevap değildi çünkü biz mutfağa girerken Becca kesinlikle utanmış görünüyordu. Yemin ederim, adım ve "fiyasko" diye fısıldadığını duydum.

"Müthiş! Becca'ya Kolay Pişirilen Fırın aldığım ve neredeyse mutfağı ateşe verdiği zamanı hatırlıyorduk.

"Ah, yapardım. *Aşk* bu hikayeyi duymak için, Bayan Hart.

Becca uzanıp omzuma şaplak atarken, bana bir kase ve bir çırpma teli verdi. "Bu tamam değil," diye tısladı annesi hikayeye devam ederken.

Güzel pijamalar, diye fısıldadım.

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordum, ceketimi omuz silkerek ve sandalyenin üzerine koyarak. Tezgah, fırın tepsileri, kek tepsileri ve ortasında bir delik olan yuvarlak bir tepsiyle kaplıydı.

"Bu bir Bundt," dedi Becca, bakışlarımı izleyerek.

"Bunu biliyordum."

Dilini çıkardı.

"Yapıyoruz," diye söze başladı annesi ocağın üzerindeki bazı düğmelere basarak, "ya bir tür pasta, kek ya da küçük kek olacak yeni bir tarif."

Becca, "Annem, limon ve çikolatayı birlikte tatlandırabileceğine inanıyor," diye açıkladı.

"Tadı harika olacak ve kesinlikle jöle çanlarına paralarının karşılığını verecek."

Bunun mümkün olduğundan emin değilim,

diye ekledi Becca. "Bu konuda Becca'ya

katılıyorum," dedim.

Annesi hamur kaplı bir kaşığı bize doğrulttu. "Siz ikiniz bekleyin ve görün. Doğal olmayan eşleşmeleri bir araya getirme konusunda bir gözüm var.

Becca

JENNY BENİMDE GÖRÜNDÜSon periyoddan sonra dolap.

"Fırına uğrayıp o jelibonlardan bir düzine almayı düşünüyordum. Var mısın?" diye sordu.

Hâlâ ikimizin tekrar arkadaş olmasına tam olarak alışmamıştım. Bir solucan deliğine sürüklenmiş ve başka bir boyuta bırakılmış gibi hissettim. Ya da zamanda geriye gidip birinci sınıfa gitmiştim.

Dolabımı kapattım, çantamı omzuma aldım. "Beni kendi annemin işine mi davet ediyorsun?"

"Evet mi hayır mı?"

"Evet, tabii ki."

Okuldan birlikte çıktık. Jenny'nin yanında yürümek, Brett'in yanında yürümekle aynı şeydi. Onunla konuşmaya çalışan en az üç farklı kişi olmadan bir koridordan geçemezdik. Sonunda kaçtık ve Ana Caddeye giden yolda yürürken, Jenny telefonuna bakıyordu.

"Her şey yolunda?"

O baktı. "Ağabeyimin kız arkadaşı ondan birkaç gün önce ayrıldı," diye açıkladı. "Sosyal medyası, göndermeye devam ettiği aşkla ilgili tüm bu özlü sözler tarafından ele geçirildi."

"Neden ayrıldılar?"

"Bana söylemeyecek. Veya herhangi biri. Ailemin bundan haberi bile yok."

"Onun hakkında gerçekten hiç konuşmadın," dedim, eskiden arkadaş olduğumuz zamanlara atıfta bulunarak. Ki, şimdi, çok uzun zaman önce hissetmedim.

"Parker şimdi üniversitede, bizden iki yaş büyük. O, ailemin gururu ve sevinci. Çocuk bezi kullandığından beri onu aile işini devralması için eğitiyorlardı. İçinde bulunduğumuz her odada neredeyse tüm dikkati çekiyor. Ona nasıl baktığımı fark etmiş olmalı, çünkü ekledi,

"Bu bir acıma partisi falan değil. Ben ihmal edilmiş bir kız değilim. Aslında tüm ilginin onun üzerinde olması hoşuma gidiyor. Ailem fark etmeden istediğimi yapmama izin veriyor. Senden ne haber? Mezun olduktan ve bu çöplükten ayrıldıktan sonraki planlarınız neler?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe.

"Aynı. Ailem bundan hoşlanmıyor. Park için yaptıkları gibi benim geleceğimin de haritasını çıkarmak istiyorlar. Ama aklımda bir varış noktası olmaması hoşuma gidiyor. Sanki ne oluyorsa oluyormuş gibi. Crestmont'ta olmadığı sürece, diye ekledi omzunu benimkine çarparak.

"Kabul."

Fırına girdiğimizde annem tezgahın arkasında durmuş bir müşteriye bir kutu veriyordu. Yer normalden daha kalabalıktı. Neredeyse tüm masalar doluydu ve tezgahta başlayan ve mağazanın yarısına kadar uzanan gerçek bir kuyruk vardı.

İkimizi görünce annemin yüzü aydınlandı. "Beka!" diye seslendi, iniş için bir uçağa rehberlik ediyormuş gibi ellerini başının üzerinde sallayarak.

Araya girdiğimi sanan bir kadının pis bakışlarını görmezden gelerek sıranın önüne gittim. "Neden bu kadar meşgul? Bu broşürler tuttu mu?"

"Keşke. Bir otobüs otoyolda bozuldu" dedi. "Uzun hikaye, ama şimdi bu insanların hepsi burada sıkışıp kaldı. Ve açlıktan ölüyorlar. Yazar kasayı halledebilir misin? Arkada Cassandra'ya yardım etmem gerekiyor.

Sırada bekleyen müşterilere baktım. Annem haklıydı. Her an tezgahın üzerinden atlayacakmış gibi bitkin ve aç görünüyorlardı.

"Becca?" diye tekrar sordu annem, önlüğünü uzatarak.

"Nakit tutarım. Git arkadan yardım et."

Ben de yardımcı olabilirim, diye ekledi Jenny.

Annem ona sarılacak gibiydi. Arkaya koşmadan önce, Burada Becca ile kal ve hatta yardım et, dedi. Hızlıca önlüğü giyip tezgahın arkasına geçtim.

Jenny'ye döndüm, ona yedek bir önlük uzattım. "Ben siparişleri alıyorum, sen hazırla. Arkanda maşa ve kutular var. İyi?"

Başını salladı. Çizgiyi birlikte aştık.

"Sonraki!" Aradım.

Bir saat sonra sıra gitmişti, yere dağılmış boş kek ambalajları vardı ve masaların yarısında ya bir sandalye eksikti ya da fazladan çok fazla sandalye vardı. Cassie bir maraton koşmuş gibi bir koltukta oturuyordu. Hepimiz öyle baktık.

Fırının kapısı açıldı ve hepimiz inledik.

"Hoşgeldin..." diye başladım Jenny sözümü kesmeden önce.

"Bu benim kardeşim," dedi önlüğünü çıkarıp duvardaki kancaya asarken. Kapıda duran adama baktım - kıvrıcık siyah saçlı, koyu tenli, pantolon giymiş ve düğmeli. Onunla ilgili belirsiz anılarımdan farklı görünüyordu.

Yardımanın için teşekkürler Jennifer, dedi annem ona hızlıca sarılarak. "Her zaman, Bayan Hart. Okulda görüşürüz, Becca. onun yanına yürüdü erkek kardeş ve ikisi tek kelime etmeden ayrıldılar.

"*bu*Parker mı? Cassie aval aval baktı, yüzünü pencereye dayadı ve onların gitmesini izledi. "Liseden çok farklı görünüyor."

Zil birkaç dakika sonra tekrar çaldı. İçeriye iki çocuklu bir aile girdi. Siparişlerini aldım, yemeklerini verdim ve pencerenin yanındaki masaya oturdular.

yemek yemelerini izledim. Çocukların yüzlerinin her yerine çilek jöle bulaşmıştı ve anneleri silmek için bir peçeteyle masanın üzerinden eğilip duruyordu. Babam koltuğunda arkasına yaslanmış, yüzünde bir gülümsemeyle üçünü izliyordu. Küçük çocuğun yaptığı şeker paketi kulesi devrildi ve ağlamaya başladı. Kocası masanın üzerinden uzanıp kuleyi yeniden inşa etmeye başlamadan önce anne, ağlamaya gerçekten ara vermeye ihtiyacı varmış gibi gözlerini kapattı. Küçük çocuk ağlamayı kesti.

Her şey çok normaldi. Çocuklarınızı kasabada bir fırına götürmek ve şekerden kuleler inşa etmek. Ve biri bitkin görünse de diğeri ağlıyor olsa da kontrollü kaos duygusu ince bir aşk perdesine sarılıydı.

Saçının yarısı atkuyruğundan çıkmış, yerleri süpüren Cassie'ye baktım.

Arka odaya açılan pencereye döndüm ve annemin tezgahta hamur yoğurduğunu, yanaklarına un bulaştığını gördüm. Başını kaldırdı, beni gördü ve gülümsedi.

Aileye dönüp baktım ve her şeyin geleneksel olması gerekmediğini fark ettim. Hayat, düzgün ve derli toplu dört kenarlı bir kutuya sığmak zorunda değildi. Kutunun üç kenarı olması ya da dördüncüsünün koli bandıyla asılması sorun değildi. Köşelerin ezilmiş olması ve üstte büyük kırmızı bir KIRILABİLİR çıkartma olması sorun değildi.

Her şey yolundaydı.

Önlüğümü çıkarıp tezgahın üzerine koydum. "Anne," diye seslendim arka tarafa koşarak. Sen ve Cass bu gece kapatabilir misiniz? Yapmam gereken bir şey var."

Hamurdan başını kaldırdı. "Elbette. Neredesin..."

"Teşekkürler!"

İçimde oluşan tüm bu beklenti vardı. harika hissettim Büyük. Enerji dolu. Hayattan daha büyük. Montumu kaptım ve daha önce ön kapıdan koştum.

Cassie süpürge den başını bile kaldırdı. Sokakta koşuyordum, ayaklarım artık çok uzun süredir gizlice yürüdükleri o tanıdık yolu takip ediyordu. Artık değil. Artık sır yoktu. Bugünden sonra bu kutunun üzerinde KIRILABİLİR çıkartması olmayacaktı.

Kitapçının önünden geçtim. Kiliseyi geçti. Eve giden kavşağı geçtikten sonra. Onun sokağında durana kadar koştum, koştum ve koştum. Ellerim dizlerimde eğildim, nefesimi tuttum ve tekrar koştum. Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Düşünmek için dursaydım, arkamı dönüp beş yılın daha geçmesine izin verebilirdim. Artık değil. Geleceğe gitmeye çalışırken bir ayağımın geçmişe takılıp kalmasından bıktım.

Kendimi Brett'e kaptırmıştım. İçimdeki o duyguları artık saklamıyordum. Onları kürekle kaldırdım ve ışığa çıkardım. Ama yine de içimde bir köşeye gömülü küçük bir karanlık vardı. Hâlâ yüksek sesle söylemeye korktuğum sorular vardı.

Artık korkmuyordum.

Araba yolundan babamın evine koştum ve kapıyı çaldım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Doğal olmayan hızlı. Nefes alamıyordum ve düşünemiyordum ve sonra kapı açılıyordu ve karısı orada duruyordu. Kucağında kıvranan bir kız çocuğu vardı.

"Becca," dedi. "Döndün." Kim olduğumu biliyordu. Tüm bu zaman. "Babam evde mi?" Diye sordum.

Ben Maeve, dedi elini uzatarak. "Seninle resmen tanışmak güzel."

"Benim babam-"

"Muhtemelen ofisinde, burnu bir kitaba sıkışmış. Onu almaya gideceğim.

Koridorda yürürken midem bulandı, midem bulandı. Beynime kitap yorumunu görmezden gelmesini söyledim ama odaklanabildiğim tek şey buydu. Benden birkaç sokak aşağıda yaşayan bu kişinin, kim olduğumun bu büyük parçasının olması çok garipti. Burada olduğu, okuduğu, güldüğü, çocuk sahibi olduğu ve her şeye yeniden başladığı bunca yıl boyunca kendini çok uzaklarda hissetmişti.

neredeyse dönüyordum. Neredeyse garaj yolundan aşağı koştum ama sonsuza kadar koşamazdım. Bunu yapmak zorundaydım. Kendim ve annem için. Brett için. Bizim için. Sahip olmak istediğim gelecek ve onun içinde olmak istediğim kişi için.

Koridordan gelen ayak sesleri beni kapıya, şimdi bana doğru yürüyen kişiye doğru çekti. Sokağın aşağısından izlediğim onca gün onu uzaktan görmüştüm. Ama bu... bu farklıydı. Bu gerçektir. Artık ayrı hayatlar yoktu. Tam bir çarpışma oldu.

Şimdi kahverengi ile serpiştirilmiş gri saç tellerini görebiliyordum. yapabiliirdim

gözlerinin kenarlarında kırışan çizgileri ve o parlak yeni alyanslı elini gör. Hiç bu kadar tanıdık bir yabancıyla tanışmamıştım.

"Becca." Sesi beni her anıya, her ana geri götürdü. Burada olduğuna inanamıyorum, dedi ve bana sarılmak için kollarını açtı. "Seni özledim." hareket etmedim

Kolları iki yanına düştü.

"Yakınlarda oturuyorum," dedim sessizce.

Kaşları çatıldı. Bu onu daha yaşlı gösteriyordu. "Ne?"

Boğazımı temizledim. "Birkaç sokak ötede oturuyorum. Beni gerçekten bu kadar özlediyseniz, ziyaret etmeyi deneyebilirdiniz.

Yüzü düştü. "Haklısın. Üzgünüm." Sonra gülümsedi ve "Sen çok büyümüşsün. Aynı annene benziyorsun."

Ve o kadardı. Beş yıllık ayrılık, artık birbirini tanımayan iki kişi arasında rahatsız edici bir sohbete yol açmıştı.

Tek istediğim artık gerçek ailemin yanında olmaktı. Annem ve Brett'in yanında. Cassie'nin etrafında. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan insanların yanında.

"İlişkimizi onarmak için burada değilim. Seni hayatımda istemiyorum baba." Kelime ben onu durduramadan ağzımdan çıktı. Yanlış geldi çünkü "baba" sadece bir unvan değildi. Arkasında çok fazla anlam vardı. Yani bu artık onun için geçerli değil.

O an olduğundan daha üzgün görünmesinin imkansız olduğunu düşündüm. "Anlamıyorum. O zaman neden buradasın?" O sordu.

Derin bir nefes aldım ve sonra çok uzun zamandır kalbimle kafam arasında bir yere sıkışmış olan kelimeleri söyledim. "Seni affetmek için buradayım. Son beş yılımı içimdeki bu ağırlıkla yaşayarak geçirdim. Senin yüzünden orada olan bir ağırlık. Seni unutmaya çalıştım. Uzak bir anıdan başka bir şey kalmayana kadar senin düşünceni bastırmaya çalıştım ve bir süreliğine işe yaradığını düşündüm. . . . Ama şimdi aşık oluyorum. Ve bu, kalbime ne kadar zarar verdiğini anlamamı sağladı.

"Artık bu acıyla yaşayamam. Bu üzüntüyü taşıyamıyorum çünkü beni olmak istediğim kişi olmaktan alıkoyuyor. BEN . . . Senden hâlâ nefret ediyorsam o kişi olamam. Son kısmı fısıldadım. Her şeyden sonra bile, onun kalbini kıracak bu sözleri söylemek hala kalbimi kırıyordu. "Bizi bıraktığın için seni affediyorum."

"Affını hak ettiğimden emin değilim," diye fısıldadı.

"Yapmıyorsun. Ama yine de sana veriyorum."

Bir an sessiz kaldık. Yağmurun başladığını fark ettim. Çiseliyordu, omuzlarıma düşen birkaç damla. Duyacak kadar yüksek değil ama görmezden gelemeyeceğiniz kadar hafif.

"Aşık mı oluyorsun?" O sordu.

"Öyleyim," dedim yanağımdaki bir damla yaşı silerken, "ve şimdiye kadar okuduğum tüm kitaplardan daha büyük."

Birden devam etmek istedim. Babama Brett'i ve bana hissettirdiklerini anlatmak istiyordum. Her şeyi bilmesini istedim ve eskiden örnek aldığım adam için kalbim yandı. Ama kendime o adamın gittiğini hatırlatmam gerekiyordu. Karşımda duran kişi beş yıl önce tanıdığım babam değildi ve kapıdan çıktığı gece hayatımı bilme hakkını kaybetmişti.

Geri adım atmaya başladım, merdivenlerden indim ve sonra durdum. Cevaplamam gereken son bir soru daha vardı. "Buna değdi?" diye sordum arkamı dönerek. "Bu yeni hayat için bizi terk ediyor. Buna değdi? Daha mutlu musun?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum,"

dedi. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

"Hoşçakal baba."

Garaj yolundaki yürüyüş kilometrelerce gibi geldi. Şimdi yağmur yağıyordu, yağıyor ve kıyafetlerimden sıırıslam oluyordu. Durdum, yüzümü gökyüzüne çevirdim ve suyun geçmişi üzerimden yıkamasına izin verdim. Beni bir çapa gibi tutan anılar, acılar ve tüm o sorular - orada durdum ve onlar akıp giderken gülümsedim. Ve yıllardır ilk kez, göğsümün üzerine baskı yapan sürekli ağırlık gitmiş gibi hissettim. Özgürce nefes alabiliyordum.

Sonra başka bir tanıdık rotada koşmaya başladım. Bu sefer kendimi Brett'in evinde buldum. Kapıyı çaldığımda sıırıslam olmuşum ve gülümsememi engelleyemedim. çok mutlu hissettim Çok normal.

Brett kapıyı açtığında kollarına atladım. Yüzünü tuttum ve onu öptüm çünkü artık onunla geleceğe taşınmak istiyordum.

Yüzlerimiz ayrıldığında gülüyordum. Merhaba, dedim. Gülümsüyordu, yağmurdan sonraki güneş.

"Merhaba," dedi geri. Sonra ikimiz de hala yağmur yağdığını ve kapının ardına kadar açık olduğunu fark ettik. Brett beni içeri çekti. "Sana bir havlu getireyim." Koridorda gözden kayboldu ve elinde havluyla geri döndü. Omuzlarıma doladı, ellerini kollarımdan yukarı ve aşağı ovuşturdu.

"Brett!" diğer odadan bir ses geldi. Annesi. "Kim burada?" "Beka!" diye bağırdı Brett. Sonra bana doğru döndü. "İzlemek ister misin Bizimle film mi?"

Ona evet dedim, aslında bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Oturma odasına gittik ve annesi battaniyeye sarınmış kanepede oturuyordu. Televizyon durmuştu ama ben onun yanında oturan adama bakıyordum. Brett'in babasıydı. Hızla Brett'e baktım ve onunkini inceledim.

gizli bir öfke izi için yüz. Ama gülümsüyordu ve içten görünüyordu. . . Tamam.

"Baba," dedi kolunu belime dolayarak, "bu benim kız arkadaşım Becca."

Şaşkınlıkla elini sıktım. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk," dedi. Brett ile tamamen aynı gözlere sahipti.

"Siz de, Bay Wells."

Kanepede Brett'in yanına oturdum. Annesi uzaktan kumandadaki oynatmaya tıkladı ve film başladı. Ona dönüp "Brett?" diye fısıldamadan önce dakikalar geçmişti.

Başını benimkine doğru eğdi. "Evet?"

Anne babasına baktım, sonra ona döndüm. "Bu iyi mi?" Fısıldadım.

Başıyla onayladı, elimi sıktı. Ufak bir gülümsemeyle, "Sanırım," dedi.

Brett'in arka bahçesinde sallanan bir sandalye vardı. Çok güzel şeyleri vardı. Parlak metal bir masa takımı, yastıklı kanepeler ve hatta mavi alevli şık bir şömine gibi. Ama benim favorim sallanan sandalyeydi. Brett ayaklarını yerden kaldırdığında ileri geri sallanma şeklini beğendim.

Yağmur durmuştu ve ailesi gittikten sonra akşam yemeğine çıkacaklarını anons ederek dışarıda dolaştık. Şimdi güneş önümüzde batarken biz bu sandalyede oturuyorduk. Arka bahçesinin en sevdiğim yanlarından biri de buydu: manzara. Görülecek ev ya da bina yoktu, sadece sonunda ağaçlara dönüşen bu uzak arazi parçası vardı. Gün batımını daha da muhteşem gösteriyordu.

Genellikle gün batımları kademeliydi. Gökyüzü yavaş yavaş sarıya, sonra pembeye, ardından turuncuya döndü ve her şey siyaha döndü. Bu aksam olmaz. Bu gece, biri hızlı ileri sarma düğmesine basmış gibi güneş battı. Gökyüzü bir saniye mavi, ardından kör edici bir turuncuydu.

Gökyüzüne neden bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyorum. Belki de yeni bir gün, yeni bir başlangıç fikriydi. Ya da belki sadece görünüşünü beğendim. Her şeyin arkasında büyük bir anlam olması gerekmiyordu.

Hava karardığında Brett, "Babam yine burada kalmaya başlayacak," dedi. Sonra sırtım göğsüne gelene kadar beni kendine çekti. Aynı kendisi gibi kokan gri bir kapüşonlu giymişti. "Ve ödevimi Bayan C'den geri aldım. Senin sayende B artı aldım."

"değildi*Tümü*ben," dedim.

Yapmamaya karar vermeden önce Brett'e bugün ne yaptığımı, babamı ziyaret ettiğimi anlatmayı düşündüm. Nedense o küçük parçayı kendime saklamak istedim.

Yine yağmur başladı. Ayağa kalktım, içeri girmeye hazırdım, Brett

beni kucağına çekti. Başını sallıyordu, eğilip beni öpmeden önce yüzünde bu şeytani gülümseme vardı. Salıncağın küçük örtüsünün altında bile rüzgar üzerimize yağmur yağdırıyordu. Boynumda hissedebiliyordum, parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimde Brett'in saçlarının ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Elimi kalbine bastırdım ve tam orada, çok yakınımda attığını hissettim. Parmaklarının kot pantolonumun kemerinin üzerindeki çıplak deri şeridinde dans edişini hissettim.

Her şeyi hissedebiliyordum.

Başımı geriye attım, o gün ikinci kez yağmuru yüzümde hissettim. Brett'e baktığımda yüzünden aşağı damlayan damlalar vardı. Saçları alnına dökülmüştü ve gözleri karanlıkta lacivert görünüyordu. Tamamen deri ve yumuşak açılardı.

Nedense aklım o ilk güne, futbol sahasının arkasındaki meşe ağacının altında oturduğum zamana gitti. "Günlerimi kategorize ederdim," dedim ona. "Bazıları hatırlamaya değerci ve bazılarını unutmak istedim."

"Bugün hangisi?" O sordu.

Bunu düşünmek zorunda bile değildim. "Hatırlanması gereken biri."

Bir an ikimiz de bir şey söylemedik. Orada oturmuş birbirimize bakıyorduk. Gözlerinin benimkileri tutmasında, birbirimizi tutmamızda bir güzellik vardı. Konuşmasak da güzeldi.

"Becca?" İsmim dudaklarında çok tanıdık geliyordu. Başımla onayladım, alnına düşen saçı sildim.

"Sanırım sana aşığım," diye fısıldadı gözlerini kapatarak.

O an kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Yukarıya bakarsam yıldızların, ayın yanından geçtiğini göreceğimden emindim. Ve beni öptüğünde metaforlar, benzetmeler aradım. "Beğenmek" ve "gibi" için ama onun bana bu kadar yakın olmasının nasıl bir his olduğu dışında tek bir şey düşünemedim. Bu duyguyu düşüncelere dökecek kelimeleri aradım ve boş çıktım. Ya da belki de fazla doluydum, bu duygu her neyse onunla doluydum.

Fazla düşünmeyi bırak, dedim kendi kendime.*Hissetmek.*

Ben de yaptım.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Brett gülümsedi. Yıldızlar gökten düştü ve yüzüne indi. Aralarındaki en parlak gülümsemeydi.

"Siz yapıyorsunuz?" O sordu.

"Ben," dedim gülerek. "Şu ana kadar fark ettiğimi bile sanmıyorum. Ama seni seviyorum Brett çünkü beni güvende hissettiriyorsun. Beni hissettiriyorsun*umutlu*. Birini seveceğimi hiç düşünmemiştim. Ve aşkın tüm olumsuzluklarına rağmen, bana iyi tarafını göstermeyi başardın," diye fısıldadım, yanağını avucumun içine alıp kalbini ellerimin arasına alarak.

Brett, sanki onun dünyasının etrafında döndüğü g ne mi im gibi beni izliyordu ve ben buraya nasıl geldi imi tam olarak anlayamıyordum. Hayatları asla kesi meyecek milyarlarca insanın olduğu bir gezegende, en güzelinin kalbini nasıl fethetmeyi ba ardım.

Brett e ilirken çenemi yukarı kaldırdım, dudaklarımız birbirimizinkileri  zliyordu. A zı benimkilerle bulu tu ve dünyam milyonlarca küçük parçaya bölündü. Nane gibi, ev gibi tadı vardı ve her güzel şey bir aradaydı.

Nasıl onun evine geri d nd   m zden ya da ikimizin nasıl d  meden merdivenleri çıkıp yatağına yuvarland  ımızdan emin değildim. Vücudu çok yeni, çok doğruydu ve ellerimi sanki bir harita, ke fedilmemi  bir b lgeymi  gibi teninde gezdirdim. Brett g mle imi ba ımın üzerine kaldırd  ında, yanaklarımdan parmak   larıma kadar kızard  ımı hissettim.

Utanmanı istemiyorum, dedi, gözleri benimkilerle bulu ana kadar ba ını g  s mden kaldırarak. Yine o kara delikler çok karanlıktı. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Çenemi, boynumu  pt   nde titredim. Zırhımın  atlad  ını, kalbimin etrafına  rd   m her duvarın yıkıld  ını hissettim. Dudakları onları birer birer çözüyor, beni i ten dışa çözüyordu. Sonra ağzı benimkine çarptı ve tüm dünyam paramparça oldu. Parçalar   up gittiğinde geriye sadece üzerimde parlayan Brett kalmıştı.

Brett

O GECE ORADA ANLADIM Becca'nın mutlu olması için ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Ben değildim. Kitap bile değildi. Pamuk şekerli dondurmaya olan şok edici, biraz rahatsız edici saplantısıydı.

Duş aldıktan ve kıyafetlerime boğulduktan sonra kanepeye oturdu ve o gözleriyle bana vurdu ve "Brett, pamuk şeker dondurman var mı?"

"Bu evde sadece kaliteli dondurma sağlıyoruz. Ancak . . . Daha iyi bir şeyim olabilir. Burada bekle."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odama gittim ve üst rafın köşesine sıkıştırılmış halde bulana kadar dolabımı karıştırdım. Çocukken okuduğum tek kitaptı. Annem, babamla arka bahçede futbol oynayarak geçirdiğim tüm saatleri telafi etmem için bana her zaman kitaplar alırdı. İşe yaramadı. Ben her zaman futbolu seçtim.

Elimde kitap, hızla merdivenlerden aşağı indim ve kanepenin arkasından atlayarak, irkilen Becca'nın yanına indim. Kitabı kucağına koyduğumda -her zamanki gibi onaylamayarak- başını sallıyordu. Hızla aldı ve parmaklarını kapakta gezdirdi.

Tüylerim diken diken mi? yüksek sesle okudu. Başımı salladım gururla. "Bunu bana neden veriyorsun?" Ayağını uyluğunun altına sıkıştırdı ve bana döndü.

"Öncelikle," dedim, "kararında rahat ol, Hart. Çocukluğumu ellerinde tutuyorsun."

Kıkırdadı. Aslındakıkırdadı. Hatta kitabı yüzünü örtmek için kaldırdı.

"Çocukken bunu mu okuyorsun?" diye sordu.

"O ve sadece bu."

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?" alay etti.

Evet. Çalışıyor muydu? "Bunu okudun mu?" Diye sordum. Başını salladı ve

Çenemi tiksintiyle boynuma doğru salladım. "Hadi. Rahat ol." Kanepenin köşesine uzandım, sonra göğsüme hafifçe vurdum.

"Ne?"

"Rahat ol," diye tekrarladım. "Bunu sana okuyorum." "Bunu okumak istemiyorum, Brett."

"Neden? Romantizm olmadığı için mi? HAYIR*Aşk?*" dedim parmaklarımı oynatarak. "okuyorum*ilesen*, bu yüzden şikayet edecek bir şey yok. Tek yapman gereken sesimi dinlemek."

Becca gözlerini devirdi. Bir gün böyle sıkışıp kalacaklarından emindim. "Bana gerçekten kitap okumak istiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladım. "İnan bana, bu kitabı okumaktansa seninle yapmayı tercih edeceğim milyonlarca şey var, ama biz bunu bir bakıma yaptık, yani... buraya gel. Bana hep kitaplarından bahsediyorsun; şimdi benimkilerden birini dene."

"Bekle" dediğinde ikinci cümlenin yarısındaydım. Bu korkutucu mu?"

"Bu kitaplar çocuklar için. Ben de hepinizin korku filmi olduğunuzu sanıyordum - beni korkutma-zorlama?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ben," dedi, dirseğini göğsüme doğru geri iterek. Aslında biraz acıttı. "Ama kelimeler resimlerden daha korkutucu."

"Bence bu gezegende bunu düşünen tek kişi sensin."

"Bak, karşında bir görüntü var. Sağ? Ona bakıyorsun ama sonra başka tarafa bakabiliyorsun ve o gitti" dedi. "Kelimeler öyle değil. Bütün bir dünya inşa ediyorlar*etrafında*Sen. Baktığın bir şey değil, içinde olduğun bir şey. Bu onu daha da korkutucu yapıyor."

Hiçbirini anlamadım. İçini çekti.

"Korkunç mu, değil mi?"

Hayır, Becca. Ve eğer öyleyse, seni tüm kurgusal korkulardan koruyacağım. Devam edebilir miyim?

"Bunu okumak için çok heyecanlı görünüyorsun."

O haklı. Ben ... idim. Benim için önemli olan bir şeyi onunla paylaşma düşüncesine bayılıyordum.

Bir kolumu kanepeye dayadım ve diğerini beline doladım, ta ki o bana kafeslenene kadar, kitabı ikimizin önünde tuttum. Kendini göğsüme yerleştirdiğinde okumaya devam ettim. Sesimin nasıl biraz soluksuz çıktığı hakkında yorum yapmadığına sevindim. Ona bu kadar yakın olmanın bana yaptığı şey çok acınasıydı.

Beşinci bölümün yarısına geldiğimde, Becca derin bir nefes verdi. Saçlarını yüzüne savurdu ve sonunda rahatlamış, nefes almasına izin vermiş gibiydi. Baş, burnuna bastırılana kadar hafifçe yana yuvarlandı.

boynuma karşı Dudaklarının tenime değdiğini hissedebiliyordum, nefesini de orada hissedebiliyordum. Eli göğsümden yukarı kaydı ve kalbimin üzerinde durdu. Sonra onu orada bıraktı.

Tüm zaman boyunca
okumaya devam ettim. Brett
mi?
"Evet?"

"Aynı cümleyi üç kez okudun." Sahiptim?

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Nefesi hâlâ oradaydı, boynumda dolaşıyordu.
"Konsantre olmayı zorlaştırıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, başını göğsümden kaldırarak, gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini işaret ederek. Normalden daha koyuydular, tıpkı bir yağmur fırtınasından sonraki gökyüzü ve okyanusun bir girdap halinde birleşmesi gibi. Onlarda boğulabilirdim, fark ettim. BENöyleydionların içinde boğulmak.

Onu gerçekten sevdim. Ve burada, karanlıkta, sanki var olan tek şey bu sözlerdi. Bu ve kalbim çok hızlı atıyor. Ve Becca'nın dudakları çok yakın. Ve gözlerinin çırpıntısı, ağızma doğru sürüklendikten sonra normalden bir saniye daha uzun süre kapandı.

"Becca?"

"Evet?"

"Artık numara yapmak yok," dedim. "Artık numara yapmak yok. Artık bunların hiçbirisi yok."

Kaşları çatıldı. Baş parmağımı satırlarda gezdirdim. Bunu biliyorum, dedi, esnemek için duraksayarak. "Bunu neden tekrar söylüyorsun?"

"Çünkü bunun gerçek olduğunu bilmene ihtiyacım var."

Sonra onu öptüm ve dünyanın kenarından kayıyormuşum gibi hissettim.

Gözleri yavaşça kapandı, parmakları yavaşça yanaklarıma dokunarak beni ona tuttu. Onu benimle birlikte kanepeye geri çektiğimde, göğüs göğse uzanana kadar, ağızını benimkinden hiç ayırmadan bana izin verdi.

Elinin yüzümden koluma kaydığını ve orada durup beni tuttuğunu hissedebiliyordum. İyi, Düşündüm, bırakma.

"Seni öptüğümde dünya patlayacakmış gibi hissediyorum," diye fısıldadım. "O zaman patlamasına izin ver," dedi.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve aynen öyle yaptım.

Becca

ALTINDA OTURDUantrenman izlerken futbol sahasının arkasında meşe ağacı. Yarın gece, Brett'in takımdaki ilk maçıydı. Bu biraz büyük bir olaydı. Anne babası orada olacaktı. Annem ve Cassie de geleceklerdi. Ve dünyalarımızın biraz daha çarpışması için gergin olmamak tuhaftı. Yavaş yavaş, annemi ve Brett'i üç metrelik bir sılıkla ayırmaya çalışmayı bıraktım.

İkisi de hayatımın büyük parçaları. Küçük bir geçiş incitmezdi.

Takım bir süredir pratik yapıyordu - ilk saatten sonra dikkatimi vermeyi bırakmıştım. Şimdi kitabımı okuyordum, başka bir dünyaya fırladım. Brett'in bana doğru koştuğunu görmek için yukarı baktığımda bir sayfanın yarısına gelmiştim. Güneş saçlarını o tanıdık altın rengini parlatıyordu.

"Gömleğini yırtıp tur atman gerekmiyor mu?" Aradım.

Sırıtiyordu, önümde beliriyor ve tüm güneşi tutuyordu. "Bundan hoşlanırsın, ha? Kaydırın, paylaşalım." Ağaç gövdesinde Brett'in dinlenmesi için yer açarak soluma geçtim. Arkasına yaslanmış, gözleri kapalı, nefes nefeseydi.

"Sana bakıyorlar," diye fısıldadım takım arkadaşlarını izleyerek. "Onları boşver," dedi yüzünü boynuma bastırarak. "Beni oku." "Pratik yapmaya devam etmen gerekmiyor mu?"

"Günlük yeterince tatbikat yaptım." Kitabı elimden aldı, kapağını inceledi. "Bunu tanıyorum. Bunu yüz kere filan okumadın mı?"

"Aslında yirmi," dedim tekrar kaparak. "Bugün yirmi birinci kez."

Sırıttı. Kafasını salladı.

"Ne?" Diye sordum.

"Hiç bir şey. Hiçbir şey, dedi, çenesini bacaklarımdaki kitaba doğru sallayarak. "Beni oku."

"Neden?"

“Çünkü okurken başka bir yere gidiyorsunuz. Seninle oraya gitmek istiyorum.”

Orada oturduk ve sırtımı Brett'in göğsüne yaslayarak yüksek sesle okudum.

Beni biraz daha kendine çekti, biraz daha sıkı tuttu. Ve bu sefer birlikte kaçtık.

teşekkürler

En baştan başlayalım:

Wattpad ve Episode Interactive'e, sesimi ve kelimelere olan tutkumu bulmamı sağlayan yazarlık topluluklarına.

İnternette farklı bir adla yayınlanan kaba bir taslaktan başka bir şey olmadığı halde bu kitapla karşılaşan okuyuculara. Bu kitap bizim ve umarım birçok taslağı daha sonra onaylarsınız!

Bir kızın boş hayalini gerçeğe dönüştürmek için çalışan Wattpad'deki inanılmaz ekibe. Ve her adımda yanımda olan Alysha.

HarperCollins'teki editörüm Catherine'e, çok kaba bir taslağı alıp üzerine biraz sihir serpti.

Dostlarım, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Geç saatlere kadar benimle beyin fırtınası yapan insanlar başlık fikirleri. Sonsuz moral konuşmaları yapan ve bu kelimeleri yazmama yardım eden. Sensiz yapamazdım.

Bella, Misty ve Chico'ya, en büyük ve en tüylü yazı arkadaşlarına.

Beni her hafta kütüphaneye götüren anneme. Ve bu kitaptan son dakikaya kadar haberi olmayan ailemin geri kalanına. Bunun için üzgünüm. Hey, bir kitap yazdığımdan bahsetmiş miydim?

yazar hakkında

ALEX IŞIKEpisode Interactive ve Wattpad'in çevrimiçi topluluklarında gençken yazmaya başladı. Çevrimiçi olarak 100 milyondan fazla okunan düzinelerce aşk hikayesi yazdı. İngiliz Edebiyatı lisans derecesi ile, kendi kitabını yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda çok fazla kitap okumak için mükemmel bir bahanesi var. Köpeği, iki kedisi ve bitmeyen bir kış sevgisiyle Kanada'nın Toronto şehrinde yaşıyor.*Düşmenin Önemi*yayınlanan ilk romanıdır.

Onu çevrimiçi olarak şu adreste ziyaret edin:www.wattpad.com/user/alexlightstories.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını şu adreste keşfedin:hc.com.

Alex Light1 kitap

Düşmenin Önemi

Geri Reklam

KEŞFETMEK

[bir sonraki favori okuman](#)

TANIŞMAK

[sevilecek yeni yazarlar](#)

KAZANÇ

[bedava kitaplar](#)

PAYLAŞMAK

[infografikler, çalma listeleri, sınavlar ve daha
fazlası](#)

KOL SAATİ

[en yeni videolar](#)

www.epicreads.com

telif hakkı

HarperTeen, HarperCollins Publishers'ın bir markasıdır. DÜŞMENİN ARTIŞI. Telif Hakkı © 2020, Alex Light'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, size bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verildi. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-'nin açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

kitabı

n.www.epicreads.com
m

wattpad

Kapak resmi © 2020, Jordi Labanda

*Kapak tasarımı Corina Lupp
tarafından*

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:
2019946006 Dijital Baskı ŞUBAT 2020 ISBN:
978-0-06-291807-9

ISBN'yi yazdır: 978-0-06-291805-5

20 21 22 23 24 PC/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İLK BASKI

Wattpad tarafından 2017 yılında yayınlanmıştır.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Kat 13, 201 Elizabeth Street
Sidney, NSW 2000,
Avustralya www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario, M5H
4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57 Noida
Uttar Pradeş 201
301 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni
Zelanda www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılar Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılar A.Ş.

195 Broadway New

York, NY 10007

www.harpercollins.com